

เรื่องและภาพประกอบ : มารีญา

ภาพปก : Violius

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

เรื่องและภาพประกอบ : มารีญา

ภาพปก : Violus

เจ้ากรรม

เรื่องและภาพประกอบ : มาริญา

ภาพปก : Violius

Typography : 2unI!CH!

วรรณกรรมเยาวชน แนวแฟนตาซี สยองขวัญ สำหรับเยาวชน ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๖๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

กลุ่มสาขาวิชาพัฒนาศักยภาพมนุษย์คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักพิมพ์ Black Bunny

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง เมษายน ๒๕๖๙

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

ขอขอบคุณ : ผศ. รพินทร์ (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

ผศ. อนุสรณ์ ดีไหว้

อ. ดร. พิชญ์ นิลรุ่งรัตน

ติดต่อ

เบอร์โทรศัพท์ : ๐๙๒ ๓๒๑ ๖๒๓๑

อีเมล : aisiaprince6@gmail.com

คำนำ

เด็กคนหนึ่งเติบโตขึ้นจากสังคม สภาพแวดล้อม การศึกษา และประสบการณ์ที่พบเจอ กล่าวคือการเติบโตของมนุษย์ประกอบด้วย ปัจจัยมากมายซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาตัวตน อุปนิสัย และลักษณะ เฉพาะตัวของบุคคลนั้น หนึ่งในกระบวนการที่ขาดไปไม่ได้คือการเผชิญหน้ากับประสบการณ์ด้านลบ ประสบการณ์ประเภทนี้ ก่อให้เกิดความกลัว ความอับอาย ความขลาดเขลา ฯลฯ มนุษย์ทุกคน มีสิ่งที่ตนอยากลืมหรืออยากหนีไปให้ไกล บางครั้งเราก็สมหวัง เพราะใช้ชีวิตในช่วงเวลาหนึ่งอย่างเต็มที่จนหลงลืมพุ่มหนามรอบตัว แต่หนามเหล่านั้นไม่ได้หายไปไหน พวกมันหลบซ่อนในเงามืดรอจู่โจม อีกครั้งเมื่อถูกกระตุ้นในเวลาที่เหมาะสม

ฉันเชื่อว่าหนามในตัวเธอไม่มีวันหายไป มันอาจแหลมคม จนเกี่ยวผิวเธอเลือดซิบ หรืออาจทิ่มแทงจนสร้างไม่ได้แม้แต่รอยช่วน แต่มันจะอยู่ตรงนั้นเสมอแม้เธออยากกำจัดให้สิ้นซากเพียงใดก็ตาม ไม่มีใครช่วยเธอจากขวากหนามเหล่านั้นได้ วรรณกรรมเล่มนี้ก็ช่วยไม่ได้เช่นกัน สิ่งเดียวที่ *เจ้ากรรม* ให้เธอได้คือเพื่อนร่วมทางที่จะต่อสู้กับมัน ซ้ำแล้วซ้ำเล่าไปด้วยกัน

มารีญา

ผู้เขียน

เจ้ากรรม

Content Warning & Trigger Warning

Clown	ตัวตลก
Emesis	การอาเจียน
Insect	แมลง
Worm	หนอน
Amputation	การตัดอวัยวะ
Blood	เลือด
Corpse	ศพ
Dehumanization	การลดทอนคุณค่าความเป็นมนุษย์
Gore	เนื้อหารุนแรง กล่าวถึงอวัยวะภายใน
Slavery	การเป็นทาส
Sexual Harassment	การล่วงละเมิดทางเพศ
Suicide	การฆ่าตัวตาย

บทนำ

โรงเรียนในช่วงพักกลางวันมีเด็กนักเรียนเดินสวนกันขวักไขว่ บ้างจับกลุ่มเดินเข้าโรงอาหาร บ้างเดินเข้าร้านสหกรณ์ บางกลุ่มเฮโลไปเล่นบาสเก็ตบอลในสนาม บางส่วนจับจองโต๊ะหินอ่อนใกล้สนามบาสเก็ตบอลเพื่อติวเนื้อหาก่อนสอบย่อยในคาบบ่าย

หยดครามสวมชุดมัธยมต้นนั่งอยู่กลางกลิ่นหอมของอาหารหลายประเภทที่ปนเปกันโรงอาหาร บนโต๊ะอาหารข้างหน้าเธอคือข้าวราดแกงกะหรี่หอมฉุย ที่นั่งฝั่งตรงข้ามมีเพื่อนสนิทกำลังเคี้ยวข้าวตุ๋ย ๆ เด็กหญิงมองจานข้าวของตัวเอง ดวงตาเรียวรีอย่างคนมีเชื้อสายจีนกวาดมองรอบข้าง เดี่ยวเบิกตากว้างเดี่ยวหรีตาลง แล้วไล่ไปจับจ้องมองเพื่อนตรงหน้า เอ่ยถามเสียงเรียบ

“นี่คือความฝันหรือ”

เสียงจอกแจจจของนักเรียนหลายสิบคนในโรงอาหารยามเที่ยงรอบข้างหดยศรามาสะท้อนก้องในหูแล้วค่อยห่างไกลออกไปเหมือนเวลามีคนตะโกนเรียกเราจากบนภูเขาสูง หลังจากนั้นสรรพสิ่งรอบตัวก็เงียบงันโดยพลันราวกับเวลาที่ใส่หูฟังชนิดมีการทำงานแบบตัดเสียงรบกวน หดยศรามาคลื่นน้ำลายอีกใหญ่ มองเพื่อนที่จ้องหน้าเธอเขม็งหันซ้ายแลขวาก็เห็นว่าทุกคนในโรงอาหารหันมาทางเธอตั้งแต่เมื่อใดไม่อาจทราบ

รู้ได้ยังไง เสียงใครสักคนถามขึ้นจากที่ไกล ๆ

รู้ได้ยังไง เสียงตะโกนแหลมสูงจนเรียกได้ว่าเป็นเสียงกรีดร้องดังก้องข้างหู

จบเสียงนั้นพลันหดยศรามาได้ยินเสียงวัง เหมือนตอนฟังเสียงที่ดังเกินกว่าหูจะรับไหว แล้วจู่ ๆ ทั้งโลกก็เงียบสงัด ราวกับว่าหูของเธอเล็กทำหน้าที่กะทันหัน เด็กหญิงกุมศีรษะ หันขวับไปมองต้นเสียง เธอเห็นเพื่อนที่เคยนั่งม้านั่งโรงอาหารฝั่งตรงข้ามย้ายมานั่งข้างเธอกำลังยื่นหน้าเข้ามาขีด ดวงตาของเธอคนนั้นเบิกกว้างยิ่งกว่าที่เธอเคยเห็น มือทั้งสองจับแขนข้างหนึ่งของเธอ บีบแน่นจนหดยศรามาคิดว่าคงเกิดรอยแดงประทับบนต้นแขนของเธอเป็นแน่แท้

“ปล่อย” หดยศรามาสะบัดแขนสุดแรงจนหลุดจากการควบคุม ผุดลุกขึ้นทันที ใจเต้นระส่ำระส่าย นี่คือนั่นแน่นอน! ผันร้ายด้วย!

เธอรู้สึกว่ามีใครบางคนพุ่งเข้ามาจุดแขนเธออีกข้างให้หนึ่งลงแรงจนหยุดคราญตัวเซ อุทานเมื่อล้มนั่งที่ม้านั่งยาวตัวเดิมอย่างแรง เพื่อนสนิทได้ที่จึงจับแขนเธออีกครั้ง ทั้งที่ในโรงอาหารค่อนข้างอุ่นจากไอร้อนของบรรดาเตาปรุงอาหารแต่หยุดคราญกลับตัวสั่นเหมือนหนาวเต็มประดา ใบหน้าของคนที่ยพยายามยื้อยุดสุดแรงไม่ให้เธอขยับตัวไปไหนเรียบตึงและเกลี้ยงเกลาเป็นเงา ดวงตากกลมโตเบิกกว้าง ลูกตาสีดำสนิทแข็งค้าง ว่างเปล่าไร้อารมณ์เหมือนตุ๊กตากระเบื้องเคลือบ ข้อต่อแกว้กระทบกับท่อนแขนเสียงดังกรึ๊งจนน่ากลัวว่าจะแตกเป็นเศษเล็กเศษน้อยหากออกแรงมากเกินไป ทว่าสัมผัสจากมือเย็นเยียบที่จับแขนหยุดคราญไว้ไม่ได้แข็งเหมือนกระเบื้องเคลือบแต่ยืดหยุ่นเหมือนยางทำให้มันขยับได้อย่างอิสระแม้จะคูติดขัดคล้ายหุ่นยนต์และมีเสียงกริกกรักเหมือนเครื่องแกว้กระทบชวนให้เสียวฟันทุกครั้งที่เคลื่อนไหวอยู่บ้างก็ตาม

หยุดคราญรู้ตัวทันทีว่าเธอต้องเรียกสติให้ตัวเองตื่นเดี๋ยวนี้ เธอรู้ข้อเท็จจริงแต่ไม่รู้วิธีการ จึงเอาแต่ใช้สองขาทั้งเตะทั้งถีบคนที่เกาะแนบบนตัวให้พ้น อีกฝ่ายโดนแรงถีบเต็มทีก็ถอยกระเด็นกระดอนไปตามพื้นเหมือนลูกบอลทั้งที่ผิวกายของมันเป็นตัวมันวาวราวแก้วบอบบาง พอมันหลุดออกจากตัวในวินาทีนั้นหยุดคราญก็ผุดลุกขึ้นวิ่งทันที เธอวิ่งเร็วสุดแรงแม้ไม่รู้ว่าจะวิ่งไปไหน รู้แค่ว่าตนต้องหนีจากพวกมันไปให้ไกล

หยดครามได้ยินเสียงผีทำว้างตามมาข้างหลัง เธอรู้โดยไม่ต้อง
หันไปมองว่าเจ้าของเสียงว้างนั้นคือตัวประหลาดที่ความฝันของเธอสร้าง
ขึ้นมา หยดครามถลันวิ่งโครมครามออกจากโรงอาหาร วิ่งเร็วจัดตีสนาม
บาสเก็ตบอลที่คั่นระหว่างโรงอาหารกับอาคารเรียน แล้ววิ่งชอยเท้าขึ้น
บันไดอาคารที่อยู่ใกล้สุดหวังขึ้นไปให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้

เธอวิ่ง

วิ่ง

วิ่ง

วิ่ง

โครม

แต่หล่มกระแทกพื้น

ร่างกายของหยดครามล้มคว่ำ ออกไกลไปกับพื้น ปลายคาง
ปวดร้าวจากการกระแทก เธอเผลอกัดลิ้นอย่างแรงจนน้ำตาเล็ดด้วย
ความเจ็บปวด กลืนเลือดคูลงในปาก แขนและข้อศอกถลอกปอกเป็ดจน
เลือดซึม รู้สึกว่ามีแรงดึงกระชากที่ข้อเท้า เด็กหญิงเอี้ยวตัวหันไปมอง
เห็นว่ามีแขนข้างหนึ่งดึงไว้ ไม่มีศีรษะ ไม่มีลำตัว ไม่มีอะไรเลย มีแค่
แขนคนข้างหนึ่งเท่านั้น หยดครามพลิกตัว พยายามจ้วงมือข้างนั้นออก

เธอทั้งวันหวาดทั้งประหลาดใจที่ขยับตัวไม่ได้ตั้งใจนึกแม่ผูกข้อมือ
ข้อเท้าไว้ด้วยแขนข้างเดียวเท่านั้น

เธอก็คิดร้อง ดิ้นรน ง้าง แกะมือ และทุบมันซ้ำ ๆ แต่
ความพยายามไม่เป็นผล ซ้ำร้ายตุ๊กตากระเบื้องเคลือบที่มีหน้าตา
เหมือนเพื่อนสนิทในโลกความเป็นจริงทุกระเบียดนิ้วก็ตามเธอทันจนได้
มันกระโจนเข้ามาทักเธอทันที เจ้าสิ่งที้นั้นโน้มตัวต่ำจนใบหน้าห่าง
จากเธอเพียงคืบ มันจับจ้องหยดคราเม็ดด้วยดวงตาว่างเปล่าเหมือน
ลูกแก้ว ปากทวนคำซ้ำไปซ้ำมาด้วยโทนเสียงสูงของเพื่อนสนิท ทว่า
เนื้อเสียงกลับแทรกด้วยความหยาบกระด้างประหนึ่งกลืนทรายลงคอ
เสียงของมันสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นเสียงกรีดร้องโดยปราศจาก
อารมณ์ใดในน้ำเสียง ไม่ต่างอะไรกับดวงตาและใบหน้าแข็งทื่อ

ชนทั่วร่างลุกชันยามมันกรีดร้องใส่หน้าหยดคราเม็ดด้วยแวตาว่าง
เปล่าเหมือนกับระบบปฏิบัติการที่ถูกบ่อนคำสั่ง หยดคราเม็ดพยายาม
สู้แรงเพื่อลุกขึ้นแต่ไม่เป็นผล หางตาเหลือบไปเห็นร่างของตุ๊กตาจำนวน
มากพุ่งมาจากบันไดรวมถึงห้องเรียนใกล้เคียง ๆ พวกมันล้อมรอบตัวเด็กหญิง
ที่นอนพิงพาดกลางทางเดิน จากนั้นจึงล้มทับและเกาะอยู่ตามตัวเพื่อ
จำกัดการเคลื่อนไหวของหยดคราเม็ด

อย่าไปเลย...อย่าไปเลย...อย่าไปเลย

คำพูดที่เอื่อยช้าไปมาค่อย ๆ เพิ่มระดับขึ้นจนดังลั่นก้องประสานไปกับสรรพเสียงนานาของหุ่นกระเบื้องเคลือบมากมายที่ท่วมตัวโถมทับและพยายามเบียดหน้าแออัดเข้ามาให้อยู่ในสายตาของหยดความแฉะจะเป็นเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งของใบหน้าก็ตามที

น้ำหนักมหาศาลที่กำลังกดทับตัวเธอทำให้หยดความรู้สึกเหมือนว่าเธอเป็นกบที่ถูกล้อรถยนต์แล่นทับจนแบนแนบพื้นถนน เธอฟังสรรพเสียงอื้ออึงอยู่รอบตัวจนหูอื้อ อึดอัดหายใจไม่ออก เด็กหญิงหอบหายใจถี่ พยายามอ้าปากสูบอากาศน้อยนิดเข้าปอดจนตาโปน แต่สิ่งที่ยังโถมทับบนตัวเธอกลับไม่ยอมให้โอกาสเธอหายใจ เธอรู้สึกเหมือนพวกมันยิ่งรุมล้อมออกันเข้ามาแน่นกว่าเดิม มันพากันแหกปากตะโกนเหมือนจะให้คอแตกไปข้าง หยดความเหินบางใบหน้าส่ายปากพยายามหัวเราะจนมุมปากกระเบื้องของมันร้าว แต่บางก็ร้องให้กระทั้งดวงตาบวมน้ำและระเบิดออกกลายเป็นเศษแก้วร่วงกราวลงมาบาดผิวของหยดความ

หยดความพยายามฝืนแรงต้านของร่างกายที่ขยับไม่ได้ ยื่นมือหวังจะปิดป้ายพวกมันออกไป อ้าปากเค้นคอให้มีเสียงลอดออกมาแต่กลับมีเพียงเสียงอู้อี้ฟังไม่ได้ศัพท์เท่านั้นที่เธอสามารถเอ่ยไปได้ ใจเต้นพลี้วระรัวหวังว่าจะมีใครมาช่วยเหลือ แต่ไม่มี ไม่มีใครสักคนช่วยผลักดันพวกมันที่กำลังกองพูนทับถมเธอเหมือนฝูงเดรัจฉานกลุ่มรุมเหยื่ออันโอชะ

ฝูงตึกตากระเบียงกดทับตึกร้างของหยดครามให้อยู่ต่ำสุดและ
ปั่นประสาทเธอด้วยใบหน้าไร้ชีวิตกับเสียงอื้ออึงอลของการตะโกน
แหกปากร้อง ยามนี้เธอรู้สึกว้าวุ่นกำลังพาดพิงกระแทกเท้า ถาโถมท่วม
ตัวลงน้ำหนักอีกจนตัวหยดครามจมลงทุกที เธอคิดว่าพื้นอาจเป็น
โคลนนิ่ม หรือไม้กีดินน้ำมัน เมื่อร่างกายเธอถูกน้ำหนักกดทับมากเข้าตัว
ของเธอจึงชำแรกแทรกพื้นให้ยุบลง

หยดครามพยายามฝืนออกแรงดิ้นรนบิดป่ายไขว่คว้าอีก จนเธอ
สามารถกระชากแขนออกจากไหล่ของหุ่นกระเบื้องตัวใกล้เคียงได้แขนหนึ่ง
เธอสะบัดขาศุดแรงจนถีบท้องหุ่นกระเบื้องด้านซ้ายจนท้องของมันยุบ
ตามแรงถีบ ส่วนตัวด้านขวาที่พาดหน้าเข้ามาถูกเธอฟาดแขนปะปะ
จนฟาดมันตัวหนึ่งลงไปกองกับพื้น มันจึงโดนตึกตากระเบียงตัวอื่น
เหยียบย่ำจนแบนติดพื้นไม่เหลือเค้าร่าง แต่ถึงแม้หยดครามพยายามบิด
ป่ายมันอย่างแรงแค่ไหนก็ไม่มีผล หุ่นกระเบื้องมากมายจากไหนก็ไม่รู้
ยังคงกรุโถมเข้ามารายล้อม พวกมันโถมน้ำหนักลงทับหยดคราม
มองเธอด้วยดวงตากระเบียงอันมันวาวแต่ว่างเปล่า ทั้งยังพูดเพียง
ประโยคเดียวราวกับมันเป็นหุ่นยนต์ที่ถูกป้อนคำสั่งมา

เมื่อหยดครามใกล้จะหมดสติเต็มทีเธอรู้สึกว้าวุ่นที่คิดว่าเห็น
เริ่มไหววูบพว้าเลือนจนมองไม่ชัด แต่ภาพที่ค่อย ๆ มีดวงลางกลับทำให้
เธอเห็นว่ามီးอะไรบางอย่างกำลังมองเธอมาจากที่อันไกลลิบ ลักษณะ
เป็นฝุ่นควันจาง ๆ เหมือนหมอกในยามเช้าและเป็นควันบุหรี่ยลล่อง

บางเบา เลื่อนร่าง สั่นกระเพื่อมตามแรงลมเหมือนไม่มีตัวตน แต่สิ่งที่ไม่
ควรมีตัวตนนั้น เสี้ยววินาทีนี้มันกำลังแหวกว่ายผ่านอากาศ ทวนกระแส
ลมอย่างเชื่องช้ามาทางเธอ ขณะเคลื่อนมามันก็ควบรวมหมอกจางจนแล
เห็นมันได้ชัดเจนขึ้น หมอกทับกันจนกลายเป็นเงาหนาทึบของดวงตา
กลวงโบ๋ ควันลอยในแนวขวางอย่างผิดธรรมชาติก่อเป็นริมฝีปากเหยียด
ยัมบิดเบี้ยว หยดครามผู้พยายามบอกตัวเองว่าอย่าหมดสติมองภาพนั้น
พลันชื่อหนึ่งก็ผุดวาบขึ้นในใจ

‘เจ้ากรรม’

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่ 1

หยดครามสะดุ้งเฮือก ดวงตาเบิกกว้าง แขนขากระตุกเกร็ง อกอุบโหวงเหมือนคนเพิ่งตกจากที่สูง เธอผวาลุกขึ้นนั่งบนเตียง ลมหายใจกระชั้นถี่ เหงื่อเย็นเฉียบท่วมไปทั้งตัวแม้จะได้ยินเสียงเครื่องปรับอากาศในห้องนอนดังหึ่ง ๆ หยดครามยังได้ยินเสียงหัวใจเธอเต้นโครมคราม กึกก้องถึงหัวจนขมับข้างหนึ่งปวดตุบ ๆ ใบหน้าเพื่อนเหว่รืบริบหันมองซ้ายขวาก็เห็นว่าเธอตื่นขึ้นมาในห้องนอนของตัวเอง ทั้งห้องยังมีดสนิท มีเพียงแสงรำไรจากเสาไฟถนนนอกหน้าต่างลอดเข้ามาเท่านั้น

เธอเห็นสันหนังสือวางระเกะระกะบนโต๊ะทำงานที่ตั้งชิดผนังด้านปลายเตียง ข้างหนังสือคือชั้นตั้งโต๊ะสี่เหลี่ยมสำหรับวางแสดงต้นอะคริลิกพิมพ์ลายตัวละครจากการ์ตูนเรื่องโปรดและสุนัขจิ้งจอกกระเบื้องเคลือบตัวเล็ก ถัดไปเป็นคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะเครื่องเก่าที่เปิดใช้งานอะไรแทบ

ไม่ได้แล้วนอกจากโปรแกรมพิมพ์เอกสารและเครื่องมือค้นหาข้อมูลออนไลน์

ในแสงรำไร หยดครามเขม่นตามองที่ปลายเตียงแล้วเงยหน้าขึ้นค่อย ๆ เบือนไปทางขวา เยื้องไปทางด้านขวาถัดจากโต๊ะทำงาน เธอเห็นรอยแยกสีดำสนิทตามซอกบานพับของประตูตู้เสื้อผ้า ฉับพลันเธอก็เผลอนึกถึงเรื่องผีในตู้เสื้อผ้าที่เพื่อนเคยเล่าให้ฟัง จึงรีบไล่ความคิดออกไปทันทีเมื่อภาพใบหน้ากระเบื้องที่มีรอยร้าวจากการเสะยืม หรือลำตัวกระเบื้องที่ยุบเป็นหลุมเพราะโดนเธอทุบ กำลังซ้อนทับปนเปกันบนบานประตูตู้เสื้อผ้ามืด ๆ นั้น หยดครามกลืนน้ำลายอย่างยากลำบากบนตัวเองในใจว่าทำไมไม่ปิดประตูตู้เสื้อผ้าให้สนิทก่อนนอน

ลมจากเครื่องปรับอากาศโชยลงบนเสื้อนอนอันชุ่มเหงื่อจนหยดครามสะดุ้งวาบ รีบกระดกถอยให้แผ่นหลังแนบสนิทกับหัวเตียง เธอเบือนหน้าหนีตู้เสื้อผ้าที่ปิดประตูตู้ไม่สนิท มือก็ควานหาโทรศัพท์ที่วางอยู่ข้างหัวนอนไปพลาง แสงสีฟ้าเจิดจ้าปะทะดวงตาทันทีที่มีมือกดปุ่มเปิดหน้าจอ นาฬิกาบนหน้าจอบอกเวลาตีสี่ครึ่ง ยังไม่ถึงเวลาตื่นแต่หยดครามก็ไม่อยากนอนต่อแล้ว เธอสูดหายใจเข้าเต็มปอดพ่นลมหายใจออกช้า ๆ ให้เสียงหัวใจที่เต้นตุ้มตามค่อย ๆ เบาลง ก็แค่ฝันร้ายเท่านั้น เธอปลอบตัวเอง

หลังจากตั้งสติได้ดีขึ้นแล้ว หยดครามก็รวบรวมความกล้าก้าวลงจากเตียงไปเปิดไฟที่สวิตช์ข้างประตู ความอบอุ่นแผ่ซ่านไปทั่วทุกพื้นที่ที่

แสงนีออนสอดส่องจ้าไปทั่วห้อง ร่างกายที่เมื่อครู่นี้แข็งเกร็งไปหมด เพราะความเครียดจากฝันร้ายจึงค่อยผ่อนคลายลงบ้างนิดหน่อย อาการปวดหัวตื้อๆจะทุเลาลงบ้าง หยดความเดินทางไปโต๊ะทำงาน กวาดตามองตารางเรียนสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่สาม มือหยิบจับหนังสือ และสมุดเข้ากระเป๋าอย่างคล่องแคล่ว จากนั้นจึงเลือกแบบฝึกหัดวิชาหนึ่งขึ้นมา นั่งทำฆ่าเวลาขณะรอให้นาฬิกาปลุกดังตามเวลาที่ตั้งไว้

แล้วนาฬิกาปลุกก็ทำหน้าที่ตอนตีห้าครึ่งซึ่งเป็นเวลาตื่นนอน ตามปกติของหยดคราม เด็กหญิงจึงเปิดประตูห้องนอนเดินลงบันไดไปยังชั้นหนึ่งอย่างคล่องแคล่ว แม้ทั้งบ้านจะยังมีมืดมิดและเงียบสนิทก็ตาม เธออาบน้ำแปรงฟันในห้องน้ำชั้นล่างแล้วเดินขึ้นไปแต่งตัวบนห้องนอน ครึ่งชั่วโมงต่อมาหลังทำกิจวัตรประจำวันเสร็จ หยดครามในชุดนักเรียนชั้นมัธยมต้นของโรงเรียนรัฐบาลก็สะพายกระเป๋าเป้สีดำแบบถูกระเบียบพร้อมจะไปโรงเรียน

“แม่ ตื่นได้แล้ว” หยดครามพูดขณะเคาะประตูห้องนอนเล็ก ๆ ที่ชั้นล่างติดกับบันได เธอได้ยินเสียงขานตอบอู้อี้แล้วบานประตูก็เปิดออก

“ไปแล้วเหอะ” แม่ของหยดครามถามพลางหวอดหวอด เธอสวมเสื้อยืดนิ่มเก่า ๆ กับกางเกงขาสั้นเป็นชุดนอน ผมยวประป่าพันยุ่งซี่ได้แต่ คิ้วขมวดตาก็หยีตามประกาศนเพ่งตื่น แม่กวาดตาสำรวจ

ความเรียบร้อยของผมเปียและชุดนักเรียนที่ลูกสาวสวมแล้วจึงก้มลง
หอมแก้มเธอดังฟอด “ขนมปังแขวนไว้ในครัว อย่าลืมเอาไปกิน”

หยดครามรับคำ กอดร่างอ้วนท้วมสมบูรณ์นั้นเป็นการบอกลา
หลังจากนั้นแม่กลับเข้าห้องไปนอนต่ออีกหน่อยก่อนจะตื่นมาเปิดร้าน
ในช่วงแปดโมง บ้านของเธอเปิดกิจการเล็ก ๆ ขายอุปกรณ์การทำงาน
สารพัดช่าง มีทั้งหลอดไฟ ตะปู พุกเหล็ก ท่อน้ำ สายยาง สายเคเบิล
สีทาบ้าน ปูนแบบซังกิโยขาย ไปจนถึงแผ่นสังกะสีหลายความหนา
หลายราคา แต่เดี๋ยวนี้นั้นร้านไม่ได้มีแค่เครื่องมือช่างแล้ว แม่ยังบริการ
เติมเงินโทรศัพท์มือถือ บริการถ่ายและเคลือบเอกสารให้ลูกค้าด้วย

ทั้งอุปกรณ์งานช่างและบริการเสริมของแม่เป็นที่นิยมมาก
เพราะซอยบ้านเธอเป็นซอยแคบ ๆ ที่สามารถทะลุจากถนน
สมเด็จพระเจ้าตากสินไปยังถนนพระรามสองได้ ในซอยมีโรงงาน
สักสามสี่หลัง ที่อยู่ติดบ้านของเธอคือโรงงานทอผ้าและโรงงานผลิต
กระดาษลัง ร้านค้าส่วนมากจึงเป็นเพิงขายอาหารเก่า ๆ ที่ไม่ถูก
หลักสุขอนามัยนักแต่ราคาย่อมเยา เลยโรงงานไปทางท้ายซอยเป็น
หอพักเก่าที่มีร้านซักรีดและร้านตัดผมตั้งอยู่ใต้ตึก ต้นซอยมีทางแยก
สองทาง เลี้ยวขวาไปตลาดสดที่ศรีนครินทร์ตอนเช้า เลี้ยวซ้ายไปตลาดนัด
กลางคืน หันไปทางไหนก็มีแต่อาหาร ไม่มีร้านขายเครื่องมือการช่างสัก
ที่เดียว ร้านถ่ายเอกสารก็ไม่มีบริการ ไหนจะคนเฒ่าคนแก่ที่เติมเงิน

โทรศัพท์ด้วยตัวเองไม่ได้ก็มีอีกโซ ร้านของแม่ที่ตั้งอยู่กลางซอยและมีสินค้าบริการครบเครื่องจึงดึงดูดคนในซอยให้แวะเวียนมาตลอด

เด็กหญิงหันเท้าหมุนตัวไปยังห้องครัวซึ่งอยู่ติดกับห้องน้ำ แม่จะเรียกว่า ‘ครัว’ แต่ก็มีเพียงอ่างล้างจาน มีที่คว่ำจาน กับเตาแก๊สหัวเดียวที่เก่าจนขึ้นสนิมเท่านั้น บ้านของหยดครามเป็นอาคารพาณิชย์เก่าแก่ขนาดหนึ่งคูหา อายุของร้านน่าจะเกินสี่สิบปีแล้ว เพราะแม่ได้ร้านนี้เป็นมรดกตกทอดจากอาม่ามาอีกที เมื่อเปิดบ้านเป็นพื้นที่ค้าขายทำให้พื้นที่ใช้สอยเพื่อการอยู่อาศัยที่แต่เดิมน้อยอยู่แล้วยิ่งจำกัดลงไปอีก ชั้นหนึ่งแยกพื้นที่เป็นสองส่วนคือส่วนหน้าร้านเพื่อขายของ กินพื้นที่สองในสามส่วนที่เหลืออีกแค่หนึ่งส่วนเป็นพื้นที่ส่วนตัว ซึ่งกันด้วยชั้นวางของสูงเท่าเอวผู้ใหญ่ แต่ถึงจะบอกว่าแยกส่วนร้านค้ากับที่พักอาศัย แต่สินค้าที่สั่งมาขายไม่สามารถจัดวางบนชั้นหน้าร้านได้หมด ดังนั้นตามบริเวณอาคารส่วนใดก็ตามที่พอจะวางลังบรรจุสิ่งของได้ ไม่ว่าจะเป็นหลังร้าน ชั้นบันได หรือตามทางเดินชั้นสองอันคับแคบ จึงมีแต่ลังกระดาษทั้งแบบมีสิ่งของบรรจุและแบบลังเปล่าที่พับแล้วกองพะเนินตรงโน้นตรงนี้

หยดครามเอื้อมมือหยิบขนมปังไส้กรอกที่แขวนบนตะขอเกี่ยวหน้าครัวใส่เป้นักเรียน เหยยหน้ามองนาฬิกาแขวนบนเสาบ้านหลังโซฟาตัวเล็ก เข้มเวลาขึ้นบอกว่าหกโมงกว่าแล้ว ถ้าออกสายกว่านี้รถคงติดน่าดู เธอจึงรีบเดินผ่านโซฟาที่ตั้งไว้หลังชั้นกันพื้นที่อยู่อาศัย เดินออกไปด้านหน้าร้าน เฝยตัวหลบชั้นวางของสองข้างผนังที่อัดแน่นไปด้วยกล่อง

กระดาน มีโต๊ะทำงานตั้งอยู่ด้านข้างขนากับชั้นวางของที่เรียงในแนวตั้ง
หยดครามเบียดเก้าอี้สำนักงานราคาถูกที่แม่ซื้อมาตอนลดราคา
มันส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดเหมือนจะพังอยู่รอมร่อ หนังสือพิมพ์หลุดลอกจนแล
เห็นฟูกสีตุ่นหรือมหารัชมังคลาจารย์ได้ แต่แม่ไม่ยอมทิ้งมันสักที บอกว่ายังใช้ได้
ให้ทิ้งไปทั้งอย่างนี้ก็เสียตาย

เธอจับชั้นกระดานติดประตูเหล็กยึดเพื่อทรงตัวระหว่างสวม
รองเท้า โดยเอาหัวรองเท้าเคาะกับพื้นทีหนึ่งไม่ให้สั่นรองเท้าพับลง
เธอปลดล็อกประตูกระจกและแม่กุญแจที่คล้องประตูเหล็กยึดแล้วออก
แรงดันให้เปิด เสียงประตูเหล็กยึดเคลื่อนหลุดไปด้านข้างดังเอี๊ยดอ๊าด
เสียวฟัน หยดครามนินนา เธอไม่เคยชอบเสียงเสียดหูนี้เลยสักที
แล้วเบียดตัวแทรกช่องเล็กแนวตั้งที่เปิดพอให้มุดลอดออกไปได้ จากนั้น
ก็ล็อกประตูกระจกด้านหลังประตูเหล็กยึดแล้วคอยดึงประตูเหล็กด้าน
นอกให้ปิดชิดกัน

หยดครามกวาดตาดูทั่วบริเวณหน้าบ้าน ตรวจสอบว่าปิดประตู
เรียบร้อยแล้วจึงห่มตัวเดินไปบนโหล่ทางแคบ ๆ ในซอย ระหว่างเดิน
เธอชอบปล่อยความคิดให้ล่องลอยไปเรื่อยตามแต่ใจจะนำพา บางครั้งก็
คิดถึงสิ่งที่ชอบ บางคราวก็ร้องเพลงโปรดออกมา แม้อาจจะลืมสังเกต
สิ่งรอบข้างจนถูกรถยนต์ที่แล่นไปมาบีบแตรเตือนอยู่บ้างแต่โดยรวมเธอ
ก็เดินอย่างระมัดระวังตัวดี

เมื่อเดินออกมาจากซอยหยาตครามใช้เวลาไม่นานรถเมล์สายประจำก็จอดเทียบป้าย เด็กหญิงรีบขึ้นไปหาที่นั่งว่างโล่ง เธอหย่อนตัวนั่งที่เก้าอี้ว่างริมหน้าต่าง หยิบสมุดเล่มเล็กขึ้นมาอ่านเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ที่เขียนสรุปไว้เมื่อเข้าหลังจากสะดุ้งตื่นจากฝันร้าย เธอดูรูปภาพวงจรไฟฟ้าในสมุด ไล่สายตาอ่านเนื้อหาที่เขียนไว้ตรงปลายลูกศร แต่ตัวอักษรเหล่านั้นกลับอ่านได้ไม่ชัดเจนเหมือนมีหมอกสีควันจางปกคลุม หยาตครามไม่ได้พยายามปรับตำแหน่งสมุดหรือขยี้ตา เธอแค่เก็บสมุดลงกระเป๋าไปแล้วพาดแขนกับขอบหน้าต่างเฝ้าคอยทอดตามองการจราจรยามเช้าบนท้องถนน ก็เห็นถนนทั้งเส้นคลาคล่ำด้วยรถยนต์ต่อแถวกันเป็นทางยาว

หน้าต่างรถเมล์สะท้อนแสงอาทิตย์กระจายออกเป็นรัศมีสีรุ้ง แสงจ้าจนพร่าตาทำให้หยาตครามหลับตาลงทันควัน ในช่วงขณะหนึ่งที่ดวงตามองไม่เห็นสิ่งใด ความคิดก็เข้าครอบครองพื้นที่ใจของเธอทั้งหมด มันแวบไปจุดประกายสรรค์สร้างสิ่งที่เธอกำลังนึกถึงในช่วงขณะนั้น แล้วกลั่นเป็นภาพฉายชัดเจนบนม่านตาอันดำสนิท *เจ้ากรรม* โผล่ขึ้นมากลางจอภาพราวกับกำลังรอคอยอยู่แล้ว มันชูตัวขึ้นม้วนตัวข้ายที่ขาที่เหมือนกำลังบิดขี้เกียจ สีสันมากมากระเบิดออกจากศูนย์กลางตัวมัน แล้วสลับเปลี่ยนไปมาตามใจมันนี่ คราวหนึ่งสีฟ้าอมเขียวดังน้ำทะเลใส อีกคราวหนึ่งสีขาวปนเขียวราวอุจจาระหนักก็ไม่ปาน มันปั่นรูปลักษณะให้ตัวเองเป็นสิ่งที่ได้ดังดินเหนียวบนแป้นหมุน เวลาหนึ่งมันบิดตัวเป็นนก

แต่เขาเป็นคน อีกเวลาหนึ่งมันเป็นตะขบตัวเชื่องแต่มีปีกเช่นผึ้งงาน นอกจากนั้นมันยังส่งเสียงได้หลายโทนหลายจังหวะ กล่าวคำหนึ่งด้วยเสียงใสกังวานดังนกน้อย อีกคำหนึ่งแหบแห้งแค้นแค้นราวกับผู้เฒ่าอายุร้อยปี

มันมักหัวเราะเยาะหยดคราตรวมเสมอ ไซ้ มันหัวเราะ่วนทุกครั้งทีเห็นหยดคราตรวมานั้นแหละ

แรงกระชากจากคันเร่งของรถเมล์ลุดหยดคราตรวมให้คืนจากความมืดนั้นกลับสู่โลกความเป็นจริง ไฟเขียวแล้ว รถทุกคันรีบเร่งความเร็วเพื่อหวังหลุดพ้นจากถนนสายนี้ การลืมหูลืมตาอย่างกะทันหันไม่ได้ทำให้ภาพน่าขงเมื่อคืนนี้หายดับไปทันที แต่กลับแปรเปลี่ยนภาพ เจ้ากรรมให้กลายเป็นภาพติดตาเธอแล้วจึงค่อย ๆ เลื่อนรางไปทุกครั้งที่สายลมจากนอกหน้าต่างพัดโชยโปรยลงข้างแก้ม

เสียงตัวแทนนักเรียนกำลังนำสวดมนต์ขณะเข้าแถวเคารพธงชาติดังเข้าหูซ้ายแล้วทะลุออกหูขวา หยดคราตรวมหวอด กระพริบตาถี่ใล่น้ำตาที่เอ่อคลอดวงตา เธอนั่งลงขัดสมาธิกับพื้นตามคำสั่งพร้อมนักเรียนทุกคนบนสนามหญ้าของโรงเรียน โนมัตตัวเอามือทำค้างจนหลังโก่ง ท่าทางหมดเรี่ยวหมดแรงต่างจากตอนที่เพิ่งสะดุ้งตื่นเมื่อเช้ามืดนี้ พลังงานที่เคยพุ่งปรื๊ดนั้นได้ติดลบแล้วในเวลาอันรวดเร็ว บางที่อาจเป็นเพราะวันนี้เธอฝันร้ายและตื่นเร็วกว่าทุกวัน หยดคราตรวมปลอบตัวเอง

ว่าขอแค่กลับไปนอนหลับให้เพียงพอเร็วแรงก็จะกลับมาเต็มเปี่ยม
ดังเดิม

คุณครูประจำวิชาเย็นอยู่หน้าห้อง ถือหนังสือเรียนวิชาภาษาไทย
อยู่ในมือ หยดครามนั่งไต่ะแถวที่ห้าซึ่งอยู่กลางห้องเรียนพอดี เธอเลือก
ที่นั่งติดหน้าต่าง ก้มมองบทเรียนวันนี้ซึ่งคือ ‘บทพากย์เอราวัณ’ จาก
หนังสือวรรณคดีวิจิตร ดินสอกดแท่งโปรดขยับไปมาในมือ เธอจดเนื้อหา
ที่ฟังครูเพิ่มลงไปด้วยลายมือหวัด ๆ เอาดินสอวาดดาวตรงบริเวณหัวข้อ
ที่ครูบอกว่าอาจเป็นข้อสอบปลายภาค ดวงตาเรียวเล็กที่สืบทอดมาจาก
ครอบครัวฝั่งแม่หรือลงเล็กน้อย หยดคราмерикมือปิดปากหาวเหม่อมอง
บ้านหลังคาสังกะสีของชุมชนแออัดข้างโรงเรียนชั่วคราว พอู้ตัวก็รีบ
เปลี่ยนหน้ากลับมาสนใจเนื้อหาที่ครูสอนในห้องอีกครั้ง เธอต้องตั้งใจเรียน
ถ้าอยากสอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายชั้นนำให้ได้

หยดคราหมองภาพประกอบในหนังสือ คิดว่าข้างเอราวัณใน
วรรณคดีไทยประหลาดเหลือเกิน มีตั้งสามสิบสามเศียร แต่ละเศียรมี
งาเจ็ดงา บนเศียรยังมีสระบัวสระหนึ่งด้วย หยดคราหมองภาพประกอบ
บทเรียนแล้วจินตนาการในใจ สักพักก็นึกสงสัยขึ้นมาว่าตัวประหลาดใน
ฝันของเธอจะแปลงเป็นสิ่งมีชีวิตเหนือจินตนาการเช่นนี้ได้หรือเปล่า
หลังจากคิดแล้วคิดอีกเธอจึงสรุปกับตัวเองว่าคงได้ *เจ้ากรรม* มันถนัด
แปลงตัวเป็นสิ่งที่นั่นสิ่งนี้อยู่แล้ว ยิ่งเป็นอะไรที่หยดคราไม่ชอบมันยิ่ง
ถนัดเข้าไปใหญ่

เด็กหญิงมัมปาก ใจของเธอเริ่มล่องลอยไปไกล ทั้งที่คอยเตือนตัวเองอยู่ตลอดว่าต้องตั้งใจเรียน แต่เสียงครู่ก็เบาหวิลงทุกที หยดครามคิดถึงดินแดนความฝันที่ปรากฏขึ้นเมื่อจมนิทรา สถานที่ซึ่งเธอเป็นเจ้าของโดยสมบูรณ์ เป็นเหมือนสนามเด็กเล่นส่วนตัว ไม่มีเวลา ไม่ต้องอ่านหนังสือ ไม่ต้องทำการบ้าน อยากบินก็ได้ อยากใช้เวทมนตร์ก็เป็นจริง ทุกอย่างเป็นดังใจ ไม่มีใครทั้งนั้นจะมาบังคับหยดครามให้เชื่อฟัง เป็นเวลานอนเพียงไม่กี่ชั่วโมงในความเป็นจริง ทว่ายาวนานราวตลอดไปในความฝันแสนหวาน ณ ที่นั่นเองที่เธอได้เป็นอิสระอย่างแท้จริง

แต่ เจ้ากรรม ที่เพิ่งโผล่มาจากความว่างเปล่าได้แค่สองวันก่อนกลับทำให้ฝันของหยดครามที่เคยอบอุ่นกลับเย็นเยียบ ไม่ใช่เย็นเพราะอากาศหนาวจากเครื่องปรับอากาศแต่เป็นอาการเย็นแบบเสียวสันหลังวาบ หยดครามอึดอัดหายใจไม่ออกเมื่อมันอยู่ใกล้ ๆ หัวใจเต้นแรงระรัวในอกซึ่งเธอไม่แน่ใจนักว่าเป็นเพราะความกลัวหรือความโกรธ บางทีอาจจะเป็นทั้งสองอย่างรวมกัน มันมักฉีกยิ้มกว้างเสมอแต่จะหุบยิ้มทันทีที่คุ้ยเจอเรื่องสนุก ซึ่งไม่เคยสนุกสำหรับหยดครามเลย และ—และ โอ ใช่ อันนี้แหละที่น่ากลัวที่สุด

เจ้ากรรมรู้จักหยดครามดียิ่งกว่าใคร

“หยุด พังอยู่มัยเนี่ย” เมื่อเห็นมือข้างหนึ่งโบกไปมาตรงหน้าหยุดครามก็ขมวดคิ้ว เธอกะพริบตาซ้ำ ๆ เฟ่งตามองเจ้าของเสียง ก็เห็นนิตากำลังเอามือเท้าเอว ชี้อรรถเช่นขายของหน้าโรงเรียน คุณลุงคนขายหน้าตาใจดียิ้มให้ระหว่างรอให้พวกเธอสักคนสั่งขนม “กินเนาก้วยมัยหารคนละครึ่ง”

ประตูเล็กข้างโรงเรียนเชื่อมกับซอยด้านหลังซึ่งเป็นชุมชนเล็ก ๆ ทางเดินบริเวณนี้คับแคบพอสมควรทำให้เดินสวนกันค่อนข้างลำบาก ยิ่งมีรถเช่นขายของตั้งจนเด็กนักเรียนยืนมองเพื่อซื้อของยิ่งทำให้ทางเดินแคบยิ่งกว่าเดิม หยุดครามยังไม่ทันตอบนิตาก็ต้องรีบเบี่ยงตัวหลบนักเรียนคนอื่นเสียก่อน เธอขยับตัวชิดเพื่อนสนิทอีกหน่อยไม่ให้ขวางทางเดิน ตาเลื้อนมองป้ายเนาก้วยนมสดตรงหน้าแล้วส่ายศีรษะ “ไม่เอา”

“โอเค อย่างมาขอแบ่งทีหลังแล้วกัน” นิตาหันไปสั่งเนาก้วยถ้วยเล็กกับลุงคนขาย เธอหยิบกระเป๋าสตางค์มาค้นเหรียญพลางเอ่ยปากพูดกับหยุดครามไปด้วย “เธอแน่ใจนะว่าไม่ได้คิดให้มันมีตัวตนขึ้นมาเอง”

หยุดครามชะงักเล็กน้อยขณะมองหน้าเพื่อน ร้องอ้อเมื่อนึกได้ว่าก่อนหน้านี้กำลังคุยเรื่องเจ้ากรรมกับนิตา เธอเกาแก้มตัวเองแล้วยักไหล่บอกว่า “ไม่รู้”

“เพราะเธอเครียดเรื่องสอบเข้ามาเกินไปหรือเปล่า ถ้าเลิกเครียดเดี๋ยวมันก็หายไปมั้ง” นิตาส่ายศีรษะจนหน้าม้าปลิว เสนอความคิดเห็นเท่าที่ตัวเองทำได้ นิตาจำความฝันของตัวเองไม่ได้เลย ด้วยซ้ำ เคยแต่อ่านเรื่องราวของคนอื่นที่นำมาเผยแพร่ในอินเทอร์เน็ตเท่านั้น นิตายื่นเงินให้คนขาย รับถ้วยขนมหวานแล้วก้าวออกจากหน้าร้าน หยดครามเดินตามไปในจังหวะใกล้เคียงกัน ตาเหลือบมองเงากว๊วเล็กน้อยจังหวะเดียวกับที่นิตามองเธอพอดี นิตารับชั๊กมือถอยถ้วยขนมหลบหลังทันที ชูฟอรารูจจางหวงไข “ใครบอกไม่กิน ห้ามแย่งไว้ย”

“โอ๊ย ไม่แย่งหรอหน้า ไม่ชอบ” หยดครามหัวเราะท่าทางของเพื่อน นิตาได้ยินจึงเลิกซ่อนถ้วยขนม แต่กินให้ดูทันที ตักวุ้นสีดำเข้าปากอย่างเริ็ดอรอ่ย พวกเธอข้ามสะพานลอยไปฝั่งตรงข้ามกับโรงเรียน ดีที่ยังไม่ถึงเวลาเลิกงานรถจึงไม่ติดนัก หยดครามชะโงกหน้ายื่นคอดูรถก่อนหลบเข้าร่วม ทั้งที่เพิ่งผ่านปีใหม่มามากไม่ถึงสองเดือนแต่แดดกลับร้อนจนแสบผิว ดีที่มีร่มเงาจากตึกด้านหลังให้หลบบ้าง ไม่งั้นคงได้ยืนอาบเหงื่อจนกว่ารถเมล์จะมา

“เธอเชื่อเรื่องแบบนี้จริงหรอ” หมดครามล้งเลแต่เลือกที่จะถามออกไป นี่เป็นครั้งแรกที่เธอหยิบเรื่องนี้มาเล่า ตอนแรกหยดครามคิดว่านิตาจะหัวเราะแล้วบอกว่าเธอพูดเพ้อเจ้อ ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะยอมรับอย่างง่ายดายเช่นนี้

นิดาเอียงคอ ทำหน้าง “อ้าว เธอโกหกหรือ”

“เปล่า” หยดครามตอบ

“ฉันทำไมจะไม่เชื่อล่ะ” นิดาเลิกคิ้วหัวเราะ “ถ้าผีมีจริง สัตว์ประหลาดก็คงมีจริงแหละ ฉันแค่หวังให้มันเป็นฝันร้ายเฉย ๆ อย่างน้อยถ้าเธอสร้างมันขึ้นมาเองก็แปลว่าสามารถควบคุมมันได้ ลองคิดว่าต้องกำจัดตัวอะไรไม่รู้ที่เดินทางผ่านความฝันของมนุษย์ได้สิ ดูจัดการยากกว่าเยอะเลย”

“นั่นสินะ” หยดครามยิ้ม หลบตาไปตะกอนกรวดบนถนนแทน ลืมเสียสนิทว่าเพื่อนรักของเธอชอบเรื่องลึกลับหาคำตอบไม่ได้ มากแค่ไหน

“ว่าแต่ทำไมเรียกมันว่า ‘เจ้ากรรม’” นิดาถามหลังจากสวาปาม เฉาก๊วยหมดถ้วย ดูท่าทางคงไม่อยากจะรีบจัดการให้เสร็จ โดยเร็ว “ฟังดูน่ารักไปหน่อยนะถ้าเทียบกับวีรกรรมของมันที่เธอเล่า”

“อืม” หยดครามลากเสียงยาว ตากวาดมองถนนขณะที่มือก็นับเงินค่ารถไปด้วย “มาจากเจ้ากรรมนายเวร”

“เจ้ากรรมนายเวรหรือ” นิดาทวนคำเสียงสูงแล้วหัวเราะก๊าก

“มันชอบตามฉันไปทั่วแถมยังกวนประสาทตลอด” หยดครวมน้ำปาก ถอนหายใจเฮือก “ตามติดอย่างกับ ‘เจ้ากรรมนายเวร’ แต่จะเรียกแบบเต็มก็ยาวไปหน่อย สุดท้ายเลยเหลือแค่ ‘เจ้ากรรม’ นี่แหละ”

นิตายังหัวเราะก๊ิกไม่เลิกจนกระทั่งเห็นหยดครวมน้ำตามองจึงพยายามหยุดอาการซ้ำด้วยการไถ่กลับเกลื่อน เธอเอนตัวมองถนนทำตาโตร้องว้าวรธมาแล้ว หันกลับมามองเพื่อนสนิทด้วยตาเบิกกว้างอย่างคนนึกขึ้นได้ว่าต้องการจะพูดอะไร “ฉันไม่คิดว่าจะมีตัวประหลาดที่ควบคุมไม่ได้โผล่มาหรอก มันเป็นฝันของเธอนี่นา ลองกลับไปหาอะไรอย่างอื่นทำที่ไม่ใช่อ่านหนังสือเรียนแล้วกัน ผ่อนคลายชะบ้าง”

รถเมล์คันใหญ่จอดเทียบทางเดิน นิตาตีแขนเพื่อนเบา ๆ เชิงให้กำลังใจก่อนบอกลาแล้วกระโดดแด่หัวหายขึ้นไปหลังบานประตูรถเมล์แบบติดเครื่องปรับอากาศ หยดครวมน้ำม มองรถแล่นไปไกลพร้อมคิดว่าต้องกลับไปสรุปเนื้อหาที่เรียนวันนี้ให้เสร็จก่อนมือเย็น เธอเฝ้าคำแนะนำของนิตาในเวลาอันรวดเร็ว

บทที่ 2

หยดครามก้าวขาข้ามรั้วเหล็กสีดำเตี้ย ๆ สูงแค่เข่าที่กันพื้นที่ของตลาดนัด เดินผ่านเพิงขายของที่เรียงติดต่อกันเป็นแนวยาว บ้ายซื้อติดอยู่ด้านหน้าของแต่ละร้านเพื่อแบ่งสัดส่วนอย่างเป็นระเบียบ บางร้านมีพ่อค้าแม่ค้ากำลังช่วยกันเตรียมของขายง่วนอยู่ข้างในร้าน ในขณะที่บางแผงยังมีพลาสติกผืนใหญ่ปิดคลุมหน้าร้าน ไร้เงาคนเพราะตลาดนัดกลางคืนจะเริ่มคึกคักตั้งแต่หกโมงเย็น ในช่วงสี่โมงเย็นเช่นนี้จึงมีผู้คนบางตา

หยดครามเดินทะลุตลาดนัดไปอย่างรวดเร็ว ร่างเล็กเคลื่อนที่หลบไปตามร่มเงาของร้านค้าและตึกแถวเก่าอย่างคล่องแคล่ว พลางหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับเหงื่อบนหน้าผาก หยดครามเป็นคนขี้อ้อน จึงไม่ชอบออกมาเดินเล่นนอกบ้านท่ามกลางแดดอุณหภูมิสามสิบเจ็ด

องศาเซลเซียสเท่าไร ถ้าหากเธอไม่ต้องไปโรงเรียนหรือไปตามนัดที่มี
การนัดหมายล่วงหน้า หยดครามก็ไม่เคยคิดออกจากบ้านไปไหนเองเลย
สักครั้งเดียว

“กลับมาแล้ว” หยดครามเอ่ยเสียงดังทันทีที่ถึงบ้าน ประตูเหล็ก
ยัดถูกผลักซิดกรอบประตูทั้งซ้ายขวา ประตูกระจกของร้านเปิดอ้ากว้าง
เพื่อระบายอากาศด้านใน มีพัดลมร้อนเหนือข้อประตูทางเข้าพัดอากาศ
ลงมา แม่เรียกว่าม่านอากาศ ลมนี้เป่าลงหัวคนเดินเข้าออกประตูและ
ช่วยกันแมลงไม่ให้บินเข้ามา แม่ไม่สามารถกันพวกแมลงได้หมด แต่ก็
ช่วยลดจำนวนได้พอควร เด็กหญิงเอียงตัวเข้าบ้าน แล้วเดินเบียดตัวไป
ตามช่องว่างระหว่างชั้นกระจกที่ใช้เป็นเคาน์เตอร์รับลูกค้ากับถึงเหล็ก
เก็บถุงปูน เธอถอดรองเท้าแล้วเดินผ่านแม่ที่กำลังนั่งทำบัญชี

“แม่โอนค่าสมัครสอบให้แล้วนะ” แม่บอก หยดครามส่งเสียงอึม
รับ คิดในใจว่าคืนนี้เธอต้องสมัครสอบให้เรียบร้อยขณะเดินไปหลังบ้าน
เพื่อล้างมือล้างเท้า เธอหลิอบมองนาฬิกาบนเสาหลังโซฟาบอกเวลา
สี่โมงครึ่ง อีกเดี๋ยวจะกินข้าวเย็นแล้ว เธอหยิบเอกสารวิชาเรียนกับ
หนังสือเรียนชั้นมววางบนโต๊ะตัวเตี้ยหน้าโซฟา พร้อมสมุดจดงานกับ
กระเป๋ใส่เครื่องเขียน วิ่งขึ้นชั้นสองไปโยนเป้ไว้บนโต๊ะทำงานแล้วรีบลง
ไปนั่งจับจ่ายบนพื้นบ้านหน้าโซฟาที่หลังร้าน

เด็กหญิงเปิดหนังสือวิชาสังคมศึกษา กวาดตาอ่านเนื้อหา
รวมถึงบันทึกเพิ่มเติมจากข้อความที่จดไว้ตอนฟังครูสอน และเริ่มทำสรุป

เนื้อหาที่เรียนในวันนี้ลงสมุดเล่มโปรด ดูท่าทางเหมือนเธอไม่คิดจะพักผ่อนตามที่เพื่อนบอกเลยสักนิด หยตครามโยนก้อนความคิดฟุ้งซ่านกับ ‘เจ้ากรรม’ ที่ผุดขึ้นมาระหว่างวันลงไปในหลุมใจและกลบฝังมันจนมองไม่เห็น หยตครามยึดตัวขึ้นห้อยอย่างล่ำพองใจ เจ้ากรรมไม่อาจมาก่อนเธอได้อีกแล้ว ขอแค่เธอเลิกคิดถึงมัน ให้เธอทำเหมือนมันไม่มีตัวตนทุกอย่างก็จะราบรื่น ถ้าเธอปฏิบัติตามตารางเวลาอ่านหนังสือที่วางแผนไว้ได้ การสอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายชั้นน้ำก็ไม่ไกลเกินเอื้อม ในอกของหยตครามจึงพองโตด้วยความอีกheimกว่าเดิม

หยตครามเลิกเขียน ปิดสมุดบันทึกก่อนถึงเวลาอาหารเย็น สิบนาทีก่อนจะเข้าครัว ๗ ตอนหายใจออก ดวงตาสีดำสนิทเป็นประกาย ใบหน้าเล็กกระจ่างใส รอยยิ้มฉีกกว้าง เธอเก็บข้าวของบนโต๊ะให้เข้าที่ วางสมุดหนังสือซ้อนกันไว้มุมหนึ่ง แล้วผุดลุกขึ้นยืน ส่งเสียงตอบรับเมื่อได้ยินเสียงแม่เรียกให้ไปช่วยยกกับข้าว ในหัวเล็ก ๆ ของเธอคำนวณเวลาว่าหลังอาหารเย็นจะอ่านหนังสือต่อได้มากเพียงใด หลังจากคะเนดูแล้วจึงพยักหน้าหงึก ทุกอย่างสมบูรณ์แบบ หยตครามต้องทำตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้แน่นอน ขอแค่ไม่มีอะไรมารบกวนสมาธิของเธอให้เสียเรื่องเป็นพอ

ปลายเข็มของนาฬิกาตั้งโต๊ะชี้บอกเวลาที่หุ่่มครึ่ง ห้องนอนมีดสลัว สิ่งของรอบตัวกลายเป็นเงาเลือนราง แสงจากหลอดไฟหน้าบ้านสาดเข้ามาผ่านช่องว่างของผ้าม่านกรองแสงข้างเตียง หยตครามซุกตัว

กับผ้าหม้อฮ่ำปากขาวหอด นอนฟังเสียงรถจักรยานยนต์ข้างนอกที่แล่นผ่านหน้าบ้านเป็นระยะ ผสมผสานกับเสียงเครื่องปรับอากาศดังหึ่ง ๆ ในห้อง แปลกดีที่เสียงเหล่านั้นไม่เคยทำให้เธอรำคาญใจ มันทำหน้าที่เหมือนเสียงเพลงกล่อมนอนอย่างไรอย่างนั้น เธอทำการบ้านวิชาภาษาไทยที่ครูสั่งในห้องวันนี้เสร็จไปส่วนหนึ่งและทบทวนเนื้อหาที่เรียนตามแผนที่ไว้เรียบร้อย พรุ่งนี้ต้องทำการบ้านที่เหลือให้เสร็จแล้วเริ่มทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์จากโรงเรียนกวดวิชาต่อเสียที

เด็กหญิงชอบทำให้ได้ตามแผนที่วางไว้ เธอจัดตารางชีวิตแต่ละวันอย่างเป็นระเบียบและมีเป้าหมายชัดเจน หยดครามภูมิใจเมื่อทำงานตามตารางได้สำเร็จ แต่ความเหนื่อยล้าของการพยายามทำให้ได้ดังที่คาดหวังระหว่างวันทำให้เธอต้องหยุดพักบ้าง เธอขยับตัวบนเตียงให้อยู่ในท่าสบายที่สุด เปลือกตาบางเลือนปิดลง จนเห็นเพียงความมืดทอดยาวไกลสุดลูกหูลูกตา นำเธอเข้าสู่ห้วงแห่งการพักผ่อนที่โปรดปราน

ตอนนี้หยดครามกำลังนึกถึงปาลูกกวาดสีแสนสดใส พลันแว่บคิดของเธอก็เริ่มมีสีสนพว่าพรายตาผุดแทรกสีดำมืดเหมือนพ่ายามไร้ดาว บัดนี้เด็กหญิงเคลิ้มเสมือนว่าเธอเห็นต้นขนมหวานนานาพันธุ์ เห็นผุ่อกที่ทำจากวุ้นกะทิร้องจีบจีบอยู่บนต้นใบเตย เห็นกระต่ายที่ตัวเป็นขนมชั้นหลากสีกระโดดกลับรัง เห็นผีเสื้อที่ทำจากขนมสายไหมพองฟองดูน่าหวานจากดอกหญ้าสายรุ้ง โดยมีแมงมุมสีทองทั้งตัวกำลังพันใยแมงมุมซึ่งเป็นขนมฝอยทองออกมาอยู่ข้างกัน

เธอเคลิ้มจนราวกับได้กลิ่นหวานหอมมากมายในบรรยากาศ
ทั้งกลิ่นหอมของน้ำตาลไหม้บนหน้าขนมพุดดิ้ง กลิ่นแป้งปนไข่หอม
อบอวลของขนมไข่ที่อบเสร็จใหม่ ๆ กลิ่นเนยหอมหวานบนครัวซองต์
กรอบ ๆ กลิ่นหวานของแป้งทำขนม กลิ่นสดชื่นของแยมผลไม้ ทุกกลิ่น
ล้วนมาจากเครื่องปรุงขนมหวานที่หยดความคุ้นเคย เธอรู้สึกเหมือนว่า
ตัวเธอเองนั้นยืนหยัดกายอยู่ท่ามกลางสิ่งอัศจรรย์ทั้งหลายนี้ ราวกับว่า
กายของเธอได้กลายเป็นต้นเกล็ดน้ำตาลแผ่นบางอันยืนหยัดแข็งแรง
แผ่กิ่งก้านไพศาล มีเกล็ดน้ำตาลบางแจ้วโปร่งแสงดังแก้วปกคลุมทั่วทั้ง
ต้น บางเกล็ดละลายเชื่อมกันประหนึ่งเปลือกไม้ บางเกล็ดดงอกเงยเป็น
ใบไม้บางหวีสีเขียวใสแจ้ว เกล็ดน้ำตาลตามต้น กิ่งก้าน และใบพากัน
ทอแสงสีรุ้งเป็นประกายเลื่อมพรายเพราะกำลังรับแสงที่สาดส่องลงมา

มุมหนึ่งของป่าลูกกวาดนั้นยังมีต้นดอกน้ำค้างที่ไม่มีวันโรยรา
กำลังใช้ใบบรรจงปั้นหยดน้ำตาให้ต้นของมันเอง มีฝูงผึ้งที่ทั้งตัวเป็น
ผงอบเซย กำลังขมิ้นมันบินโฉบไปมา จมพิศกลีบดอกไม้สีฟ้าสลับม่วง
และพลอยเอนดอกน้ำค้าง พวกมันได้รับคำขอบคุณจากดอกไม้เป็นหยด
น้ำตาลหวานจัด ฝูงผึ้งทั้งกลิ่นอบเซยหอมฉุนไฉ่ตามทางที่บินกลับรัง
พวกมันนำหยดน้ำตาอันเหนียวหนืดไปป่มให้ชั้นกลายเป็นน้ำผึ้งรสเผ็ด
หวาน ครั้งหนึ่งมีฝูงงานพากันเก็บไว้ในรัง อีกครั้งหนึ่งฝูงผึ้งงานพากันบิน
นำไปมอบเป็นบรรณาการแด่ผู้สรรค์สร้างสิ่งมีชีวิตในป่าทั้งปวง
อย่างต้นเกล็ดน้ำตาล

หยดครามได้ยินเสียงบินหึ่งหึ่งดังใกล้เข้ามา แล้วก็เห็นผึ้งงาน ผงอบเซยผึ้งหนึ่งก้มหัวลงจนท้องปล้องท้ายสุดกระดกเหนือหัว ปีกสีน้ำตาลโปร่งแสงชูขึ้นฟ้า สองขาหน้ากว้างแตะลงบนปากมันจึงเป็นการทำความเคารพ พวกมันบินฮือกันนำรังผึ้งส่วนหนึ่งมาส่งให้ที่รากลำต้นของเธอ ต้นเกล็ดน้ำตาลลึมรสน้ำผึ้งที่ซ่าแรกเข้าสู่รากลซึ่งเป็นเส้นขนมชาห์รมีสีสันสดใสเส้นหนึ่ง มันชูพ่นอยู่เหนือดินรสถอกโกแลต เธอละเลียดรสหวานนั้นอย่างละเอียด สัมผัสความหวานแหลมที่แทรกด้วยรสเผ็ดร้อนติดขมนิดหน่อย แล้วค่อยกลับมาหวานล้ำชุ่มชื่นในสัมผัสสุดท้าย เธอสั่นกิ่งก้านของตัวเองกิ่งหนึ่งซึ่งเป็นฝักวานิลลาแห้ง ให้ผลไม้ถูกใส่กระจางราวกับดวงแก้วร่วงลงไปถูกหนึ่งเป็นรางวัลแก่ผึ้งผึ้ง พวกมันทำความเคารพเธออีกครั้งแล้วบินฮือช่วยกันยกผลน้ำตาลแก้วนั้นกลับรัง

เธอเฝ้ามองตามจนพวกมันบินลับหายไป พลางนึกกระหยิ่มยิ้มย่องใจ ที่ป่าแห่งนี้เธอคือผู้มีอำนาจมากที่สุด เป็นผู้สรรค์สร้างสรรพชีวิตทั้งปวง ชีวิตที่นี้ราบรื่นกลมเกลียวเป็นดั่งใจ เหมาะแก่การพักผ่อนอย่างยิ่ง คิดได้ดังนั้นเธอก็สูญหายใจเอากลิ่นหวานหอมเหล่านั้นเข้าเต็มปอดเตรียมใจให้ตัวเองได้หลับพักผ่อนจริงๆ เสียที

แต่ความสงบไม่ยั่งยืน จู่ๆ ก็มีสายลมโบกพัดจนใบไม้สีไลพากันส่งเสียงกรุกกริ้ง หยดครามสะดุ้งเหือกจนเกล็ดน้ำตาลบนลำต้นร่วงกราวลงพื้น เธอสั่นสะท้านไปทั้งตัว สายลมนั้นไม่ใช่ลมเย็นสบายช่วย

คล้ายร้อน แต่เป็นลมหนาวยะเยือกที่ยามพัดผ่านผิวก็เหมือนถูกกรีดด้วย
มีดแหลม หยดครามได้ยินเสียงหัวเราะฮิฮะแว่วมาเป็นระยะ อากาศที่
เคยอบอุ่นจับปล้นก็ลดต่ำลงราวกับฤดูหนาวมาเยือน สีสิ้นแห่งป่า
ลูกกวาดอันสดใสสวยงามพลันหม่นหมองเป็นสีเทาซีด ท้องฟ้าชมพูขมัว
ด้วยเมฆฝน พืชพรรณเหี่ยวเฉา บรรดานกอุ่นล้วนเจียบหาย
กระต่ายขนม้วนซ่อนเร้นลงไปใต้ดิน แมงมุมฝอยทองแทรกตัวเป็นหนึ่ง
กับเงามืดและหายตัวไปในถ้ำลึก หยดครามสูดหายใจ ความเจียบ
รอบกายเธอกำลังกดถ่วงทับลงไปบนกิ่งก้านของต้นเกล็ดน้ำตาลจน
อึดอัดแน่นไปทั่วทุก เกล็ดน้ำตาลเบียดกันจนแตกเปรี๊ยะ ๆ ทันใดนั้น
ความกลัวก็แผ่ซ่านสู่จิตสำนึกของหยดครามโดยไม่รู้สาเหตุ ไม่ ไม่สิ
แท้จริงแล้วหยดครามเดาเหตุได้ แต่เธอไม่อยากยอมรับ

นิดาบอกว่าคืนนี้เธอควรพักผ่อนให้เพียงพอ ดังนั้นวันนี้จึงไม่ควร
ฝืนให้เสียพลังงาน หยดครามเริ่มรู้สึกเสียใจที่ไม่ยอมทำตามคำบอกของ
เพื่อนสนิท

“ไม่ทันแล้วละสิ” เสียงสูงแหบพร่า กระซิบอยู่ข้างหลังหยดคราม
พร้อมสัมผัสร้อน ๆ นาบบนไหล่ หยดครามผวาร้องลั่น ดิดตัวหนีจับปล้น
จนล้มโครม ก้นจ้ำบ่้ากองกับพื้น รู้ตัวตอนนั้นเลยว่าเธอไม่ใช่ต้นเกล็ด
น้ำตาลอีกแล้ว เป็นเพียงเด็กหญิงน้อยคนหนึ่งเท่านั้น เธอหันไปหันมา
มองรอบด้านที่ยังเป็นป่าขนมหวานด้วยความตื่นตระหนก มือเปะปะคว้า
โกยดินช็อกโกแลตบนพื้นขึ้นปาไล่เสียงนั้น

“แฮม รังเกียจฉันขนาดนี้เชียว” มันหัวเราะะคิกคัก ขยับจุด
ส่งเสียงหัวเราะไปจากตรงนั้นมาตรงนี้ แล้วมาหัวเราะดังซิดูเธอว่า
“ไม่เอาน่า คุณดันเกล็ดน้ำตาใจแคบขนาดนี้ ใครจะอยากเอาของอร่อย
มาถวายให้ล่ะ”

“อย่ามายุ่ง” หยดครามกัณฑ์ไล่อย่างไม่อ้อมค้อม หน้าแดงก่ำ
ทั้งอับอายขายหน้าทั้งโกรธเคือง

“อายฉันทำไมละ ใคร ๆ ก็ชอบเล่นสมมติกันทั้งนั้น” แม้จะพูด
เชิงปลอบใจแต่ มันกลับหัวเราะร่วน ทำให้วาจานั้นไร้ความจริงใจ

ความเจ็บแค้นอยู่คู่หนึ่งเมื่อหยดครามไม่ได้ตอบ แต่แล้ว
พริบตานันอากาศรอบตัวก็ฉีกแฉก ป่าลูกกวาดรอบตัวของหยดคราม
ขาดวินรุ่มร่าวกับเป็นแคซากกระดาษ มีกลุ่มควันประหลาดพวยพุ่งเข้า
มาตามรอยฉีก มันรวมตัวกันม้วนบิดเกลียวเหมือนควันรูปหรือควันบุหรี่
แล้วกระจายตัวสยายกลายเป็นหมอกฟุ้งคลุมไปทั่วบริเวณ ควันส่วนหนึ่ง
ควมรวมตัวกันจนคล้ายจะกลายเป็นตาปูดกลนสามดวงอยู่บนปากที่
บวมบิตเบี้ยว ปากนั้นฉีกยิ้มแฉะกว้างถึงดวงตา ส่งเสียงหัวเราะที่ฟัง
เหมือนคลื่นเสียงรบกวน ตาโปนกลนทั้งสามก็จับมองตามแผ่นหลังของ
หยดครามที่กำลังวิ่งออกไปไกลจนเหลือเพียงจุดดำ

หยดครามลุกพรวด ขยับเท้าวิ่งตั้งแต่วินาทีที่เริ่มเห็นรอยขาดใน
ป่า หยดครามรู้ว่า ‘มัน’ โผล่มาเพื่อก่อความฝันของเธออีกแล้ว

โดยเธอควบคุมหรือไถ่ถอนไม่ได้เลย ก่อนหน้านี้เธอสันนิษฐานว่า ‘เจ้ากรรม’ อาจไม่ใช่ส่วนหนึ่งในความฝันของเธอ มันอาจมีตัวตนจริงเป็น สัตว์ประหลาดที่กระโดดข้ามไปมาระหว่างความฝันตามที่นิทราล่าว หยดครามไม่รู้ว่แท้จริงเป็นอย่างไรและไม่ต้องการเผชิญหน้ากับ ความไม่รู้ันั้น เธอแค่อยากพักผ่อนอย่างสงบ เจ้ากรรมไม่ได้เป็นส่วนหนึ่ง ของการพักผ่อนและหยดครามเชื่อว่าไม่มีทางเป็น

หลังจากวิ่งมาพักหนึ่งเธอจึงหันกลับไปมองทางเดิม ป่าชนมหวานหายไปแล้ว มีเพียงสีดำนัลมรอบตัว หยดครามยึดตัวขึ้น ถอนหายใจ เด็กหญิงเขม้นตามองไปรอบด้าน พลันห้องนอนของเธอ ก็ ปรากฏขึ้นตามที่เธอต้องการ หยดครามกระโดดขึ้นเตียง ช่มตาหลับหวัง อย่างยิ่งว่าจะออกจากห้วงฝัน

ร่างใต้ผ้าห่มหลับตาแน่น พลิกตัวไปมาพยายามหาท่าที่สบาย แต่จนแล้วจนรอดก็นอนไม่หลับเสียที หยดครามถอนหายใจ ลืมตา พลิกตัวนอนตะแคงมองดูมือตัวเองทั้งที่ยังมีดสลัว แล้วก็พลิกตัว นอนนหายใจ

“ใจ”

หยดครามเบิกตาโพล่ง ตามองตามเสียง บนเพดานห้องที่มี ดสลัวไม่ต่างจากห้องนอนในโลกความเป็นจริงของเธอมีเงาตะคุ่มเกาะ อยู่ เธอเพ่งสายตามอง เงานั้นมีลำตัวทรงรีและหัวทรงกลมเล็ก ๆ ซึ่ง

หนวดคู่หนึ่งยื่นออกมา แม้หยดความจะมองเห็นไม่ชัดแต่รูปร่างนั้นให้คำตอบชัดเจนอยู่แล้ว ความรู้สึกขยะแขยงแล่นปราดจนขนลุกชันไปทั่วตัวทันที ในช่วงขณะนั้นแสงไฟจากไฟหน้ารถบรรทุกของโรงงานผลิตกระดาษล้างสาดเข้ามาพอดีพอดีทำให้เธอเห็นร่างเงาชัดเจนยิ่งกว่าเดิม เธอเห็นแมลงสาบตัวมโหฬารเท่าคนเกาะอยู่บนเพดานเหนือหัว หยดความพอดี มันมีขนสั้นแข็งได้เด่ปกคลุมไปทั่วตัว ขาทั้งหกคือมือสามคู่ที่งอกออกมาข้างลำตัว มันมีหัวเหมือนแมลงวันทว่าดวงตากลบขยับกลอกกลิ้งได้ทุกทางอย่างอิสระเหมือนกิ่งก่าคาเมเลียน ปากของมันไม่มีลักษณะอย่างกิ่งก่า แต่ฉีกยิ้มได้และมีฟันเรียงรายเป็นแนวเฉกเช่นปากและฟันมนุษย์

เด็กหญิงผุดลุกนั่งรับกระดกนี้ แต่กลับถูกใยเหนียวหนึบเหมือนใยแมงมุมที่เจ้ากรรมพ่นพริตออกจากปากมัดตัวไว้แน่น ความพะอืดพะอมดีขึ้นนอกทันทีที่ใยสยดสยองของเจ้ากรรมแตะตัวเธอ ทันใดนั้นฉากรอบข้างหยดความก็เปลี่ยนไปเป็นโรงอาหารเล็ก ๆ ในโรงเรียนอนุบาลสมัยเธอยังเด็ก หยดความกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้หลังโต๊ะยาวตัวหนึ่งอย่างงุนงงสับสน ใยอัปลักษณ์ที่เพ่งมัดตัวเธอสลายไปแล้ว เหลือเพียงเจ้ากรรมในร่างแมลงอุบาทว์กำลังยื่นสองขาคว้าหัวหยดความ โดยยึดตัวชะโงกมาจากอีกฝั่งของโต๊ะยาวนั้น

“วันนี้เห็นเธอไม่ค่อยมีสมาธิเรียน เลยจัดงานเลี้ยงปลอบใจให้” เจ้ากรรมพูดพลางถอนหายใจ มันเอามือเชยคางหยดความเหมือน

เป็นห่วงนักหนา แต่ด้วยรูปแมลงอัปลักษณ์และเสียงหวี ๆ ที่ดังแทรก
ระหว่างคำที่มันพ่นออกมาทำให้ไม่น่าเชื่อในทุกอย่างที่มีมันพูด
“ไม่ตีใจเธอ”

“ฉันจะตื่นแล้ว” หยตครามกัดฟันพูดซ้ำ ๆ พยายามกล้ำกลืน
ก่อนความขยะแขยงลงคอ “ออกไป”

เจ้ากรรมไม่สนใจ ขาข้างหนึ่งของมันยื่นไปหยิบถ้วยใบหนึ่งมา
วางตรงหน้าเธอ มีวุ้นสีดำพร้อมชิ้นขนุนลอยน้ำเชื่อมอยู่ในนั้น ปากมัน
ฉีกยิ้มแฉะยิ่งกว่าเดิมในขณะที่ดวงตาก็กำลังกลอกไปมา มันหัวเราะ
จนตัวโยกคลอน “ของหวานวันนี้เิง เครื่องบรรณาการให้ท่าน
ต้นเกล็ดน้ำตาลพะยะค่ะ”

หยตครามก้มลงมอง ใจเต้นระล่ำ ใบหน้าเหยเกจนยับยู่ยี่
หยตครามจำได้แล้ว นี่คือน้ำที่ทำให้เธอเกลียดเจ้าก๊วยมาตลอดชีวิต
เธอเลียริมฝีปาก พยายามตอบด้วยเสียงสงบที่สุดเท่าที่ทำได้ “ไม่กิน”

“ทำไม” มันทำหน้าสงสัยทั้งที่รู้ดีแกใจ ดันถ้วยเข้าใกล้หยตคราม
อีก “กินหน่อยเถอะ”

หยตครามเบือนหน้าหนี เม้มปิดปากสนิท ตอนนี้เธอถูกจาก
เก้าอี้ไม่ได้ เจ้ากรรมคงทำอะไรสักอย่างเพื่อควบคุมเธอไว้

กิริยาที่แสดงออกทำให้เจ้ากรรมไหนไหน มือหนึ่งคว้าถ้วยมาถือ มืออีกคู่จับตัวหยดครามเอาไว้ สัมผัสแข็งแกร่งจากขนของมันทำให้เธอ ขยะแขยง หยดครามเบิกตาแทบถลน พยายามดิ้นหนีสุดแรง แต่เจ้ากรรมไม่สะทกสะท้านสักนิด มันกางปีกออกยกตัวบินข้ามโต๊ะ มาหาเธอ ริมฝีปากฉีกยิ้มกว้างเกินกว่ากลัมน้ำเนื้อปากมนุษย์จะอนุญาต ใบหน้าของเจ้ากรรมบิดเบี้ยวยิ่งขึ้นจนสองตาริงก่าของมันจวนจะกลอก ไปรวมชิดกันอยู่รวมร่อ

“อ้าว อ้าปาก” เจ้ากรรมเอ่ย มันหัวเราะว่าขณะจ้องดวงตาใหวูบ ของเด็กหญิง หยดครามยิ่งพยายามเฝ้าปากแน่นอีกแต่ถูกมือข้างที่เหลือ ของตัวประหลาดจาง้าออก ร่างที่ถูกควบคุมสิ้นระริก น้ำตาคลอ เธอพยายามส่ายหน้าหนีส่งเสียงอู้อี้ แต่เจ้ากรรมไม่สนใจฟัง มันกรอก เฉาก๊วยทั้งถ้วยเข้าปากเธอพรวดเดียว

รสชาติหวานปะแล่มของเฉาก๊วยอบอวลในปาก กลิ่นขนมที่เธอ จำไม่ได้ว่าเป็นอย่างไรแต่เชื่อว่ามีฟุ้งตลบขึ้นจมูก น้ำขมนล้นออกจาก มุมปากจนเปื้อนคางเปื้อนปกเสื้อนอน หยดครามพะอืดพะอมอยากคาย เฉาก๊วยทั้งถ้วยนั้น แต่มือที่เต็มไปด้วยขนแข็ง ๆ เช็ดคางเธอขึ้นบังคับให้ ปิดปากสนิทและกลืนลงไป น้ำตาสายหนึ่งไหลเปื้อนแก้มหยดคราม ท้องไส้ปั่นป่วนยิ่งกว่าเดิมเมื่อวันสีดำพร้อมน้ำเชื่อมลื่นไหลลงคอ

เด็กหญิงได้ยินเสียงเจ้ากรรมหัวเราะเสียงต่ำสลับสูงเหมือนเสียง
ที่ออกมาจากเครื่องดนตรีฟัง ๆ จากนั้นแรงจับตัวเธอก็คลายลง
หยดครามรีบยกมือปิดปากเมื่อก่อนเงาถ้วยร่ำ ๆ จะย้อนกลับขึ้นมา
ทางเดิม ไหล่ห่อเกร็ง กระเพาะร้องครืน ๆ เหมือนเสียงฟ้าร้องในวันที่มี
พายุ เธอเห็นเจ้ากรรมเข็ดหน้าหรือตามองเธอจากเบื้องสูง นัยน์ตาทุเรศ
ของมันฉายแววสุขสันต์ที่เห็นเธอทรมาน เห็นแบบนั้นหยดครามรู้สึก
เหมือนได้ยินเสียงเต้นตุบของหัวใจหรืออาจเป็นเสียงหัวเราะของ
เจ้ากรรมดังชัดขึ้นอีกหลายเท่า มันดังก็กก้องจนหัวเธอปวดหัวตุบ ยิ่งดู
มันก็เหมือนเห็นเป็นจุดสีแดงสีฟ้าพราวเลื่อน เจ้ากรรมในร่างแมลงสาบยัง
ยื่นค้ำตัวเธอ กลืนสาบอวลของมันที่ประดังเข้าจุมูกรวมกับรสชาติ
หวานเย็นที่ยังค้างอยู่บนลิ้น ทำให้หยดครามสำนึกขึ้นได้ในวินาทีนั้นว่า
เธอถูกยึดเยียดให้กินของหวานที่เกลียดที่สุดโดยแมลงสาบตัวเท่าคน

“อูบ—แหะ”

สุดท้ายเธอก็โก่งคอสำรอกเงาถ้วยผนวกน้ำย่อยรสขมขึ้น
ออกมาจนหมดไส้หมดพุง

และสะดุ้งตื่นจากฝัน

บทที่ 3

หยดครามลืมตาขึ้นแล้ว แต่รู้สึกไร้เรี่ยวแรงจึงยังนั่งท่าเดิมอยู่บนเก้าอี้รถเมล์ตัวจิตริมหน้าต่าง หน้าผากทอดพิบอยู่บนพอนแซน แก้มกดแนบบนเสื้อพละสีเหลือง แสงเลี้ยวผนวกแรงกระชากของรถเมล์ที่ขับเคลื่อนบนถนนทำให้ภาพในห้วงฝันของเธอเหวี่ยงหมุนซ้ายหมุนขวาจนเวียนหัว เด็กหญิงรู้สึกเหมือนเสียงเครื่องยนต์ดังครืนครั้นยิ่งกว่าปกติ และเสียงเหวี่ยงญกระแทกไปมาในกระบอกเก็บเงินเหล็กของพนักงานเก็บค่าโดยสารยังอื้ออึงกึกก้องในหูมากกว่าที่เคย

หยดครามมองดูรถเมล์สีครีมคาดแดงแล่นเข้าจอดบริเวณป้ายรถเมล์ มองผู้โดยสารลุกขึ้นยืนแล้วก้าวเบียดเสียดอยู่เต็มทางเดิน เธอหลับตาลง หวังจะพักสายตาให้ขมับศิโรชะซ้ายหายปวดน้อยลงสักหน่อย เธอรู้สึกไร้เรี่ยวแรงสะสมมาตั้งแต่ตื่นนอนเมื่อเช้า ไม่แน่ใจว่าอ่อนเพลียเพราะไม่ค่อยได้นอนพักผ่อนหรืออ่อนเพลียไปทั้งกายใจเพราะ

เหตุการณ์ในหัวงัดกันแน่ หยดครมคิตว่เป็นเพระเจ้ากรรมมากกว่า แต่บงที่อจเป็นทั้งคู้ เธอไม่เคยคิตเลยว่เจ้ากรรมสมารถเปลี่ยนฉก ในฝั้นของเธอได้อย่างอิสระ และไม่เคยคิตว่มันควบคุมเธอได้ ก่อนหน้า นีมันแค่ทำให้บรรยากาศในควมฝั้นเป็นไปในทิศทางที่มันต้องการ เมื่อก่อนตอนที่มันแรกปรากฏตัว การกระทำของเจ้ากรรมจำกัดแค่ลอย ตามติดเธอ โผล่มาถล้งให้เธอตกใจ หรือส่งเสียงกวนประสาทเท่านั้น เหตุการณ์เมื่อคั้นเป็นครั้งแรกที่มันสมารถเปลี่ยนแปลงและบงการ ควมฝั้นของเธอได้อย่างอิสระ

หยดครมคิตว่ต้องแก้ไขปัญหานี้ให้ได้ แต่คิตวิธีอย่างไรเธอก้ คิตไม่ออก อย่างน้อยก้ไม่ใช่ในขณะนึ่ที่แค่ใช้ควมคิตนิตนอยก้เหมือน หัวจะระเบิดอยู่แล้ว

“กินข้าวเช้าหรือยัง” นิตาถาม เธอยืนเท่ำสะเเวค้ำหัวหยดครม ผู้กำลังนอนฟุบหน้าบนโต๊ะหินหน้าโรงอาหาร “แล้วดื่มน้ำละ”

เด็กหญิงผงกศิระชะขึ้นมอง ตอบบ้งม้งว่ “ยังไม่กิน” นิตาหยิบ โทรศัพท์มือถือขึ้นดูเวลา เห็นว่เหลือเวลาก่อนเข้าแถวหน้าเสาธง ประมาณสี่สิบนาที เธอถ่วงกระเป๋ากะโปรงหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมา สั่งให้หยดครมนอนอยู่ตรงนึ่ ตัวเองเดินไปซื้ออาหารเข้าให้เพื่อนสนิท

“เฮ้า กิน” นิตาวางซามข้าวต้มหมูตรงหน้าหยดครม

หยดครามโง่หัวขึ้น สูดจุกฟูดฟิดแล้วขมวดคิ้ว ล้วงหยิบขนมปัง
ใส่หมูหยิ่งในเบ้าออกมาดูให้ดู “ฉันมีขนมปังแล้ว”

“เก็บไว้กินทีหลัง เธอกินข้าวบ้างเถอะ” นิตายึดขนมปังไว้แล้ว
พยักหน้าให้รีบกินเสียที

หยดครามรู้สึกเพลียจนไม่มีแรงโต้แย้งจึงยกมือตักข้าวต้ม
เข้าปากอย่างเชื่องช้า น้ำข้าวต้มสีใส เค็มกำลังดี มีต้นหอมสับกับขิงซอย
รสเผ็ดร้อนช่วยตัดรสชาติ เม็ดข้าวต้มละละ ๆ กับหมูก้อนนุ่มเคี้ยวง่ายจน
แทบไม่ต้องออกแรง หยดครามสัมผัสได้ว่าท้องอุ่นจากข้าวต้มร้อน ๆ
ทำให้รู้สึกเหมือนกำลังวังชากลับคืนมา หลังจากซัดข้าวต้มจนเต็มคราบ
และล้างปากด้วยน้ำเปล่าเกือบครึ่งขวด ใบหน้าซีดหม่นหมองของเธอก็ดู
สดใสขึ้น อาการปวดศีรษะทุเลาลงจนเหมือนไม่มี เธอมองเพื่อนตรงหน้า
ผู้กำลังนั่งเปิดดูโทรศัพท์มือถือเล่น พุดสั้น ๆ ว่า “รู้สึกดีขึ้นเยอะเลย
ขอบคุณนะ”

“ฉันนี่แหละว่าเธอหิว จ่ายค่าข้าวมาด้วย” นิตาเงยหน้า มองแล้ว
อมยิ้มหัวเราะหิวน่าห่มั่นไส้ เด็กหญิงก้มดูเวลาบนโทรศัพท์มือถือ
คว่ำปากเรียนขึ้นสะพายไหล่ ลูกขึ้นยืนพูดว่า “จะต้องไปเข้าแถวแล้ว
เธอเก็บชามแล้วไปที่สนามกัน”

หยดครามตอบรับในลำคอ เปิดกระเป๋าเงินตัวเองนับธนบัตร
ยี่สิบบาทกับเหรียญห้าบาทยื่นให้เพื่อน ลูกขึ้นนำชามข้าวต้มกับขวดน้ำ

ไปวางตรงจุดที่โรงอาหารกำหนดเป็นที่เก็บภาชนะ ได้ยินเสียงเพลงประจำโรงเรียนดังขึ้นเป็นสัญญาณเรียกให้นักเรียนไปรวมตัวเพื่อเข้าแถวเคารพธงชาติ พวกเธอรีบหยิบเบ๊วโรจากรองอาหาร เอาเบ๊วไปวางบนม้านั่งใกล้สนามหญ้า แล้วรีบจำไปเข้าแถวก่อนเพลงจะจบ

เสียงกริ่งเข้าเรียนดังซ้ำ ๆ บอกว่าถึงเวลาเริ่มเรียนคาบแรกของวัน ทำให้พลังงานที่ได้มาจากข้าวต้มมื้อเช้าหายวับไปทันที หยดครามเอามือเท้าคางหวดหวอด ๆ ติดต่อกันในคาบเรียนวิชาประวัติศาสตร์ เธอได้ยินเสียงคุณครูพูดอยู่หน้าห้องแต่ทะลุผ่านหูไป ยิ่งตอนนี้ห้องเรียนปิดไฟปิดหน้าต่างให้มีดสลัวเพราะครูฉายสไลด์เนื้อหาที่เรียนทำให้หยดครามอยากหลับเข้าไปใหญ่ เธอสัปหงกทำให้มือขีดปากกาไฮไลต์เลยข้อความที่ต้องการเน้นไปไกล หยดครามเกือบหลับอยู่ รอมร่อแต่แล้วคำพูดของอาทิมที่คุยกับแม่ของเธอก็ผุดขึ้นมาในหัวเสียก่อน

‘แล้วถ้าสอบไม่ติดจะทำยังไง ส่งไปทำนาดีไหม เจ้าเกี่ยมเพิ่งซื้อควายมา ให้หยดไปช่วยเลี้ยงควายก็ได้นะ’ คำพูดนั้นหวนมาทำให้หยดครามลืมหืมตาตื่นทันที อาทิมเปิดร้านขายก๋วยเตี๋ยวอยู่ในซอยไม่ไกลจากบ้านของหยดครามนัก เวลาว่างจากงานก็ชอบมานั่งคุยเล่นกับแม่ ส่วนเกี่ยมคือลูกชายคนเล็กของอาทิมที่ปลูกบ้านอยู่ต่างจังหวัดหลังจากเขาแต่งงาน ตอนนั้นหยดครามเพิ่งขึ้นเรียนชั้นประถมปีที่หก กำลังเดินลงมาหาขนมกินจึงบังเอิญได้ยินเข้าพอดี เธอจำได้แค่ว่าฟังแล้วก็ยืน

อังกิมก็อยู่ตรงخانพักบันไดครูหนึ่ง แล้วค่อย ๆ จรดเท้าเป็นขึ้นห้องอย่าง
แผ่วเบาสุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ค็นนั้นนอนหลับไปทั้งน้ำตาเพราะคิดว่า
แม่คงไม่รักเธอและจะทิ้งเธอแน่ ๆ หากสอบเข้าเรียนชั้นมัธยมต้นไม่ได้

หยดครามเบิกตาโพล่ง ยึดหลังนั่งให้ตัวตรง คิ้วขมวดมุ่น เธอกัด
กระพุ้งแก้มตัวเองเบา ๆ กำปากกาไฮไลต์ในมือแน่น ความไม่พอใจ
พุ่งปรี๊ดขึ้นหัว รำลึกได้ว่าคำพูดแบบนั้นของอากิมทำให้หยดครามรู้สึก
เหมือนถูกสบประมาทว่าเธอโง่กว่าควาย นึกหงุดหงิดที่ตัวเองจำเรื่อง
แบบนี้ขึ้นมาได้บ๊อบบี้แบบไม่มีปี่มีขลุ่ย อาการง่วงหงาวหาวนอนหายวับ
ในพริบตา เนื้อหาวิชาเรียนที่ครูกำลังสอนซึมซับเข้าหูอย่างน่าอัศจรรย์
แม้เวลานั้นความคิดของหยดครามไม่ได้มีแต่เรื่องเรียนเพียงอย่างเดียว
ก็ตามที

ช่วงเวลาพักเที่ยงไม่ได้ทำให้หยดครามมีความสุขขึ้นเลย
เช่นเดียวกับการเรียนตลอดคาบปาย แม้เธอจะไม่ง่วงนอนทั้งยังดูมีสมาธิ
กับการเรียนอย่างเต็มที่ แต่ไม่มีใครรู้ว่าแท้จริงแล้วในใจของเธอยุ่งเหยิง
ยิ่งกว่าที่เคย หยดครามคิดว่าวันนี้เธอต้องกลับไปอ่านหนังสือและทำ
สรุปบทเรียนให้มากขึ้นอีก หรือบางทีเธอควรแก้ตารางอ่านหนังสือ
จัดเวลาให้แน่นขึ้นอีก ไม่นานว่าตอนนี้อากิมอาจจะกำลังพูดเรื่องทำนอง
เดียวกันให้แม่เธอฟังอยู่ก็ได้ ถ้าเธอสอบเข้าเรียนชั้นมัธยมปลายไม่ติด
แล้วต้องไปอยู่กับปู่ย่ามาจริง ๆ ต้องแย่นะ เธอไม่ได้อยากเลี้ยง
ควาย แล้วก็ไม่คิดว่าตัวเองโง่กว่าควายด้วย

คาบสุดท้ายเริ่มเวลาบ่ายสองสี่สิบ ทุกคนในห้องลงจากอาคาร ไปรวมตัวกันที่สนามกีฬาเพื่อเรียนวิชาพลศึกษา หยดครามกับนิทานั่งข้างกันขณะที่ครูสอนพลศึกษาอธิบายกิจกรรมในวันนี้ หยดครามรู้สึกเบื่อหน่ายอยากกลับบ้านเต็มแก่ เธอไม่ชอบวิชานี้พอ ๆ กับไม่ชอบวิชาการทำงานอาชีพจึงไม่ตั้งใจฟัง ถึงอย่างไรการสอบเข้าโรงเรียนชั้นมัธยมปลายก็ไม่มีสอบวิชาพลศึกษาอยู่แล้ว แค่เก็บคะแนนสอบในคาบกับทำคะแนนสอบปลายภาคให้ดีเกรดสี่ก็ไม่ลอยไปไหน เมื่อนิทาสะกิดเรียกสติ หยดครามจึงหันไปสนใจฟังเพื่อนสนิทพูดมากกว่าครูที่กำลังอธิบายเกณฑ์การนับคะแนนของทักษะการโยนบอลลงห่วง

“เรื่องสิ่งที่สามารถควบคุมฝันได้มากกว่าเจ้าของความฝันฉันลองไปหาข้อมูลให้แล้ว มันไม่มีนะ” นิตาเอนตัวเข้าใกล้กระซิบบอกตามองตามครูที่กำลังสาธิตวิธีโยนบอลให้ลงห่วง “สรุปคือเจ้าของความฝันต้องรู้สึกตัวจึงจะมีอิสระในการควบคุมฝัน หมายถึงว่าทุกอย่างในความฝันขึ้นอยู่กับความคิดการตัดสินใจของเธอคนเดียว ก็...ความฝันเกิดเพราะเธอเป็นคนฝัน ถ้าอะไรก็ตามในฝันมันกลายเป็นผู้ควบคุมทุกอย่างแทนก็น่ากลัวไปหน่อยนะ”

หยดครามฟังและคิดตาม เธอเข้าใจสิ่งที่นิตาบอกแต่ก็คลางแคลงใจไปด้วย เพราะหากเป็นตามที่นิตาพูดเจ้ากรรมก็ไม่ควรมีตัวตนอยู่ในฝันของเธอเพราะเธอไม่เคยอยากพบมัน ดังนั้นหยดครามจึงกระซิบถามว่า “การควบคุมฝันมีข้อเสียมั้ย”

“ที่ฉันอ่านมาส่วนใหญ่คนบอกข้อดีของการผัดกันมากกว่า ข้อเสียของผัดรู้ตัวจะเป็นเรื่องเหนียวเพราะนอนหลับไม่พอ หรือหลับไม่สนิทมากกว่า” ทันใดนั้นพวกเธอก็ได้ยินเสียงนกหวีดจึงรีบลุกขึ้นยืน เพื่อนรักทั้งสองพากันไปเข้าแถวตามลำดับเลขที่เพื่อเตรียมโยนบอลให้ ลงห่วงเก็บคะแนนการฝึกพลະตามที่ครูสั่ง นิตาอยู่เลขที่ท้ายห้อง ขณะที่ หยดครามอยู่เลขที่ตรงกลาง นิตาที่ต้องรอควิณานกว่าจึงเดินไปยืนชิด และพูดกับหยดครามต่อว่า “อ้อ...อันนี้เล่าให้ฟังสนุก ๆ ข้อมูลที่ฉันอ่าน มาเชื่อว่าบางครั้งคนที่เกิด ‘ลูซิดดรีม’ บ่อย ๆ ก็อาจแยกแยะความจริงกับความฝันไม่ออกบ้างบางขณะ วิธีที่จะแยกแยะมันคือต้อง—”

“เลขที่ยีสิบเอ็ด ยลรดดา”

เสียงครูพลະเรียกชื่อจริงของหยดคราม ทำให้นิตาสะดุ้งแล้วรีบ ถอยไปประจำที่ของตัวเอง หยดครามเดินไปหยุดอยู่หลังเส้นสีเหลือง บอกตำแหน่งที่ห่างจากห่วงรับบอล เธอรับลูกบอลจากเพื่อนผู้ที่สอบ เสร็จแล้วมาถือไว้ เธอรู้ว่าต้องโยนบอลให้ลงห่วงอย่างน้อยสามลูกจาก สิบลูก แต่ในใจยังนึกงุนงงว่าเมื่อคืนนี้ตากำลังจะพูดอะไร

ฟ/บ

บอลลูกแรกลอยลงห่วงอย่างสวยงาม หยดครามวิ่งไปเก็บ ขณะที่ในหัวยังย้อนทวนการสนทนาระหว่างตนกับเพื่อนสนิท เธอคิดว่า

รู้จัก ‘ลูซิด ดรีม หรือ ความฝันแบบรู้ตัว’¹ ในเชิงทฤษฎีน้อยกว่านิตา การที่หยดครามควบคุมความฝันได้เป็นเรื่องบังเอิญ แคว้นหนึ่งเธอตื่นขึ้นมาแล้วจำเนื้อหาที่ฝันบางส่วนได้ คิดว่าฝันประหลาดดีจึงจดบันทึกลงสมุดที่เธอตั้งชื่อให้ว่า ‘บันทึกความฝัน’ เธอคาดไม่ถึงว่าวันดีคืนดีตัวเธอเองจะเข้าไปโผล่เล่นแสดงบทบาทในความฝันของตัวเองได้เฉยเลย

ฟบ

ตาข่ายลั่นอีกครั้งเมื่อหยดครามโยนบอลลงห้วงเป็นลูกที่สองในการโยนครั้งที่สี่ ขออีกเพียงครั้งเดียวก็จะผ่านการเก็บคะแนนครั้งนี้ เธอมองลูกบอลอย่างสับสน แต่ใจครุ่นคิดเรื่องทีนี้ตาบอกว่าการปรากฏตัวของเจ้ากรรมในความฝันไม่ใช่เรื่องที่ใคร ๆ ก็เจอ บางทีเธออาจเป็นคนกลุ่มน้อยที่เจอเรื่องทำนองนี้หรือไม่ก็อาจมีเพียงเธอคนเดียวในโลก เหตุการณ์เมื่อคืนทำให้เด็กหญิงรู้สึกที่เจ้ากรรมเริ่มก่ออันตรายให้เธอ แต่เธอไม่รู้ว่าควรไล่มันออกไปอย่างไรในเมื่อมันสามารถควบคุมความฝันของเธอได้

หยดครามครุ่นคิดว่าเธอจะควบคุมเจ้ากรรมได้อย่างไร อันที่จริงเธอเคยพยายามแล้วหลายหน แต่ทุกครั้งที่เธอเตะโดนร่างกายของมัน

¹ Lucid Dream หรือ ฝันรู้ตัว คือความฝันที่ผู้ฝันรู้ว่ากำลังหลับฝัน บางคนสามารถควบคุมสิ่งที่เกิดขึ้นในฝันให้เป็นไปตามที่ต้องการ และจดจำความฝันหลังตื่นได้

มันจะสลายกลายเป็นหมอกควันไปทันที ถ้าคืนนี้มันไหลมาในฝันอีกเธอ
อาจจะลองจับตัวมันดู บางทีคราวนี้อาจจับมันได้

แต่ถ้าจับไม่ได้ก็กละ... เจ้ากรรมจะกลายเป็นอิสระเหนืออำนาจ
ของเธอโดยสิ้นเชิงหรือเปล่า

ศุบ บอลตกพื้นครั้งที่ห้า

ศุบ บอลลอยไปไม่ถึงหวงในครั้งที่หก

ศุบ ลูกบอลชนขอบห่วงกระเด็นออกไปในครั้งที่เจ็ด

ศุบ ลูกบอลลอยเลยห่วงในครั้งที่แปด

ศุบ ลูกบอลชนห่วงเหล็กกระเด็นออกในครั้งที่เก้า

ต่อไปเป็นการโยนครั้งสุดท้ายแล้ว หยดครามเพิ่งสำนึกได้ สอง
มือเธอบีบลูกบอลแน่น จินตนาการว่ามันคือเจ้ากรรม ก่อนหน้านั้นเธอโยน
มันลงห่วงได้ตั้งสองครั้ง เหตุใดครั้งที่สามจะทำไม่ได้ล่ะ เด็กหญิงสุด
หายใจเข้าเต็มปอด ความฝันคือพื้นที่ส่วนตัวของเธอ เป็นที่ของเธอโดย
ชอบธรรม เจ้ากรรมไม่มีสิทธิ์มาแย่งเธอไป

เธอจับลูกบอลขึ้น ตามองเขม็งไปที่ห่วง กระยะห่างระหว่าง
ตัวเธอกับห่วงที่อยู่สูงเหนือหัว หยดครามสลับขาเปลี่ยนท่ายืน
ยกลูกบอลขึ้นเสมอใบหน้าให้ต่ำกว่าระดับสายตาเล็กน้อย ในเมื่อเธอ

บอกให้ลูกบอลลงห่วงมันก็ต้องลงห่วง เธอต้องเป็นคนควบคุมมันให้เป็น
อย่างที่เธอต้องการ

เด็กหญิงสูดหายใจเข้าลึกอีก สั่งให้กล้ามเนื้อตามตัวผ่อนคลาย
แล้วเขิดหน้าขึ้น สองขาถีบพื้นกระโดดลอยตัวพร้อมสับด้ามมือโยนบอล
ออกไปอย่างนุ่มนวล ลูกบอลพุ่งสูงขึ้นแล้วลดระดับลง หยดครามได้ยิน
เสียงหัวใจเต้นดังตบตบ เธอจึงตามเขม็งจนปวดตาแต่ไม่ยอมผ่อนคลาย
ความตึงเครียดลง จนกระทั่ง

ฟบ

ลูกบอลลอยลงห่วงอย่างสวยงามในครั้งที่สิบ

บทที่ 4

ท้องฟ้าสีม่วงอมส้มเหนือทิวไม้ทอดยาวสุดสายตา ดวงอาทิตย์กลมโตฉายแสงสีแดงเข้มเหมือนเลือด แดดที่สาดลงบนผิวไม้ได้ร้อนจนแทบแต่ทำให้คันยุบยิบ หยดครามพ่นลมหายใจดังพรี๊ด เงยหน้าสูงจนปลายเข่าจิ้มหลังคอให้จึกจึก เธอก้มลงมองพื้น มองแนวหญ้าอ่อนสีเขียว แต่มวงสีฟ้าปลีกไหวเป็นระลอกคลื่นตาไม่กะพริบ

หยดครามสูดกลิ่นดินชื้นและหญ้าเหม็นเขียวขึ้นจุมูก ยื่นมือออกไปหวังจะดึงหญ้าสักต้นแต่ร่างกายกลับเอนวบเสียหลักล้มโครมไป ด้านหน้าจนคางกระแทกพื้น เธอโอดครวญเสียงแผ่ว หยดยืนขึ้นอีกครั้งด้วยความระมัดระวัง เธอใช้สองมือและสองเท้าพยุงตัวไว้ หางสีเทาโบกไปมาไล่แมลงตัวกระจ้อยร่อยด้วยความรำคาญใจ

เด็กหญิงก้มลงกดยอดหญ้าเข้าปาก รสชาติของมันแปลกพิลึก
สวนทางกับกลิ่นเขียวที่ขึ้นจมูก คำแรกหวานเหมือนพายข้าวโพด คำสอง
หนักกลิ่นเครื่องเทศและรสเข้มข้นเหมือนแกงกะหรี่ หยดครวญคิดว่าอาจ
เป็นเพราะหิวมากจนทำให้สัมผัสรับรสผิดเพี้ยนไป เธอปล่อยวาง
ความคิดอื่นลง จมจ่อกับการเติมอาหารเข้าท้องจนหลังลืมหือบข้าง
โดยสิ้นเชิง

“ไอ้หยด กลับ” เสียงแหบต่ำเรียกเธอห้วน ๆ แต่หยดครวญ
ไม่สนใจ กระทั่งถูกตีสีข้างจึงยอมหันไปมอง เจ้าของเสียงคือชายวัย
ยี่สิบปลายผู้มีดวงตาคู่เด็กเหมือนเม็ดควยจี๋ คิ้วสีดำเหนือตาบางจนแทบ
มองไม่เห็น หน้าผากกว้างอย่างที่ครอบคลุมคนจีนเรียกว่าโหงวเฮ้งดี
ริมฝีปากของเขางามเรียบ คิ้วล่างเล็กน้อยดูเข้มงวด ใบหน้าครึ่งบนมีด
กว่าด้านล่างด้วยเงาจากหมวกสานใบใหญ่ ผิวกร้านแดดเป็นสีน้ำตาล
แดง เขาไม่รอให้หยดครวญร้องตอบ ดึงเชือกสนตะพายไปด้านซ้ายทำให้
เธอต้องโงหัวขึ้นมาและเดินตามไปจนได้

“อีกนิดเดียวก็จะออกถนนแล้ว อยากโดนรถชนอะ บอกแล้วไง
ว่าอย่าไปไกล วันนี้มีลูกค้ำมา ถ้าหยดเข้าตาเขาจะได้มีงานทำแถมยัง
อยู่ดีกินดี” หยดครวญนึกขึ้นได้ คนคนนี้ก็คือกู่เกี่ยม ลูกชายอาทิมที่ขาย
ก๊วยเตี๋ยวในซอย เธอมองอีกฝ่ายด้วยหางตา คร้านจะฟังเสียงบ่นเต็มทน
จึงเอาหัวดันเป็นการประท้วง ทั้งที่ไม่ได้ออกแรงมากแต่ชายคนนั้นกลับ
เซเซตต ๆ ไปเสียไกล “ไอ้ย อย่าดัน ตัวก็ใหญ่ กูจะไปสู้อะไรได้”

หยดคราบล่อยให้คำพูดของอีกฝ่ายไหลผ่านหูไม่ใส่ใจจะฟัง หลังจากเดินมาสักพักหยดคราบกั้เห็นสิ่งก่อสร้างตั้งอยู่ไม่ไกล เธอรู้โดยสัญชาตญาณว่าถึงบ้านแล้ว เธอเห็นสมาชิกในฝูงยืนกระจัดกระจาย บ้างกินน้ำในรางเหล็ก บ้างหลับในคอก บ้างนั่งสองขามือคว่ำฟางเข้าปากเป็นกำ แต่ส่วนใหญ่เลือกทิ้งตัวเกลือกกลิ้งกับโคลนคลายร้อนในบ่อข้างคอกเพื่อคลายร้อน

เด็กหญิงสะบัดหัวเบา ๆ ให้ชายหนุ่มปล่อยเชือกสนตะพาย เธอเดินย่ำโคลนเฉอะแฉะไปที่รางเหล็ก มองภาพสะท้อนของตัวเองในน้ำ เห็นปลายจมูกยืดยาว กรามยื่นออกเล็กน้อยจนฟันล่างสบหน้าฟันบน ใบหูยาวปกคลุมด้วยขนสั้นคว่ำลง เหนือขึ้นไปคือเขาเงาโง้งคู่หนึ่ง เธอกะพริบตา ก็มองมอดด้านล่าง มีเพียงดวงตาและมือเท้าอย่างละคู่ เท่านั้นที่เหมือนมนุษย์

เธอพ่นหายใจดังพรี๊ด ตั้งท่าจะนอนบนรางเหล็ก แต่จังหวะการก้าวเดินและเสียงไม้ค้อนเคาะดังความสนใจของเธอไว้ ใบหูยาวสีเทายกขึ้นเล็กน้อย เจ้าของเสียงก้าวด้วยจังหวะสั้น ๆ แต่ถี่เหมือนกระโดด หย่องแหียงบนไม้ขาเดียวมากกว่าเดินสองขา เสียงแหลมเล็กพุดเร่รี่ไม่ต้องพักหายใจฟังดูขี้เล่นไม่จริงจังแต่กลับกระแทกกระทั้นในคำสุดท้ายของประโยคและให้ความรู้สึกกดดันอย่างน่าประหลาด

เสียงพูดคุยกูลั่นขึ้นอีก หยดครามตัดสินใจยื่นในท่าเดิม ดวงตาจับจ้องบริเวณเสาด้านหนึ่ง ภูเกี่ยมกับคนใส่ชุดสีสันสดใสเดินมาพร้อมกันปรากฏขึ้นในสายตา

“ไ้ตัวนั้นมันพันธุึ่ดีเชียวครับ มีคนฝากขาย” ภูเกี่ยมหัวเราะว่า ขณะเสี้ยวหน้าโผล่พ้นเสา หยดครามมองตาไม่กะพริบก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อเห็นคนที่เดินเคียงข้างเจ้าของโรงปศุสัตว์

“แหม นอกจากพันธุึ่ดีแล้วต้องฉลาดด้วยนะ ไม่งั้นคงขึ้นเวทีไม่ได้” เจ้าของเสียงดังกล่าวหัวเราะคิกคัก เขาเป็นชายร่างสูงโย่ง คะเนดูคงเกือบสองเมตร มีผมสีแดงหยักศกล้อมกรอบหน้า มันยุ่งเหยิงเหมือนไม่ได้รับการดูแลมานาน ใบหน้าถูกทาทั้บด้วยสีขาว ดวงตาทั้งสองข้างกลวงโบ๋ มีเพียงเบ้าตาลึกเหมือนหลุมสีดำสนิทเท่านั้น กรอบตาถูกเขียนด้วยสีดำเป็นทรงข้าวหลามตัดข้างซ้ายและทรงหยดน้ำข้างขวา รอยยิ้มสีแดงเปรอะเปื้อนที่วาดบนใบหน้าเหยียดกว้างเกินกว่าจะเป็นรอยยิ้มของมนุษย์ เขาสวมชุดลายทางสีเขี้ยวสลับเหลือง กางเกงขาเดียวทรงพีกทองสีส้ม ขาเดียว...ใช่ มีเพียงขาเดียวเท่านั้น ใส่ถุงเท้าสีขาวและรองเท้าหัวโตดูน่าขัน

แวบแรกหยดครามคิดถึงตัวตลกในสวนสนุก แต่รูปลักษณ์ของเขากลับดูไม่เป็นมิตรจนเหมือนตัวตลกในหนังสยองขวัญมากกว่า ความไม่ไว้วางใจผุดขึ้นมา เธอก้าวถอยหลังโดยไม่รู้ตัว แต่ภูเกี่ยมหันมาเจอเธอพอดี ทำให้คนแปลกหน้าคนนั้นสังเกตเห็นเธอเช่นกัน

“อ้าว อยู่那儿ไง หยด มีคนมาหาณะะ” ยิ่งทั้งคู่เข้ามาใกล้ หยดครามก็ยิ่งอึดอัด สัญชาตญาณบอกให้เธอวิ่งหนี แต่ขาและแขนกลับ แข็งที่อจนขยับไม่ได้ เด็กหญิงมองข้ามไหล่ญาติไป เธอรู้สึกถึงสายตา ของตัวตลกที่มองตรงมาทั้งที่อีกฝ่ายไม่มีลูกตา รอยยิ้มบนใบหน้าโค้งขึ้น อีกหน่อย ยิ่งอีกฝ่ายเข้าใกล้หยดครามก็ยิ่งคุ้นเคย แต่เธอคิดไม่ออกว่า ทำไม

“คุณลาดดีนี่” ตัวตลกกวาดตามองขึ้นลงประเมินสินค้า กระโดด เข้าประชิดหยดครามโดยไม่ให้ตั้งตัว เด็กหญิงได้แต่หลบหายใจ รู้สึก เหมือนถูกกดทับด้วยความตึงเครียดบางอย่าง มือพอมแห่งในถุงมือ ขนาดใหญ่สีแดงสดจับหน้าเธอพลิกไปมาราวกำลังสำรวจ หยดคราม ขัดขึ้นไม่ได้ การตรวจสอบของอีกฝ่ายดูอ่อนโยนก็จริง แต่ความเร็วและ เด็ดขาดในการขยับเตือนเธอกลายเป็นว่า เขาสามารถล้มเธอได้ทุกเมื่อ เธอไม่มีสิทธิ์ขัดขึ้นหากยังอยากมีชีวิตรอด

“มันชื่อหยดครามครับ ตัวที่ผมพูดตั้งแต่แรกนั่นแหละ มันฉลาด แต่ปกติทั้งชนทั้งเอาแต่ใจ ไม่นึกว่าจะสงบเสงี่ยมกับคุณขนาดนี้ ผมก็แปลกใจอยู่เหมือนกันครับ” กู๋เกี่ยมหัวเราะว่า “ดูท่ามันจะชอบคุณ”

หยดครามเบิกตากว้าง เธอโยกหัวจนภาพคลอน “หืม เป็นอะไร ไปหยด” กู๋เกี่ยมถาม

เธออ้าปากจะร้องประท้วงอยู่รอมร่อแต่สายตาเหลือบไปเห็น
สีหน้าของตัวตลกชื่อขามเสียก่อน ทั้งที่ควายพันธุ์ดีล้วนมีผิวหนาทนแดด
ทนฝนแต่หยดคราบกกลับรู้สึกเจ็บเมื่อมือของเขาจิกคอเธอไว้นั่น ราวจะ
บอกว่าหากเธอร้องออกไปเขาจะหักคอเธอทิ้งอย่างแน่นอน หยดครา
ไม่ยอมเสี่ยง เธอ *ไม่กล้า* เสี่ยง เสี่ยงหัวเราะผะแผ่วของขามอัดแน่นด้วย
ความวิปلاสน มันดังกึกก้องราวปาวประกาศให้เธอรู้ว่าเขามีอำนาจที่สุด

เด็กหญิงกตศิระชะลงต่ำ ไม่แสดงท่าทีต่อต้านอีก ปล่อยให้
ขามหาข้ออ้างตามใจ “เหมือนมีแมลงวันตอมนะครับ ผมเห็นมันบินหนี
ไปแล้ว”

กุ๊เกียมร้องอ้อก่อนยิ้มการคำ “เป็นยังไงครับ ภูมิใจหรือเปล่า”

ตัวตลกทำท่าทางครุ่นคิดครู่หนึ่ง จิกยิ้มกว้างกว่าเดิม มือตบ
หลังคอยหยดคราเบา ๆ “แน่นอน เชิญเล่นราคาได้เต็มที่”

กุ๊เกียมเชื่อเชิญลูกค้ากิตติมศักดิ์ไปพักผ่อนในสำนักงานที่ตั้งอยู่
ไม่ไกล ปล่อยให้เด็กหญิงทรุดตัวนอนลงกับพื้นอย่างหมดท่า หยดครา
รู้สึกเหนื่อยเหลือเกิน ร่างกายสิ้นเทา แข็งขาไร้เรี่ยวแรง ศีระชนักเกิน
กว่าจะยกไหว เธอแนบหน้าผากับท่อนแขน กะพริบตาช้า ๆ หลังจาก
จ่ายพลังงานทั้งหมดไปกับการต้านทานแรงกดดันลึกกลับของตัวตลกชื่อ
ขามความง่วงก็เข้าครอบงำ เธอพ่ายแพ้ให้กับร่างกายที่ประท้วงขอเวลา
ฟื้นฟูกำลังวังชาและจมดิ่งลงสู่ห้วงนิทราในที่สุด

“ถึงแล้ว ออกมา” ตัวตลกเปิดประตูพรวดแล้วร้องเสียงดังลั่น หยดครวญหรือตาจากแสงจ้ากะทันหัน ตามองแล้วและตะขอเหล็กในมือ อีกฝ่ายด้วยความหวาดระแวง เธอรู้ว่ามันจะหวดลงมาบนตัวหากไม่ยอม ทำตามที่ขามสั่ง จึงทำได้เพียงลุกขึ้นยืนจากกองฟางข้า ๆ และเดินคอคตกลงจากรถบรรทุก

เสียงคนพูดคุ้ยดังขวักไขว่ สมาชิกคณะละครเดินเข้าออก กระโจมพร้อมกลองเก็บอุปกรณ์การแสดงและกรงขังสัตว์ ขามเดินอยู่ข้างหยดครวญ บังคับให้เธอเดินเข้ากรงขนาดพอดีตัวพร้อมกระซิบเสียงเบา

“บ้านใหม่เธอ ถูกใจไหม”

หยดครวญเมินเสียงหัวเราะเด็กแหลมที่ดังขึ้นหลังจากนั้น เธอถูกพาตัวไปยังกระโจมฝึกซ้อมขนาดใหญ่ อุปกรณ์ฝึกกองอยู่ที่มุมหนึ่ง คนเซ็นรทหายตัวไปทันทีที่หมดหน้าที่ของตน เสียงไม้กระทบพื้นดังมาจากข้างหลัง ขามเปิดประตูกรง ดึงสนตะพายนำเธอไปหยุดอยู่ตรงหน้า ลูกบอลสูงเท่าแข้ง เขาสะกิดสี่ข้างของเธอด้วยตะขอเหล็ก “ยืนบนนั่นซะ”

เด็กหญิงมองลูกบอลที่ดูอย่างไรก็ไม่ใช่อะไรพื้นฐานที่ดี เธอไม่ใช่คนมี
สมดุลง่ายๆ เป็นทุนเดิม ในทางกลับกัน ทักษะการทรงตัวของเธอ
ออกจะย่ำแย่เสียด้วยซ้ำ แค่นั่งขาเดียวบนพื้นได้สักห้าวินาทีก็เก่งแล้ว
นับประสาอะไรกับการยืนทรงตัวบนลูกบอล เป็นไปไม่ได้ หยดครามโคลง
ศีรษะไปมาเป็นการปฏิเสธ

ทันใดนั้นเสียง เพียะ ก็ดังลั่นกระโจน สัมผัสของหนังเทียมกรีด
ผ่านชั้นผิวหนังทำให้หยดครามสะดุ้งเฮือก บริเวณที่ถูกฟาดชาหนึบ ก่อนจะ
คันเคะเยอและร้อนวาบขึ้นมา อุณหภูมิรอบตัวลดลงจนหนาวสั่นหลัง
ตัวตลกขาเดียวยื่นหน้าเข้ามาใกล้ สีแดงที่ปาดรอยยืมประดิษฐ์ถูกแทนที่
ด้วยทรงจันทร์เสี้ยวว่าในพริบตาเดียว เมื่อประกอบกับดวงตากลวงโบ๋
อ่านไม่ออกส่งผลให้ความว่างเปล่าบนใบหน้าของเขาน่าขนลุกยิ่งขึ้น
ขามไม่ได้วางท่าใหญ่โตแต่หยดครามกลับรู้สึกหัวนเกรงขึ้นมาโดยไม่
ทราบสาเหตุ

“ขึ้นไป” ตัวตลกสั่งด้วยเสียงเล็กแหลมที่พยายามกดต่ำและแผ่
การคุกคามท้ายประโยค แม้จะเป็นเสียงที่ดูน่าขนแต่หยดครามกลับ
หัวเราะไม่ออก ด้วยทราบดีว่าหากตื้อตึงต่อไปน่ากลัวว่าตะขอเหล็กคง
ถูกใช้เป็นที่แขวนร่างไร้วิญญาณของเธออย่างแน่นอน

เด็กหญิงเดินไปหาลูกบอลสีแดงสลัปลีลอง วางมือข้างหนึ่งลง
แล้วเหลือบมองขามที่อยู่ด้านหลัง รอยยืมเหยียดกว้างกลับมาประทับบน

ใบหน้าขาวซีดแล้ว กระนั้นหยดครามก็ยังสัมผัสได้ว่ารอยยิ้มนั้นไม่ได้
ประสงค์ต่อเธอสักกระพริบเดียว

บอลลูกเชื่องเอียงไปมาซ้ายทีขวาทีทุกครั้งที่เราทิ้งน้ำหนัก
ความไม่มั่นคงนี้ทำให้หยดครามไม่กล้ายกขาหรือแขน เธอได้เสียวเสียว
แสบหนังฟาดพื้นเบา ๆ เป็นสัญญาณว่าสัปดาห์หน้าจะมาเมื่อใดก็ได้
หยดครามกลืนน้ำลายเอือกใหญ่ ยกขาข้างหนึ่งและแขนอีกข้างอย่าง
เชื่องช้า ทั้งตัวเอนไหวเพราะพยายามเกร็งไม่ให้ล้มไปนอนแบบบนพื้น
หลังจากทรงตัวอยู่พักหนึ่งเธอก็ค่อย ๆ ยกขาข้างสุดท้ายให้ลอยขึ้นฟ้า
แต่ร่างกายที่ปกติไม่ยืดหยุ่นอยู่แล้วเมื่อตัวแข็งทื่อก็ยิ่งควบคุมยาก
กว่าเดิม มือที่รับน้ำหนักเพียงข้างเดียวสั่นระริกจนทำให้ลูกบอลขยับ
เมื่อนั้นสมดุลทุกส่วนจึงพังทลาย เธอเซไปโน้นที่ทางนี้ที่ก่อนจะล้มตัว
กระแทกพื้นดังโครม

ตัวตลกขาเดียวมองเนื้อตัวคลุกฝุ่นอย่างน่าสงสาร ระเบิด
หัวเราะออกมาโดยไม่คิดปิดบัง เขาหัวร่ออหายนหน้าเบี้ยว ต้องโก่ง
หลังก้มท้องที่เริ่มปวดขึ้นมาหน่อย ขามพยายามกลั้นหัวเราะจนหายใจ
ไม่ออกเพราะจับจังหวะไม่ได้ สุดท้ายจึงทรุดตัวหอบแฮ่กทั้งที่ยังมีเสียง
ขำคึกคักหลุดออกมา ร่างสูงโยนนอนแผ่หาลาบนพื้น ตัวคลุกฝุ่นไม่ต่าง
จากหยดคราม “ตลกชะมัด”

เด็กหญิงไม่ได้ตอบ เธอเจ็บใจที่ล้มต่อหน้าเขาและเปิดโอกาสให้อีกฝ่ายหัวเราะเยาะตัวเองมากกว่า หยดคราเมหยุดตัวลุกขึ้นแม่สีข้างจะยังแสบเพราะไถลตัวกับพื้นเป็นเนื้อตัวลลอปอกเปิด เธอเดินไปเชยลูกบอลกลับมาที่เดิม มุ่งมั่นจะทรงตัวเพื่อตอกหน้าขามให้ได้

วัตถุทรงกลมตั้งตรงหน้าอีกครั้ง หยดคราเมขยับมือไปมาบนลูกบอลสีสันสดใสเพื่อทำความคุ้นเคย สูดหายใจเข้าเต็มปอดและผ่อนออกจนหมด ต้องยืนขาเดียวบนนี้ให้ได้ เธอท่องในใจเข้าไปมาราวกับจะกล่อมตัวเองให้มีความสามารถด้านยิมนาสติกในชั่วพริบตาเดียว

หลังจากตั้งสมาธิอยู่ครู่หนึ่งหยดคราเมจึงค่อย ๆ ยกแขนและขาขึ้น ครั้งแรกร่างกายของเธอโคลงเคลงไปมาราวเหตุการณ์เดิมจะซ้ำรอย แต่หลังจากนั้นเธอก็สามารถทรงตัวได้อย่างสง่างาม เด็กหญิงเบิกตากว้าง ร่างกายที่ไม่เคยรักษาสสมดุลได้กลับสามารถผ่อนคลายในท่ายืนขาเดียวบนลูกบอลอย่างน่าประหลาดใจ หยดคราเมยิ้ม เธอคิดว่าตัวเองไม่ได้ยิ้มมาสักพักแล้ว นี่เป็นครั้งแรกในรอบหลายวันที่เธอหัวเราะได้อย่างไม่ต้องกังวล

เธอหันไปมองตัวตลกขาเดียวหวังเห็นท่าทางอึ้งกิมกี่ แต่อีกฝ่ายไม่มีท่าที่ตื่นตระหนกให้เห็น กลับกัน ใบหน้าเปื้อนสียักยิ้มหวานที่ส่งไปไม่ถึงเป้าตา ขามหัวเราะคิกคักด้วยเสียงเล็กแหลมเหมือนเด็ก ดิดตัวยืนบนไม้กระโดดขาเดียวแล้วดิดนิ้วเปาะ เสียงดังกังวานสะท้อนทั่วกระโจมรอบข้างมีดลงทันทันเหมือนมีคนปิดไฟกะทันหัน หยดคราเมตกใจจน

เกือบหล่นจากลูกบอล ทว่าปลายตะขอเหล็กที่จี้อยู่กลางหลังตั้งแต่เมื่อใดไม่ทราบเตือนหยดครามว่าเธอไม่ควรล้มลงไปหากไม่ต้องการเป็นเนื้อแห้งห้อยอยู่บนตะขอในตลาดสด

ไม่นานไฟก็สาดส่องลงมา หยดครามหรือตาลงเล็กน้อย รับรู้อย่างรวดเร็วว่าต้นกำเนิดแสงไม่ได้มาจากดวงอาทิตย์แต่เป็นหลอดไฟที่ติดตั้งรอบแท่นไม้ยกสูง เธอได้ยินเสียงโห่ร้องดังกระหึ่มหลังสปอตไลท์ทุกตัวหมุนหาดาวเด่นของการแสดง แสงจ้าทำให้เด็กหญิงเผลอนิ่งหน้า กระนั้นก็ยังสามารถทรงตัวบนลูกบอลได้อย่างน่าอัศจรรย์

“กระผมขอขอบคุณทุกท่านที่มาเยี่ยมเยียนคณะละครขามในค่ำคืนนี้” ตัวตลกขาเดียวยิ้มการค้า น้ำเสียงเล็กแหลมเป็นการเป็นงานขึ้น เขายัดปลายเสียงที่มักกดต่ำเพื่อถูกเหยียดหยามลงดูดำและโยนมันลงเหวลึก ฉาบหน้าด้วยรอยยิ้มไร้เดียงสาและท่าทางขี้เล่นประหนึ่งคุณชายเจ้าสำราญ

ความเย็นของตะขอเหล็กบนหลังหยดครามหายไปแล้ว ขามกระโดดดีลิ่งกลางอากาศสามตลบไปด้านหน้า ควักบอลขนาดพอดีมือจำนวนสิบลูกออกมาจากอกเสื้อและโยนรับด้วยจังหวะพอเหมาะพอดีจนเห็นเป็นวงกลมลอยกลางอากาศ เขาดีดตัวจากไม้กระโดดขาเดียว บิดตัวจนเอวเป็นเกลียวพุ่งตัวไปหาผู้ช่วยการแสดงและลอดห่วงเหล็กขนาดเท่าข้อมือทั้งที่ยังควบคุมลูกบอลในมือได้อย่างสมบูรณ์แบบ

เสียงปรบมือนัดคล้องกับเสียงผิวปาก เขาคว้าตะขอเหล็กมาถือ ใช้มันเสียบบอลต่างไม้ลูกขึ้นก่อนจะอำปากกว้างแล้วยัดตะขอเหล็กลงคอจนเหลือเพียงส่วนด้ามจับ รูดลูกบอลเสียบไม้ลงคอจนหมดก่อนจะแหงนหน้าในมุมเก้าสิบองศาแล้วพ่นมันออกมาจนเกลื่อนพื้น ผู้ชมหัวเราะครืนเมื่อขามทำหน้าที่เหยเกรวจะบอกว่าบอลเหล่านั้นไม่อร่อยจนต้องคายทิ้ง

ท้ายที่สุดเขาก็กางแขนออกกว้างขณะที่อีกมือแนบอกและโน้มตัวลงทำความเคารพอย่างงดงาม ขามก้มหัวปะหลก ๆ เมื่อเห็นผู้ชมโปรยธนบัตรรอบทิศ บรรยาการศุภกวีอยู่พักหนึ่งจากเสียงโห่ฮาเมื่อรอบข้างส่งบลงเขาจึงพูดต่อ “ขอบคุณครับ ขอบคุณ แหม ช่างเป็นการต้อนรับที่อบอุ่นเสียจริง”

ตัวตลกทักทายผู้ชมและเล่นกลง่าย ๆ เพื่อสร้างความบันเทิง ส่วนหยดครามที่ทรงตัวอยู่บนลูกบอลก็ได้ยินเสียงวัตถุบางอย่างกลิ้งเข้ามาใกล้ เธอเบนสายตามอง ลูกบอลสีขาขนาดเล็กกระเดื่องกระดอนหยุดนิ่งด้านหน้าของเธอ หยดครามจับจ้องมันก่อนสังเกตเห็นเส้นสีแดงยักยอขีดทับไขว้ไปมาเหมือนรากไม้ขนาดจิ๋ว แต่ยังไม่ทันได้สำรวจอะไรเพิ่มเติมแก้วตาดำก็กลิ้งกลอกขึ้นมาและสบตาเข้ากับหยดครามพอดี

เด็กหญิงเพิ่งรู้ประเดี๋ยวนั้นว่าแท้จริงบอลสีขาคือดวงตาที่ยังขยับได้อย่างน่าประหลาด ลูกตาข้างเดียวไม่ได้สนใจเธอสักนิด มันดิ่ง

รากสีแดง หรือหากพูดให้ถูกต้องก็คือเส้นเลือดในตาออกมาเพื่อใช้แทนขาวิ่งปฐิวดผ่านหยดครวมนไป อารวมตกใจ หยดครวมนเสียการทรงตัวครู่หนึ่ง ลูกบอลสีสีแดงสลับเหลืองใต้ฝ่ามือหลุดจากการควบคุมทันที เด็กหญิงอุทานออกมา เธอจิกบอลทรงกลมแน่นขณะพยายามเกร็งหน้าท้องเพื่อรักษาสสมดุล ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นทำให้ผู้ชมหันมาสนใจหยดครวมนที่อยู่ด้านหลังมากกว่าขาม ตัวตลกเหลือบมองเด็กหญิง เขาส่งเสียงขึ้นจุมุกและตัดสินใจหยุดการแสดงของตนเพียงเท่านี้

“ทุกท่านคงสงสัยแยะว่าเจ้าตัวด้านหลังนี่มันเป็นอะไร ทำไมถึงอยู่นิ่งไม่ได้เลย” ตัวตลกจิกยิ้มฟังเสียงตะโกนตอบ เขาขยับตัวไปด้านข้างให้แสงไฟสาดปะทะตัวหยดครวมนแล้วพูดเสียงดังฟังชัด “ขอเชิญพบกับน้องใหม่จากคณะละครขามของเรา หยดครวมนครับ”

ผู้คนให้ร้องสลับกับผิวปากหวีดหวิว ผู้ช่วยการแสดงนำแท่นเหยียบขนาดเล็กเท่าฝ่ามือมาวางบนเวที แต่ละอันมีระยะห่างที่แตกต่างกันไป ขามขยับตัวประชิดหยดครวมน ความรู้สึกขามปลายตะขอแหลมทะลุผ่านชั้นหนังไม่น่าอภิรมย์เสียเลย ตัวตลกหัวเราะชอบใจความบิตเบี้ยวบนใบหน้าของเขาฉาบทับด้วยรอยยิ้มน่าขนลุก เด็กหญิงคาดเดาได้ทันทีว่าอีกฝ่ายไม่พอใจที่เธอแย่งความสนใจของผู้ชมไปก่อนถึงเวลาอันควร ขามมอบคำสั่งสั้น ๆ “อย่าให้ขาหรือมือโดนพื้นเชียวละ”

หยดครวมนไม่พอใจแต่ยอมทำตามคำสั่งนั้น เธอกระโดดไปตามแท่นหลักอย่างแม่นยำ เสียงผู้ชมปรบมือดังขึ้นเป็นระลอก เป็นครั้งแรก

แรกที่เธอได้เห็นผู้ชมทั้งหลายบนอัฒจันทร์ พวกเขาล้วนมีร่างกายสีดำ
ลำตัวโหนวบบเหมือนเงาสะท้อนของคลื่นทะเล เธอเห็นประกายแสงบนตัว
ที่กลิ้งกลอกไปมาและกะพริบเป็นจังหวะช้า ๆ รวากับว่าสอยดาวมาเป็น
ดวงตาอย่างไรอย่างนั้น

พวกเขาไม่เหมือนกู่เกี่ยมเจ้าของโรงปศุสัตว์สักนิด ไม่สิ ทุกคน
ไม่เหมือนมนุษย์ด้วยซ้ำ พลันใจดวงน้อยตกлуб เพิ่งจำได้ประเดี๋ยวนั้นว่า
มนุษย์ควรมีลักษณะอย่างไร เธอมองตัวตลกที่บัดนี้ถอดหัวของตนโยน
ขึ้นลงแทนลูกบอลและกระโดดโหยงเหยิงไปมาตามจังหวะเพลง
มองผู้ช่วยการแสดงตัวผอมแห้งไร้เครื่องหน้า เธอมองทะลุผ่านรอยแยก
ของผ้ากันหนาว นัยน์ตาดำมืดขนาดยักษ์จ้องเธอกลับมาพร้อมแผ่
แรงกดดันที่เธอคุ้นเคย

หยดครามไม่สามารถทวงตัวได้อีก ขาข้างหนึ่งแตะพื้น ตามด้วย
ส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย เสียงรอบข้างเงียบลงทันควัน เด็กหญิงเงยหน้า
ขึ้น ดวงตาหลายร้อยคู่จ้องมาที่เธอ ตรงหน้าคือตัวตลกขาเดียวที่
ไร้รอยยิ้ม มองหยดครามด้วยเบ้าตาลวงโบ

“แสดงต่อสิ” เขาพูดเสียงเรียบ

“ไม่” เด็กหญิงปฏิเสธก่อนจะจกั๊กัน หยดครามไม่คิดว่าตัวเองพูด
ได้ เธอไม่ควรพูดได้ในรูปลักษณะนี้

“แล้วแบบนี้จะทำยังไงดีล่ะ” ตัวตลกถอนหายใจ

“สัตว์ที่ควบคุมไม่ได้ ไร้ประโยชน์สิ้นดี” แล้วยกสูงก่อนจะตัดผ่าน
อากาศและกระแทกลงบนตัวหยดครามเมื่อสิ้นประโยค ความเงิบรอย
ตัวโอบล้อมอยู่ครู่หนึ่งก่อนเสียงทั้งมวลจะระเบิดออก ผู้ชมตะโกนลั่น
บ้างหัวเราะ บ้างร้องไห้ พวกเขากระโดดไปมา เลื้อยไปกับพื้น กรีดร้อง
แล้วแหวกอกตัวเอง หรือแม้กระทั่งทำร้ายคนที่นั่งข้าง ๆ การกระทำอัน
บ้าคลั่งส่งต่อเป็นทอด ทุกครั้งที่แล้กระแทบผิวเปรียบเสมือนแรงขับเคลื่อน
ให้จิตสำนึกเลื่อนหาย พฤติกรรมอย่างมนุษย์ถูกชะออกไปเหลือเพียง
เนื้อแท้ต่ำตมยิ่งกว่าเดรัจฉาน

หยดครามล้มพับอยู่บนพื้น ปลายแล้กรีดเนื้อเป็นแผลฉกรรจ์
เลือดไหลโชกกาย เส้นประสาทส่งกระแสความเจ็บปวดเป็นคำเตือน
ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนสุดท้ายก็ขาดไปทั้งตัว เด็กหญิงหอบหายใจรวยริน
ดวงตาพร่ามัวมองไปทางอัฒจันทร์ที่ละอะเยื้องเหียง ร่างสีดำโรมรันพันตู
เป็นกลุ่มก้อนขมุกขมัว ผู้แพ้ล้มลงและไหลรวมกันกลายเป็นแอ่งน้ำสีดำ
เจ็นนอง เธอมองตัวตลกที่ยืนค้ำตัวกลายเป็นเงาทอดยาว เห็นรอยยิ้ม
เหยียดกว้างจนถึงเบ้าตา รอยยิ้มนั้นไม่ได้มาจากสีทาหน้าแต่คือริมฝีปาก
พิสดารที่โค้งขึ้นเกือบบรรจบเป็นวงกลม เบ้าตากลวงหยีลงเป็นสระอิ
ขามกระโดดเมื่อยกแล้ชุ่มเลือดแล้วจึงกระทืบเท่ากับแท่นไม้เล็ก ๆ ที่ตน
เหยียบยามตัวตลกข้อมือลง หยดครามจัดการกระทำของตัวตลกขาเดียว
ตาเขม็ง ในที่สุดเธอก็หัวเราะและเอ่ยชื่อหนึ่งออกมา

“เจ้ากรรม”

ร่างสูงโย่งชะงักก่อนเหยียดเป็นรอยยิ้มบิดเบี้ยว หมุนหัวออก
จากคอ ถือไว้บนมือแล้วยื่นลงต่ำให้ใบหน้าเสมอกัน “รู้ตัวข้าจัง”
มันหัวเราะคิกคัก “ข้าเกินไปนะ”

“สนุกมั๊ย” หยดครวญถามสั้น ๆ ขณะใช้สองมือสองเท้ายันตัวขึ้น
ยืนอย่างยากลำบาก

เจ้ากรรมตัวสั้น สองมือกุมใบหน้าตัวเอง มันหักเอวท่ามุม
เก้าสิบองศาและหมุนมองไปทั่วระจิมแสนวุ่นวาย สูดหายใจเข้าลึกกราว
กับพยายามเก็บภาพนี้ในความทรงจำ เบ้าตาลงเปล่ามีประกายแสง
พาดผ่าน ริมฝีปากบิดเป็นครึ่งวงกลมโค้งขึ้นขับให้ใบหน้าเปรอะสีดู
นุ่มนวลยิ่งขึ้น มันอ้าแขนกว้างประหนึ่งว่าตนเองคือผู้ทรงศีลมีเมตตา
ก่อนจะขยับปากช้า ๆ เอยด้วยเสียงเล็กแหลมที่มีโทนทุ้มต่ำและ
ใสกังวานแทรกอยู่ด้วยกัน พวกมันสอดประสานพร้อมเพรียงทว่าขัดแย้ง
โดยสิ้นเชิง

“สนุกสิ”

หยดครวญแค้นเสียงเหอะ รำลึกได้ว่าคือนี่เจ้ากรรมสามารถ
ควบคุมความฝันของเธอได้โดยสิ้นเชิง ทั้งยังชักจูงให้เธอเชื่อเรื่องลง
หลอกลอยอย่างแยบยล เด็กหญิงพ่ายแพ้ต่อตัวประหลาดไม่ทราบที่มาที่ไป
จนหมดรูป ตอกย้ำหยดครวญว่าการควบคุมความฝันไม่ใช่สิทธิพิเศษของ
เธอเพียงคนเดียวอีกต่อไป

ในหัวว่างเปล่า เธอเหนื่อยเหลือเกิน หยดครวญไม่อยากจะรับรู้อะไรอีกแล้ว แม้เธอจะสามารถควบคุมความสามารถของร่างกายตัวเองได้แต่กลับไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตัวเองได้ ทุกอย่างเกินกำลังของเธอไปไกลโข หยดครวญอยากคุยกับนิตาเต็มที อย่างไรก็ตามเสียสองหัวก็ดีกว่าหัวเดียวมิใช่หรือ ดังนั้นเธอต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อไม่ให้ความฝันนี้ดำเนินต่อไป

เธอกวาดตามองรอบตัวก่อนสายตาว่จะบรรจบลงที่ดวงตาขนาดใหญ่หลังผ้ากันชนาก ไม่แน่ว่าอาทิตย์ที่เธอเคยเห็นในทุ่งอาจเป็นดวงตาของเจ้ากรรมก็ได้ เธอพร่ำเพ้อแม้จะพิสูจน์ไม่ได้ ความหวาดกลัวหลังไหลหัวว่างยามนี้มันตามโหฬารจ้องเธอเขม็ง ขนสันหยาบลุกชัน เปลือกตากระตุกยิก ตัวตนที่อยู่เหนือการควบคุมตอกย้ำว่าเธอไร้กำลังเพียงใด หยดครวญได้แต่นอนเบ๊บบนที่เดิม ไม่มั่นใจว่าจะสามารถต่อกรกับมันได้สักนิดเดียว ใจของเธอบอกเช่นนั้น แต่สมองสวนกลับทันควันว่าการทำอะไรสักอย่างย่อมดีกว่าไม่ทำอะไรเลย อย่างไรก็ตามเสียที่นี้ก็คือความฝัน ขอแค่เธอสร้างภาพให้ชัดเจนทุกอย่างต้องเป็นไปได้อย่างแน่นอน

หยดครวญกลืนน้ำลายเอื้อมมือใหญ่ ลอบมองตัวตลกที่สลับบทบาทจากผู้แสดงเป็นผู้ชม มันเอนตัวมองการต่อสู้บนอัฒจันทร์พร้อมส่งเสียงร้องเชียร์สนุกสนาน ไม่มีท่าทีกังขาว่าหยดครวญจะขัดขึ้นเพียงนิด เด็กหญิงตัดสินใจทันทีที่แม้ร่างกายจะสั่นเทาตังสัตว์แรกเกิดก็ไม่ปาน เธอสูดลมหายใจเข้า พ่นลมหายใจออก กัดหัวลงต่ำ ไน้มตัวไปข้างหน้า

เล็กน้อย รวบรวมกำลังไว้ที่ขา หลังจากตั้งท่าดีแล้วสับขาหานัยน์ต้ายักษ์ สองมือถีบพื้นไปด้านหน้า สองเท้าหลังเร่งความเร็วในการพุ่งตัว ผู้ช่วย ไร้หน้าส่งสัญญาณมือให้กันด้วยความตื่นตระหนก พวกมันพยายาม ขว้างเธอไว้ แต่ถูกเขาชีวิตเสียจนร่างแหลกเป็นกองเถ้ากระจายเต็มพื้น

หยดครามเห็นนัยน์ตาสันระริก ได้ยินเสียงตัวตลกหันขวับมอง ความวุ่นวาย มันกรีดร้องแล้ววิ่งตามมาติด ๆ เด็กหญิงเร่งความเร็วจน เหลือเพียงเสียงลมหวีดหวือลอยเข้ามา เธอพุ่งทะลุจาก เสียงผ้ากันขาดวิน ดังแฉวก ตรงหน้าของเธอคือนัยน์ตาที่ใหญ่กว่าตัวเธอเป็นร้อยเท่า ลอยตัวกลางท้องฟ้ามืดมิดไร้แสงดาว มีเพียงกระจงมกลางอากาศ เท่านั้นที่ปรากฏแสงไฟวูบวาบ หยดครามไม่สนใจสิ่งรอบกาย เธอกระโดดจนตัวลอย กดหัวลงต่ำกว่าเดิม เขาแหลมเกี่ยวแก้วต้ายักษ์ และแทงรูก่านตาจนตัวทะลุไปอีกฝั่งของความมืด

รอบข้างเงียบสงัด ไร้เสียงร้องด้วยความเจ็บปวด ไร้เสียง หอบหายใจ หยดครามร่วงหล่นสู่ความมืดไร้ก้นบึ้ง ด้านบนคือดวงตา ทะลุเป็นรู ตัวตลกขาเดียวที่มีรอยยิ้มหวานประดับใบหน้าอีกครั้ง ชะโงกหน้ามองจากผ้าคลุมกระจง เธอไม่รู้ว่ายิ้มนั้นมีความหมายว่า อย่างไร ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าการกระทำนี้สามารถดึงเธอให้ตื่นขึ้นใน โลกแห่งความเป็นจริงได้หรือไม่ กระนั้นหยดครามก็ยังจับจ้องเจ้ากรรม ไม่ว่างตา จนกระทั่งแสงจากคณะละครกลายเป็นจุดดำเล็กจิ๋วบนผืนฟ้า สติของเธอจึงดับลง

บทที่ 5

ตัวแทนนักเรียนพูดออกไมค์เสียงดังก้องจนหยุดความ
จับใจความไม่ได้ เวทีหน้าเสาธงกลายเป็นกระดานสีขาวยาวโล่ง ๆ ครูที่เดิน
สวนกับพิธีกรหน้าเสาธงกลายเป็นเส้นสีฟ้าและแดงตัดไปมา หยุดความ
มองภาพนั้นตาค้าง นิ่งสงสัยขึ้นมาว่านี่คือความฝันหรือความเป็นจริง
กันแน่ ครูที่ส่งเด็กแถวอาจเป็นเจ้ากรรมรอลงงานเธออยู่ หรือที่นี้อาจ
เป็นส่วนเล็ก ๆ ของฝันเหมือนกระโจนละครสัตว์เมื่อคืนก็เป็นได้

“ไหม้ย๋เนี่ย” นิตากระซิบ วางมือบนไหล่เพื่อนสนิทแล้วเอ่ยถาม
“สภาพเธอเหมือนไม่ได้นอนมาทั้งสัปดาห์”

หยุดความมองคนข้างตัวด้วยสายตาว่างเปล่า ขอบตาดำปี
ไม่ต่างกับความเหนื่อยล้าที่ฉาบอยู่บนใบหน้า เธอมองใบหน้ากังวลใจ
ของนิตา เอ่ยสั้น ๆ “ไม่เอาตัวตลกแล้วนะ”

“ตัวตลกอะไร” นิตาทำหน้านุงง ถอนหายใจ ดึงแขนเพื่อนให้ขึ้นบันไดไปพร้อมกันเมื่อพิธีกรหน้าเสาธงสั่งเลิกแถว “เมื่อคืนไม่ยอมพักอย่างที่ให้ทำสิทำ บอกแล้วไงว่าอย่าพึ่งพาความฝันแบบนั้นมาก มันช่วยผ่อนคลายก็จริงแต่ไม่ได้ทำให้เรนอนพอหรอกนะ นั่นแหละ เหมือนดูซีรีส์ทั้งคืนเพราะติดลมไถละ อืมใจแต่ลำทั้งวันมันไม่คุ้มเสีย”

“ก็ไม่ได้อยากฝันหรอก” หยตครวณพึมพำกับตัวเอง

“อะไรนะ” นิตาเลิกคิ้วถาม

“เปล่า” หยตครวณหัวเราะผะแผ่ว มุมปากยกขึ้นสูง นัยน์ตาฉายแววโล่งใจ นิตายังขี้นเหมือนเดิม ที่นี้คงไม่ใช่ความฝัน เธอโคลงศีรษะและควงแขนเพื่อนสนิทเข้าห้องเรียน “ดีกับเจ้ากรรมบ่อয়ไปหน่อยนะ”

“มันยังไม่ไปอีกหรอก สมกับเป็นเจ้ากรรมนายเวร” นิตาหัวเราะคิกคักก่อนตีหน้าเคร่งขรึม โนมตัวเข้าใกล้และลดเสียงลงกะทันหันจนหยตครวณปรับอารมณ์ตามไม่ทัน “ที่จริงฉันก็ลองไปคิดเรื่องที่เขาเจอแล้วนึกสงสัยขึ้นมา เป็นไปได้มั๊ยที่เขาจะสร้างมันขึ้นมาเองนะ”

“ฉันเหรอ” หยตครวณกะพริบตาปริบด้วยความงุนงง

“อ้อ มันทาจมาจากเรื่องผีใจหรือไม่ก็เพราะเธอกลัวอะไรสักอย่าง” นิตาอธิบายด้วยท่าทางกระตือรือร้น “พอเธอไม่รู้ว่ามันคืออะไร

เลยคิดว่าตัวเองควบคุมไม่ได้ สุดท้ายความฝันก็ทำให้เธอควบคุมมันไม่ได้จริง ๆ”

หลังจากนิตาพูดจบอดเข้าเรียนก็ดั่งลั่น ครูที่เตรียมอุปกรณ์การสอนในห้องอยู่แล้วจึงเรียกให้ทุกคนนั่งประจำที่ หยดครวญเดินกลับไปนั่งที่ตัวเองซึ่งห่างจากเพื่อนสนิทสองแถว คาบภาษาอังกฤษจะมีการจับสลากสลับที่นั่งทุกเดือน หยดครวญดวงไม่ค่อยดีนักจึงต้องนั่งแยกกับเพื่อนเป็นประจำ นิ้วแตะปลายคางขณะครุ่นคิดถึงคำพูดของนิตาขณะมือเปิดหนังสือเรียน

‘น่าสนใจ’ เด็กหญิงคิด

ความสนใจของเธอคงอยู่ไม่นานนัก เมื่อเวลาไหลไปความง่วงก็ถาโถมใส่ ใบหน้าที่เคยเข้มขึ้นกลับมาเหนื่อยล้าอีกครั้ง เธอวางศีรษะแนบแขน ดวงตามองแผ่นหลังเพื่อนร่วมห้องที่นั่งอยู่แถวหน้า เรื่อยไปถึงจอฉายภาพและคุณครูที่กำลังอธิบายบทเรียนจากหน้าเจ็ดสิบสี่ หยดครวญพยายามปรือตาอ่านเนื้อหาในกระดาษ แต่ภาพตรงหน้ากลับมืดลงทุกที ทำயที่สุดเสียงผู้สอนซึ่งให้ผลเหมือนยานอนหลับก็ประสบความสำเร็จในการดึงหยดครวญจมดิ่งสู่นิทรา

‘คาบหน้ามีสิ่งงานนะ’ เสียงแหลมเล็กสลับทุ้มต่ำดังก้องในความคิด หยดครวญเดาะลิ้นแม่ไม่ได้ลืมตา เธอจำเสียงเจ้ากรรมได้ เธอคงเผลอหลับจนมันออกมาเพ่นพ่านในฝันอีกแล้ว

หยดครวญตัดสินใจไม่ขยับตัวหรือลืมตา เธอซุกใบหูเข้ากับวงแขนแล้วตอบเสียงห้วน “เมื่อคืนทำไปแล้วไง”

เจ้ากรรมร้องอ้อก่อนหัวเราะคิกคัก เด็กหญิงหงุดหงิดกว่าเดิม เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะกะวนประสาท เธอเอ่ยปากไล่ด้วยความรำคาญใจ “ไปไหนก็ไป ให้ฉันนอนดี ๆ บ้างจะตายหรือไง”

‘อาจจะตายก็ได้’ มันตอบกลับสั้น ๆ ‘แต่คนที่ตายคงไม่ใช่ฉัน’

หลังจากนั้นเสียงยียวนของเจ้ากรรมจึงร้าวและแตกกระจายเหมือนเศษกระจก มันจางหายไปเช่นเดียวกับโลกแห่งฝัน เธอจมดิ่งสู่ก้นบึ้งของความว่างเปล่า ปล่อยให้ความมืดมิดโอบล้อมรอบตัวเหมือนผ้าห่มผืนหนาอันอบอุ่น หยดครวญไม่มีสติมากพอจะใคร่ครวญคำพูดของเจ้ากรรม ไม่มีแรงแม้กระทั่งยกหัวเพื่อกวาดตามองรอบข้าง เธอพ่นลมหายใจสม่ำเสมอ ขยับตัวยุกยิกปรับท่าให้สบายและหลับไปอย่างรวดเร็ว

อดเล็กคาบเรียนแผดเสียงดังลั่นปลุกหยดครามให้สะดุ้งตื่น เด็กหญิงหันซ้ายรีขวา พบว่าครูรอบสื่อการสอนทั้งหมดบนโต๊ะและเดินออกจากห้องไปแล้ว เพื่อนร่วมห้องส่งเสียงพูดคุ้ยจอบแจขณะสะพาย กระเป๋าขึ้นไหล่เดินไปยังห้องเรียนวิชาถัดไป เจาตะคุ่มทาบทับโต๊ะไม้ สีน้ำตาลแดงของหยดคราม นิตากวาดตามองสภาพเพื่อนสนิทที่ดู อย่างไรก็เพ่งตื่นก่อนจะถอนหายใจเฮือกแล้วช่วยเก็บของเข้ากระเป๋า “ต้องเปลี่ยนห้องนะ คาบต่อไปวิทยาศาสตร์”

“อ้อ” หยดครามตอบรับ เธอสูบน้ำแรง ๆ ให้ตาสว่าง ลูกขึ้นยืน แล้วรับกระเป๋ามาสะพายไว้ ทั้งคู่เดินออกจากห้องพร้อมเพื่อนกลุ่ม สุดท้ายไปยังห้องเรียนประจำกลุ่มสาระวิทยาศาสตร์

“วันนี้ัดส่งชีทใหม่้ย” ครูประจำวิชาถามลองเชิง เพื่อนร่วมห้อง บางคนตอบตามตรงว่าใช่ บางคนก็แก้งบอกว่าไม่ใช่ เสียงหัวเราะทำให้ บรรยากาศในห้องครื้นเครง ทุกคนหยิบแบบฝึกหัดขึ้นมาและส่งต่อกัน เป็นทอดจากหลังห้องไปจนถึงหน้าห้อง

หยดครามหน้าซีด เด็กหญิงทำที่เป็นหาชีทในแฟ้ม แต่แท้จริงเธอกำลังเปิดดูแบบฝึกหัดของตนเอง คาดหวังลึก ๆ ว่าจะทำเสร็จแล้วแม้จำไม่ได้เลยว่าตัวเองหยิบงานนี้ขึ้นมาทำ อนิจจา หน้ากระดาดขาวไร้รอยขีดเขียนตอกย้ำความจริงอย่างร้ายกาจ เสียงเจ้ากรรมที่เธอได้ยินในคาบ ก่อนผุดขึ้นมาในความคิด ตอนนั้นหยดครามง่วงมากจึงไม่ได้ให้ความสนใจกับคำพูดของมัน นอกจากนี้เธอยังเชื่อมั่นว่าจัดการงาน

ครบถ้วนสมบูรณ์ตามที่วางแผนไว้ ไม่นึกว่าจะมีส่วนที่ลืมนำไปเสียสนิท จนกระทั่งถึงกำหนดส่งงาน

เด็กหญิงกัดเล็บ หัวหมุนตัวขณะพยายามหาคำตอบว่าควรทำอย่างไร โดยทั่วไปการยอมรับความผิดของตัวเองย่อมเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ทว่าช่วงนี้เป็นเทอมสุดท้ายในการเก็บเกรดมัธยมต้น แม้ไม่จำเป็นต้องยื่นเกรดให้โรงเรียนที่จะไปศึกษาระดับมัธยมปลายต่อไป การสอบรอบทั่วไป แต่หยดครามไม่อยากให้เกรดรวมของเธอในเทอมสุดท้ายตกจากเลขสี่ นอกจากนี้ฟิสิกส์ยังไม่ใช้วิชาที่เธอถนัดนัก ชีตแบบฝึกหัดเป็นคะแนนที่ช่วยให้เธอรักษาเกรดสี่ในรายวิชาได้ง่ายยิ่งขึ้น หยดครามจึงไม่อยากเสี่ยงถูกหักคะแนนเก็บแม้แต่นิดเดียว

‘แค่ทำเป็นส่งก็พอแล้วนี่นา’ เสียงกระซิบดังข้างหู หยดครามขมวดคิ้วมุ่น คุณครูเกริ่นถึงเนื้อหาเรียนในขณะที่เพื่อนด้านหลังรวบรวมชีทส่งต่อมาด้านหน้า ไม่มีใครอยู่ใกล้มากพอจะกระซิบข้างหูเธอได้ หยดครามคิดว่าตัวเองคงหูแว่วเพราะนอนน้อย แต่ในตอนนั้นเองเสียงกระซิบก็ดังขึ้นอีกครั้ง ‘พอครูทวงงานเมื่อไหร่ก็แค่บอกว่าส่งไปแล้ว ทำเหมือนชีทหายไถ่ละ ปกติเธอส่งงานตรงเวลามาตลอดนี่ ภาชีตขนาดนี้ครูต้องเชื่อแน่’

หยดครามเม้มปาก รับกองชีทที่เพื่อนส่งต่อกันมา เธอรู้สึกได้ว่ามือของตนสั่นเล็กน้อย เสียงหัวใจเต้นระรัวจนน่ากลัวว่าคนอื่นจะได้ยิน

เด็กหญิงลังเลว่าควรทำอย่างไร เธอไม่อยากโกหกแต่ก็ไม่อยากถูกตัดคะแนนจากการส่งงานล่าช้าเช่นกัน ความคิดมากมายหมุนวนอยู่ในหัว ถ้าถูกจับได้ขึ้นมา ถ้าสุดท้ายครูไม่เชื่อเธอขึ้นมา ถ้ามีใครเห็นว่าเธอไม่ส่งงานขึ้นมา ไม่ เธอไม่ควรทำแบบนั้น การโกหกเป็นสิ่งไม่ดี หยดครวญไม่ควรได้คะแนนเต็มจากการเอาเปรียบเพื่อนที่ส่งงานตรงเวลา

เธอกำลังจะยื่นชีทกองโตให้แถวหน้า แต่นิตาที่นั่งอยู่ข้างกันกลับห้ามเอาไว้ก่อน “เดี๋ยว เธอยังไม่ได้ส่งนี่ นอนน้อยจนเบลอปไปแล้วสินะ”

หยดครวญถลนตามองเพื่อนสนิท ได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักข้างหู เธอกลืนน้ำลายเอือก อ้าปากจะบอกเพื่อนว่าตัวเองไม่ได้ทำการบ้านมา แต่รอยยิ้มที่กระตุกขึ้นและคำที่เธอพูดออกไปกลับสวนทางกันโดยสิ้นเชิง

“อ้อ นั่นสิ ขอขอบคุณที่เตือนนะ” วาพลางดึงแบบฝึกหัดวิชาหนึ่งออกมา ค่อย ๆ หยิบมันใส่ซองเก็บของใต้โต๊ะแล้วเสียบชีทของเพื่อนที่อยู่บนสุดเข้ากลางกองไม่ให้ใครสังเกตเห็นว่าเธอไม่ได้ส่งงาน อย่างไรก็ตามเสียการพยายามให้งานของตนไม่แผ่หราอยู่ด้านบนสุดก็เป็นเรื่องที่ทุกคนทำอยู่แล้ว การเลือกเสียบชีทไว้กลางกองจึงไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด

หยดครวญส่งตอปีกกระดาศให้คนตรงหน้า เธอกัดกระพุ้งแก้มอย่างแรง ความรู้สึกผิดพวยพุ่งเต็มอก แต่เมื่อขึ้นหลังเสื้อแล้วยอมไม่อาจลงโดยง่าย เธอมองกองชีทที่ไม่มืงานของตนบนโต๊ะครูผู้สอน ตัดสินใจ

หันไปจดจ่อกับสไลด์หน้าห้องต่อเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นแม้จะปั่นป่วนจนเรียนไม่รู้เรื่องไปตลอดทั้งวัน

เวลาบ่ายคล้อย ทางเดินเข้าบ้านในซอยทอดยาวเป็นทางไกล เช่นเคย แม้จะมีร่มเงาช่วยบังแสงแต่ไม่อาจกันไอแดดอบอ้าวได้ หน้าผากเคลือบชื้นเหงื่อบาง ๆ ที่ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเท่าไรก็ไม่แห้งเสียที่หยดครามกวาดตามองรอบด้าน รถเข็นและเพิงขายของยังมีอาหารวางเต็มร้านแม้เวลาล่วงเลยจนจะเข้าช่วงเย็นแล้วก็ตาม เธอเห็นเจ้าของร้านยกบัตว์หลบหลังรถเข็น เห็นคนหลีกหนีจากแดดในอาคารเก่าบ้าง ทุกคนล้วนปิดหน้าปิดตาราวไม่อยากจะเห็นแสงจ้า มีเพียงเธอผู้หาญกล้าเดินฝ่าแดดกลับบ้านพร้อมร่มหนึ่งคัน

หยดครามเหลือบมองพื้นถนนระหว่างเดินผ่านบ้านหลังหนึ่ง ได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักดังแว่วเข้าหูจนต้องหันขวับไปหาต้นเสียง เห็นอาคารพาณิชย์เก่า ๆ ซึ่งมีทั้งตะไคร้และรอยปลวกกินบนเสาไม้ หน้าบ้านมีป้ายประกาศขายที่ดินประตูลึกขึ้นสนิมบ่งบอกว่าไม่มีใครอาศัยอยู่มานานแล้ว เธอเลี้ยวริมฝีปากแห้งผาก ความคิดที่ว่าเจ้าของเสียงหัวเราะคือเจ้ากรรมมูตขึ้นมา หยดครามสายศีรษะ ปลอดภัยตัวเองว่าคงหูแว่วไปเอง เธอพยักหน้าให้กับความคิดนั้นและออกเดินต่อไป

เด็กหญิงได้ยินเสียงมานานอากาศดังหวิวเมื่อถึงบ้าน แม่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตมูกเครื่องเก่า มือดันกรอบแว่นที่เลื่อนลงมายังปลายจมูกขึ้น

เสียงฝีเท้าทำให้เธอหันหน้ามาสบตากับลูกสาวคนเดียว เอ่ยปากทักทาย
ตอนหยดครามถอดรองเท้า แม่เอนตัวพิงพนักเก้าอี้และเอ่ยถาม
“สมัครสอบหรือยัง”

หยดครามชะงักงัน ลอบกลืนน้ำลายระหว่างเบียดตัวผ่านชั้นวาง
ของสูงชะลูด ตอบสั้น ๆ “สมัครแล้ว เดี่ยวหนูส่งบัตรสอบให้พรินต์”

แม่ตอบรับและหันกลับไปจมจ่อกับรายการสินค้าบนหน้าจอ
โน้ตบุ๊ก หยดครามเผลอปาก ทำเป็นไม่ได้ยินเสียงหัวเราะแผ่วเบาข้างหู
เธอเดินลิ่วขึ้นห้องทั้งที่ยังไม่ได้ถอดถุงเท้าหรือล้างมือ ในห้องร้อนอบอ้าว
หยดครามใช้นิ้วเท้าเปิดพัดลม มือเอื้อมดึงผ้ามาไม่ให้แสงลอดเข้ามา
ทั้งห้องสว่างจ้า เปิดหน้าต่างระบายอากาศและกันแมลงด้วยมุ้งลวด
เธอทิ้งกระเป๋านักเรียนไว้บนพื้น เอื้อมมือเปิดคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ มั่นใจ
จนจอก้างทุกครั้ง que เริ่มการทำงาน หยดครามเคยชินเสียแล้ว เธอหมุน
เก้าอี้หาพัดลมและทรุดตัวนั่งจ่อให้เหงื่อแห้งระหว่างรอคอมพิวเตอร์
ทำงาน

บนโต๊ะไม่มีหนังสือสักเล่มเดียว รอบคอมพิวเตอร์เต็มไปด้วย
ของสะสมจำนวนมาก หยดครามมองหุ่นเรซินขนาดใหญ่จากการ์ตูน
เรื่องโปรดที่มีฝุ่นจับเล็กน้อย เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าตัวเองไม่ได้ทำความสะอาด
มาสักพักแล้ว คอมพิวเตอร์ยังประมวลผลไม่เสร็จดีจึงตัดสินใจหยิบของ
สะสมขึ้นมาปิดฝุ่น หยดครามมองหน้าตัวละครในมือขณะเช็ดด้วย
ผ้าแห้ง หุ่นเรซินมีราคาแพงมาก ต่างจากของสะสมประเภทอื่นอย่าง

เข็มกลัดหรือสแตนด์อะคริลิกที่มีราคาถูกลงมา เธอต้องเก็บค่าขนมหลายเดือนที่เดียวกว่าจะมีเงินพอซื้อสักตัว

เด็กหญิงมองของสะสมตรงหน้าด้วยสายตากังขา เธอขมวดคิ้วทวนความจำ จำไม่ได้ว่าตัวเองซื้อของเหล่านี้มาตอนไหน นี่ก็ประหลาดใจที่ตนมีสิ่งที่ไม่ฝันอยากได้มานาน แต่คิดมากเท่าไรความทรงจำก็ยังขาวโพลน หยดครมถอนหายใจ ไหวโหล่ อย่างไรเสียของทุกชิ้นตรงหน้าเป็นหลักฐานยืนยันว่าเธอซื้อมันมาแล้ว เด็กหญิงหัวเราะคิกคักด้วยความพึงใจ แคเห็นพวกมันเรียงรายเต็มพื้นที่ในใจก็สงบลงอย่างน่าอัศจรรย์

ไม่นานคอมพิวเตอร์เครื่องเก่าก็เลิกค้างจนได้ หยดครมเข้าเว็บไซต์ของโรงเรียนที่เธอสนใจและกรอกข้อมูลเพื่อสมัครสอบเข้าให้เรียบร้อย หลังจากโอนเงินจ่ายค่าสอบจึงบันทึกบัตรสอบลงเครื่องและส่งให้แม่พรินต์ต่อไป หยดครมผิวกปาก ในอกโล่งสบายเพราะสิ่งที่พูดไม่ใช่คำโกหกอีกต่อไป

‘โกหก’ เสียงดูของแม่ซึ่งแทรกด้วยเสียงแหลมสูงอย่างเด็กเล็กดังขึ้นข้างหู

หยดครมที่เอนหลังฟังพนักติดตัวนั่งหลังตรง เธอเหลือบมองรอบด้านด้วยดวงตาไหวสั่น รอบข้างไม่มีความเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เธอได้ยินเสียงท่อรถจักรยานยนต์ผ่านหน้าบ้าน เครื่องจักรในโรงงาน

ทอดผ้าหลังบ้านยังดั่งอ้ออั้งไม่เปลี่ยน เสียงแม่คุยกับลูกคำดังแว่วขึ้นมา บ่งบอกว่าอีกฝ่ายไม่ได้แอบเข้ามาในห้อง รอบข้างไม่มีบรรยากาศ น่าอึดอัดก่อนเจ้ากรรมปรากฏตัว ไม่มีร่องรอยของควีนประหลาด ไม่มีฉากที่เปลี่ยนไปกะทันหัน

หยดครามบอกตัวเองว่าเธอยังตื่นอยู่ ไม่ได้เผลอหลับโดยไม่รู้ตัว แต่อย่างไร หัวใจสับสนงัดเด็กหญิงถอนหายใจ แค้นแหว่เท่านั้น เธอปลอบตัวเอง

หลังจากปิดคอมพิวเตอร์เรียบร้อยหยดครามตัดสินใจรวบ หนังสือและซีดีเรียนส่วนหนึ่งลงไปนั่งอ่านข้างล่างพลางคาดเดาในใจว่า อาหารเย็นวันนี้จะเป็นอะไร

บทที่ 6

เจ้ากรรมนึ่งไกวขาบนเก้าอี้ล้อเลื่อนหน้าโต๊ะทำงานหยดคราม มั่นหันหน้ามามองเธอทั้งที่มีมือยังขีดเขียนอะไรสักอย่างอยู่ หัวของมันมีรูปร่างเป็นจิ้งจอกในขณะที่มีลิ้นสองแฉกเช่नु ลำตัวครึ่งบนมีลักษณะเหมือนสัตว์ปีก มีขนปีกสั้น ๆ ปกคลุมทั่วท่อนแขนไปจนถึงหลังมือ มือที่จับปากกาเหมือนอุ้งเท้าหมาป่า ในขณะที่ลำตัวครึ่งล่างเป็นงูสีน้ำตาลหม่นและปลายหางเป็นปล้องส่งเสียงดังแซก ๆ เหมือนงูหางกระดิ่ง

หยดครามนั่งอยู่บนเตียงของตัวเองขณะฟังเจ้ากรรมหัวเราะด้วยเสียงแหบสูง ไม่แปลกใจเท่าไรที่ตนถูกดึงเข้ามาในความฝัน อย่างไรก็ตาม เธอก็พบเจอเหตุการณ์เช่นนี้ติดต่อกันสักพักแล้ว ความตื่นตระหนกกลับกลายเป็นชินชาตั้งแต่สัปดาห์แรก สิ่งที่ยังหลงเหลือคือความรำคาญใจและเบื่อหน่ายเสียมากกว่า

“เธอคิดถึงฉันไหมล่ะ” เจ้ากรรมถามเสียงสั่นเหมือนงูชู ดวงตา
ที่เหมือนแมวมากกว่าจิ้งจอกหยิ่งเล็กน้อย

“ไม่สักระไร” หยดครามกอดอก ตอบทันควัน

“เป็นเด็กขี้โกหกจริงด้วย” เจ้ากรรมหัวเราะดังขึ้น หันกลับไป
ขีดเขียนอะไรบางอย่างต่อ “แต่วันนี้วันเดียวก็โกหกไปสองเรื่องแล้วนะ
ไม่สิ รวมเมื่อก็ด้วยก็สาม”

“ฉัน-” หยดครามมุ่นคิ้ว ความร้อนสุมทุมที่ใบหูก่อนลามไป
ทั่วหน้า เธอหันหน้าหนีด้วยความอับอาย แม้อยากปฏิเสธแต่ก็ทำไม่ได้
เธอรู้ดีว่าคำกล่าวของเจ้ากรรมคือความจริง แต่หยดครามไม่อยาก
ยอมรับว่าตัวเองหวาดกลัวเจ้ากรรมเสียจนโดนเสียงหัวเราะจอมปลอม
หลอกหลอนกระทั่งตอนตื่น เด็กหญิงก้มหน้าลงเขียนิ้วตัวเอง แก้มตัวเสียง
แผ่ว “ฉันไม่มีทางคิดถึงแกหรอก แกทำอะไรฉันตอนตื่นไม่ได้อยู่แล้ว”

“แหม ทำเป็นพูด ฉันที่ยังอยู่ตรงนี่คือหลักฐานว่าเธอคิดถึงฉันไ
ล่ะ” เจ้ากรรมบิดเสียงล้อเลียนจนเหมือนการถากถาง เสียงปากกาขีดลง
บนกระดาษเจี๊ยบไป แก้อัลด้อเลื่อนร่องเอี้ยดฮึด หยดครามเห็นลำตัว
ครึ่งล่างยาวเหยียดระกับพื้น ปลายหางสีน้ำตาลสั่นระรัวและส่งเสียง
ริก ๆ เหมือนงูหางกระดิ่ง

หยดครามชะงักงันกับคำพูดนั้น เธอเงยหน้าขึ้น เอ่ยถามเร็วรี
“หมายความว่ายังไง”

เจ้ากรรมเอียงคอ มุมปากยกขึ้นอย่างเพื่องช้า อวดฟันเขี้ยว ยาวโง้ง “ไม่รู้สิ”

เด็กหญิงชักสีหน้า เคาะลั่นด้วยความไม่พอใจ การมีเจ้ากรรมคอยก่อกวนอยู่รอบตัวส่งผลให้ความอดทนของเธอลดลงอย่างต่อเนื่อง รู้ตัวอีกทีเธอก็กลายเป็นคนขี้หงุดหงิดไปเสียแล้ว หยดครามไม่ชอบตัวเองในตอนนี้อย่างน้อย เธอคิดว่าในเมื่อต้นตอของปัญหาคือเจ้ากรรม หากมันหายไปทุกอย่างจะต้องกลับมาเป็นเหมือนเดิมอย่างแน่นอน วันนี้เธอต้องกำจัดมันออกไปให้ได้ หยดครามปลอบตัวเองเช่นนั้นมาโดยตลอด

เจ้ากรรมกดสายตามองเด็กหญิงบนเตียงด้วยท่าที่ครุ่นคิด บ่นอุบิบ “ทำไมวันนี้เธอไม่กรี๊ดละ ดูไม่กลัวด้วยแฮะ ไม่สนุกเลย”

“คนดี ๆ ที่ไหนชอบทำให้คนอื่นหัวเสียกัน” หยดครามย้อนจู่โจม พลังกระดกให้ห่างจากตัวประหลาดตรงหน้า แม้รูปลักษณ์และการกระทำในวันนี้ของเจ้ากรรมจะไม่ทำให้เธอกลัวแต่ความรู้สึกไม่สบายใจยังก่อตัวอยู่ในท้อง เธอรู้ดีว่าการแกล้งหลอกให้ตายใจแล้วค่อยตลบหลังคืองานถนัดของเจ้ากรรม

“ยังไม่รู้สึกถึงอันตรายสินะ” ริมฝีปากขยับช้า ๆ เจ้ากรรมตอบคำถามของตนเองเสร็จสรรพ ใบหน้าไม่มีรอยยิ้มหลงเหลืออีก หยดครามสังหรณ์ใจไม่ดีขึ้นมา มีเพียงสองเหตุผลที่ทำให้เจ้ากรรมหุบยิ้ม ประการ

แรกคือมันนึกเรื่องสนุกขึ้นมาได้ ประการสองคือมันกำลังคึกความทรงจำของหยดครามเหมือนหมาจรคึกขะยะหาของประตู่ซีฟ

เจ้ากรรมไม่รอให้เด็กหญิงตอบสนอง มันพุ่งตัวหาหยดครามด้วยอากัปกิริยาราวงูคดพร้อมกระดาดแผ่นหนึ่ง อึ้งเท่าสัตว์กระแทกกระดาดกับใบหน้าหยดครามพร้อมผลึกเธอเต็มแรง กระดาดบดบังการมองเห็น เด็กหญิงไม่ทันตั้งรับจึงเอียงตัวตามแรงผลึกและตกจากเตียงในที่สุด หยดครามหลับตาปีเตรียมรับแรงกระแทกกับพื้นห้อง แต่ไม่ว่าจะรอนานเพียงใดเธอก็ร่วงไม่ถึงพื้นสักที่ทั้งที่ฟูกสูงเพียงหัวเข่าเท่านั้น แสงสลัวในห้องนอนลอดเข้ามาผ่านช่องกระดาดที่ดิ่งไม่ออก ไม่นานความมืดโอบล้อมรอบตัวราวทั้งโลกกำลังวูบหาย หยดครามคิดถึงเหตุการณ์ในขณะละครัสต์ คราวนั้นเธอก็ตกสู่ความมืดมิดก่อนสะดุ้งตื่นเช่นกัน เธोजึงหวังว่าคราวนี้ตัวเองจะสะดุ้งตื่นอีกครั้ง

แต่จนแล้วจนรอดไหนหยดครามก็ยังไม่ตื่นเสียที

หยดครามดึงตัวลงสู่ความว่างเปล่านานเท่าใดไม่อาจทราบได้ แต่ในที่สุดกระดาดบนใบหน้าก็ปลิวหายไปด้วยแรงลม เด็กหญิงเห็นแสงรำไรส่องมาจากด้านหลังและค่อย ๆ โอบล้อมรอบตัว เธอทอดถอนใจ ความฝันในคืนนี้คงไม่จบลงอย่างง่ายดายอย่างที่หวัง ร่างเล็กพลิกตัวกลางอากาศ เห็นยอดตีกระฟ้าทอดยาวไกลสุดลูกหูลูกตา ในป่าคอนกรีต หยดครามทะลุผ่านเมฆขาวที่ทำให้เปียกไปหมดทั้งตัว มือเอื้อมคว้าขนนกกระยางที่บินมาจากที่ใดไม่อาจทราบได้ นกตัวนั้น

แปรเปลี่ยนเป็นเครื่องร่อนลมตามความต้องการของหยาตคราม มันส่งเธอถึงพื้นโดยสวัสดิภาพแล้วจึงแปลงกายกลับเป็นนกกระยางบินจากไป

เด็กหญิงโยกตัวซ้ายที่ขวาที่เพราะมึนงง ไม่คุ้นชินกับการยืนบนพื้นหลังจากลอยคว้างกว้างกลางอากาศมานาน เธอพบว่าตัวเองยืนอยู่ที่จัตุรัสกลางเมือง รอบด้านล้อมด้วยตึกสูงสีขาวปลอด เธอมองไม่เห็นสีอื่นนอกจากสีขาวและสีดำจากเงาที่ตกกระทบพื้น ทั้งเมืองเงียบสนิทไร้ผู้คนพูดคุยกจ้อแจหรือเดินสวนขวักไขว่อย่างในเมืองใหญ่ควรเป็นสายตาที่อัดแน่นด้วยความสับสนชะงักงันเมื่อเห็นภาพสะท้อนของตนเองจากกระจกของอาคารแห่งหนึ่ง

หยาตครามสวมเสื้อคอปกสีขาวและกระโปรงยาวคลุมหน้าแข้งสีเดียวกัน เธอมีสองขาสองแขนครบถ้วนไม่ต่างอะไรกับมนุษย์ทั่วไปในโลกความเป็นจริง ทว่าสิ่งที่แตกต่างออกไปคือศีรษะของเธอที่กลายเป็นซีทเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ไปเสียแล้ว ปลายนิ้วสั้น ๆ ตะลงบนหน้ากระดาด ทุกส่วนราบเรียบเสมอกัน มีความสากเล็กน้อยอย่างที่กระดาดคุณภาพต่ำมักเป็น ความอบอุ่นแผ่ซ่านบริเวณที่สัมผัสบอกให้หยาตครามรู้ว่านี่คือใบหน้าของเธออย่างแน่นอน

ยังไม่ทันจับต้นชนปลายได้เสียงเพลงก็ดังกระหึ่มเป็นทำนองสดใสนวนให้คิดถึงย่านการค้า หยาตครามสุดหายใจเข้าลึก เธอทราบว่าเป็นเจ้ากรรมคงหาเรื่องสนุกให้ตัวเองอีกแล้ว แน่แน่นอนว่าตัวเองในประโยค

ก่อนหน้าย่อมหมายถึงเจ้ากรรมไม่ใช่หยดคราม บั้นเชื้อเพลิงอันมีชื่อเรียกว่าความกล้าหาญให้อัดแน่นเต็มอกแล้วจึงหมุนตัวกลับไปเผชิญหน้ากับเสียงนั้น เธอเห็นแสงสีวูบวาบสะท้อนกับสีขาवलอดของตึกจนทั้งเมืองกลายเป็นจอฉายภาพเอนกประสงค์ ภาพบนจอขนาดใหญ่ที่ติดตั้งกับตึกสูงกลางเมืองคือรูปของเธอนั่งบนบัลลังก์ทำจากกล่องนมพร้อมคทากระดุกในมือ บนหัวของเธอประดับด้วยมงกุฎดินน้ำมันสีชมพูตุ่นไร้ราศี ข้างบัลลังก์คือผู้เฒ่าหลังงุ้มในชุดคลุมสีดำสนิทปิดตั้งแต่หัวจรดเท้า มือของผู้เฒ่าถือกระถางดินเหนียวใบหนึ่งซึ่งมีต้นอ่อนโผล่พ้นดินออกมาเล็กน้อย เนื้อภาพมีตัวอักษรประดับด้วยไฟเรืองแสงกะพริบวูบวาบเขียนว่า

กษัตริย์ผู้มูสา

หยดครามมองรูปตรงหน้าด้วยความสับสน ไม่แน่ใจว่าควรเดินเข้าไปดูหรือถอยห่างกันแน่ แต่ในตอนที่เธอกำลังลังเลผู้เฒ่าในภาพก็ค่อย ๆ ยื่นแขนทะลุจอ ยิ่งร่างนั้นหลุดจากจอมากเท่าใดเมืองที่เคยว่างเปล่าก็คลาคล่ำไปด้วยผู้คนมากขึ้นเท่านั้น ทุกคนในเมืองแต่งกายเหมือนมนุษย์ธรรมดา แต่หัวกลับเป็นรูปทรงแตกต่างกันไป บ้างเป็นใบพัด บ้างเป็นประแจ บ้างเป็นเตารีด และสิ่งของอีกมากมายเท่าที่จะจินตนาการได้ พวกเขาจ้องมองไปยังจอภาพที่มีร่างงุ้มของผู้เฒ่าก้าวออกมา เสียงปรบมือและพุดคุยดังจ๊อกแจ้ก ไม่มีใครก้าวขาออกจากจัตุรัส มีเพียงคนเดินเข้ามาเท่านั้น หยดครามที่มัวแต่เถียงกับตัวเองในใจ

ว่าควรเข้าใกล้หรือถอยห่างหลงลืมสนใจสิ่งอื่นโดยสิ้นเชิง กว่าเธอจะรู้ตัวรอบข้างก็เต็มไปด้วยผู้คนเบียดเสียดจนแทรกตัวไปไหนไม่ได้แล้ว

“จิงฟัง” เสียงแหบแห้งทว่าทรงพลังพูดออกมาคำเดียว ความเงียบก็ปกคลุมทั่วทั้งเมือง พลังมากมายหลังไหลออกจากร่างของผู้เฒ่าปริศนา มันเต็มไปด้วยพลังอำนาจที่กดขี่มนุษย์เดินดินทุกคน เอาไว้จนไม่มีใครสามารถเอ่ยคำพูดหรือเคลื่อนไหวได้ หยดครวญกักระพุ่มแก้มของตน เงยหน้ามองคนที่ลอยอยู่กลางอากาศ นั่นคือเจ้ากรรม สัญชาติญาณบอกเธอเช่นนั้น

“การแข่งขันมืดเท็จเป็นเอกแห่งหายจาก เมืองฮิลมา มาได้หนึ่งทศวรรษแล้ว บัดนี้ถึงเวลาสานต่อความตั้งใจของท่านยามคดผู้ยิ่งใหญ่” เจ้ากรรมในคราบผู้เฒ่าผายมือไปทางภาพของหยดครวญพร้อมตะเบ็งเสียงดั่งลั่น ประชากรในเมืองส่งเสียงโห่ร้องแข็งแซ่ ในขณะที่หยดครวญขมวดคิ้วมุ่นกับชื่อที่อีกฝ่ายพูดออกมา หลังจากฝูงชนเงียบเสียงลง เจ้าตัวประหลาดจึงพูดต่อทันที “กติกาสิบปีที่แล้วว่าอย่างไรตอนนั้นก็ยังเป็นอย่างนั้น จงหาตัวท่านยามคดที่แฝงตัวอยู่ในฝูงชนเสีย เรื่องสำคัญคือใช้คำโกหกอย่างสร้างสรรค์และสนุกสนาน อย่าเป็นคนซื้อสัตย์ที่น่าเบื่อเสียเวลา แต่นั่นปะไร ใ้ว่าเมืองเราจะมีคนซื้อสัตย์เสียที่ไหน”

เสียงหัวเราะดังครืนในคลื่นฝูงชน ชัดกับความตื่นตระหนกบนใบหน้าของหยดครวญ สานต่อความตั้งใจของเธอคืออะไร เธอเพิ่งรู้จัก

เมืองนี้ได้เพียงครู่เดียวเท่านั้น ไฉนเลยจะกลายเป็นกษัตริย์ไปได้
แล้วทุกคนจะตามหาตัวเธอนั้นหรือ เพื่ออะไรกัน

เจ้ากรรมไม่ปล่อยให้เธอสงสัยนาน มันพูดต่อ “จำไว้ คนที่
สามารถขึ้นเป็นกษัตริย์ผู้มั่งคั่งคือคนที่นำท่านยามคดส่งถึงมือข้าเพื่อใช้
เป็นสารอาหารเลี้ยงต้นมันตูลี่ให้งอกเงยต่อไป” มันยกกระถางต้นไม้ขึ้น
ต้นอ่อนเล็กจิ๋วผุดขึ้นเหนือดินอย่างรวดเร็ว ลำต้นของมันอวบหนาเป็น
ปล้องคล้ายรากบัว มีหนามแหลมขึ้นแน่นขนดทั้งลำต้นและใบสีแดง
ดอกตูมสีเขียวมหึ่มเหมือนหนองขยับพะเยิบพะยับเชื่องช้าพอให้
เห็นพันทรงเดือยแหลมขึ้นเรียงรายเต็มกลีบ

ต้นไม้น่าเกลียดน่าชังทำให้หยดครามขนลุกชัน จะใช้เธอเป็น
สารอาหารนั้นหรือ ใครจะไปยอมเล่า เด็กหญิงถอยหลังช้า ๆ ไม่ให้
ผิดสังเกต แม้จะยังไม่แน่ใจว่าต้องหนีอย่างไรแต่ตอนนี้คงต้องหาที่
หลบภัยรอให้สถานการณ์สงบลงเสียก่อน

พลันสายตาจากผู้อยู่สูงกว่าก็เลื่อนมามองบริเวณที่หยดคราม
ยืนอยู่ เจ้ากรรมขีดหน้าขึ้นเล็กน้อย ดวงตาข้างหนึ่งที่อยู่ในตำแหน่งของ
ริมฝีปากกลอกไปมาก่อนหยุดลงที่แบบฝึกหัดวิชาวิทยาศาสตร์ ใบหน้า
ของมันปริแตกบริเวณกึ่งกลาง ผ่าดวงตาแยกออกจากกันอย่างละครึ่งซีก
รอยโค้งคันหน้างิ่เยว่นให้ซ่อนทับกันเป็นชั้น กลางใบหน้าปรากฏฟันดำ
มะเมี่ยมเรียงเป็นแนว มันขยับมือให้ต้นมันตูลี่เห็นร่างที่กำลังถอยหนี
ดอกตูมตอบนองทันที มันแบ่งบานทีละกลีบ ยอดเกสรชูข้อเด่น

กลางอากาศ ส่วนกลางของยอดเกสรแยกออกเป็นรูเปิดโอกาสให้
หมวดเรียวเล็กแหลมด้านในออกมาทักทาย หมวดเส้นดังกล่าวส่ายไปใน
อากาศคล้ายกำลังจับสัญญาณ ก่อนซึบปลายหมวดไปทางหยดคราม
อย่างแม่นยำ ชาวเมืองช่างสังเกตบางส่วนหันไปมองตาม ก่อนผู้เฒ่าจะ
เติมฟืนให้ไฟไหม้ยิ่งกว่าเดิม

“มันดูर्मอบหนทางรู้แจ้งแล้ว ท่านยามคดอยู่ทางนั้น ไม่แน่ว่า
แอบอยู่ท่ามกลางฝูงชนหรือเตลิดไปเสียแล้ว การแข่งขันเริ่มขึ้น ณ บัดนี้
วังเกิดชาวอีลาที่รัก เพื่อครอบครองคำโกหกอันรุ่งโรจน์เฉกเช่นดอกไม้ไฟ
ยามเที่ยงคืน”

ผู้คนให้ร้องตอบรับ ส่วนหนึ่งวิ่งเฮโลออกจากจัตุรัส อีกส่วนไปปิด
แก๊กันเพื่อตามหาภักตริย์ผู้มูสาที่อาจแฝงตัวในกลุ่มคน อนิจจา
หยดครามวิ่งไปไกลแล้ว เธอยืนโง่งเงงในตรอกซอยที่ถูกบดบังจาก
แสงอาทิตย์จนเกิดเป็นเงามืดทมิฬ เธอหอบหายใจกระชั้นถี่ ในอกบีบรัด
จนเจ็บจากการสูบซึบเลือดอย่างรวดเร็ว

ก่อนหน้านี้เธอไปสำรวจรอบเมืองมา และได้ข้อมูลว่าเมื่อวิ่งไป
ได้ระยะหนึ่งจะมีกำแพงล่องหนหยุดเธอไว้ไม่ให้ไปต่อ จากที่คะแนนดูคง
เป็นระยะทางประมาณหนึ่งกิโลเมตรจากจัตุรัสเมือง เมื่อรู้ว่าหนีไปไกล ๆ
ไม่ได้เธอจึงตัดสินใจมาซ่อนในตรอกนี้ หยดครามกัดกระพุ้งแก้มแน่น
ความหวาดกลัวแทรกซึมทั่วร่างทำให้ร่างกายหนักอึ้งไปทั้งตัว

เธอลั่นหายใจโดยไม่รู้ตัวเมื่อได้เสียงพูดคุยกดังแว่วมา
เห็นมนุษย์ผู้กั้นวังประกบปากกาถูกลิ้นที่ถือกล่องนมและถามว่า “ดื่มนม
หมดหรือยัง”

“ยัง” ปากกาถูกลิ้นตอบทั้งที่เพ็งเจาะหลอดลงไป

“โกหกนี่นา” พู่กันตีหน้านิ่ง

“ไม่ได้โกหกเสียหน่อย” ปากกาถูกลิ้นปากล่องใส่อีกฝ่ายจนนม
หกเลอะไปทั้งตัว พู่กันหยุดยั้งออกมา ทั้งคู่หัวเราะเอิ๊กอ้าก ถกศอกใส่
กันขณะวิ่งไปตามทางเพื่อหาพัสดุผู้มูสาต่อไป หยดครามที่ยืนฟัง
ในตรอกขมวดคิ้ว ตัดสินใจเดินทะเลาะความมืดไปยังฝั่ง รอบข้างยังมีเสียง
ตะโกนพูดคุยกดังแว่วมาเป็นระยะ ทุกบทสนทนาล้วนเป็นคำโกหกทั้งสิ้น
ไม่มีใครแสดงความจริงใจต่อกันแม้แต่คนเดียว

หยดครามตรวจสอบรอบด้านให้แน่ใจว่าไม่มีคนเดินผ่านก่อน
ก้าวขาออกจากความมืด แสงสว่างที่ปะทะหน้าทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัยจน
อยากเร้นกายกลับไปซ่อนในตรอกอีกครั้ง แต่ข้างในนั้นทั้งแคบและ
อึดอัด ไม่มีพื้นที่มาพอให้นั่งพักเสียด้วย ฉะนั้นจะช้าเร็วก็ต้องออกมา
อยู่ดี สู้ไปหาข้อมูลของเมืองนี้ให้มากขึ้นอีกหน่อยคงเป็นการดีกว่า
หากโชคดีคงพบหนทางออกจากฝันเช่นกัน

หยดครามกั๊กกระพุ่มแก้ม ลอบสังเกตคนบนถนน มีทั้งคนที่จับ
กลุ่มพูดคุยกันและคนที่วิ่งพล่านไปมาเพื่อขึ้นนำถามคนนั่นทีคนนี่ที

เดิมทีเธออยากวิ่งไปมาบ้าง แต่พบว่าการกระทำดังกล่าวเสี่ยงยิ่งกว่าทุกคนในเมืองนี้รู้ดีว่าตนเองทำอะไร ทั้งพ่นคำเท็จคล่องปากไม่ต่างไปจากปลาไหล ทั้งสร้างบรรยากาศน่าอึดอัดใจแก่คนอื่นเพื่อผลลัพธ์ของตนเองโดยไม่คิดมากความ หากวิ่งไปมาเพื่อเลียนแบบพฤติกรรมที่เธอไม่คุ้นชินคงก่อให้เกิดโทษมากกว่าประโยชน์ ด้วยเหตุนี้เธอจึงอยากคุยกับชาวเมืองที่ยืนจับกลุ่มมากกว่า พวกเขาดูเป็นมิตรและเข้ากลุ่มง่ายกว่าคนที่วิ่งไปมาราวเสียสติไปโดยสิ้นเชิง

เด็กหญิงจับสังเกตรูปแบบบทสนทนาได้บางประการ อย่างแรกคือพวกเขาไม่มีชื่อเฉพาะ จะเรียกกันด้วยสิ่งของบนหัว เช่น มนุษย์หัวน้ำหอมชื่อน้ำหอม มนุษย์หัวไหมพรมชื่อไหมพรม อย่างที่สองคือบทสนทนาจะเริ่มด้วยคำถาม คำตอบมักเป็นการโกหก หลังจากนั้นบทสนทนาจึงจะดำเนินต่อไป มีความจริงแทรกอยู่สามส่วนคำโกหกอีกเจ็ดส่วน แต่บางครั้งก็โกหกทั้งหมดหรือพูดความจริงทุกประการเพื่อยั่วหากเธอต้องการกลมกลืนไปกับรอบข้างเธอจะต้องโกหกด้วยความสนุกสนาน เพราะสำหรับชาวอีลาพูดโกหกคือธรรมชาติ หากใช้การกระทำเพื่อจุดมุ่งหมายส่วนตนเฉกเช่นในโลกความเป็นจริง

หยดครามสูดหายใจเข้าเต็มปอด เสริมสร้างความมั่นใจให้ตัวเอง เด็กหญิงตะไบนหน้าเพื่อให้มั่นใจว่าหัวเธอยังเป็นชีทวิทยาศาสตร์อยู่ จากนั้นจึงยัดหลังตรง เชิดหน้าขึ้น

สองขาก้าวเข้าใกล้วงสนทนาอันประกอบด้วยมนุษย์หัวลูกแก้ว
สนุ่ และกุหลาบ พวกเขาที่สวมชุดสูท สีขาวเรียบกริบเหมือนนักธุรกิจ

“สายันต์สวัสดิ์ที่รักทั้งสาม” ทันทีที่เอ่ยปากทักทายทั้งสามก็
หันมามองหยดครามอย่างพร้อมเพรียงกัน ผู้ถูกจับจ้องลอบกลืนน้ำลาย
เธอตั้งใจบอกเวลาเย็นทั้งที่แสงอาทิตย์ยังส่องจ้าเหนือหัว ก่อนเนื้อในอก
เต้นกระหน่ำ เธอหวังว่าตัวเองจะไม่ทำตัวมีพิรุณออกไปตั้งแต่ประโยคแรก

พวกเขาหันไปมองหน้ากัน หัวลูกแก้วพยักหน้าเล็กน้อย
ก่อนทั้งหมดจะหันกลับมาองหยดคราม กุหลาบไม่รอช้าตบสนทนา
ทันที “แฮม เป็นเกลียดเสียจริงที่ได้พบเธอ ชีทกระดาศ”

“เช่นกัน ไม่แปลกที่ฝนจะตก” หยดครามโค้งตัวเล็กน้อย ทั้ง
สามคนโค้งตัวกลับ เด็กหญิงแอบยิ้มในใจ เหมือนว่าเธอจะแสดงได้
แนบเนียนพอควร

“มาทักพวกเราในเวลาอุ่นว้ายเช่นนี้คุณคงมีคำถามในใจ
หาร่องรอยของท่านยามคดอยู่รึ” สนุ่ถามขึ้นไม่ให้เสียเวลา หยดคราม
ลอบมองตามฟองสนุ่ที่ลอยไปทั่ว ไม่กล้าเงยหน้ามองอย่างโจ่งแจ้งกลัว
ว่าจะประหลาดผิดวิสัยชาวอีลาเกินไป

“อา ใช่แล้ว ก่อนหน้านี้มันดูर्मอบคำใบ้ด้วยความใจกว้าง
แต่ดันกว้างเสียจนไม่พบร่องรอยท่านยามคดอีกเสียนี้” หยดครามตอบ
ด้วยถ้อยคำแฝงการเสียดสี เธอปิดหน้าหัวเราะระโธะ ๆ หวังให้ดูเหมือนการ

กระทำของผู้ใหญ่คนหนึ่ง “จึงได้แต่ถามพวกคุณว่าพบอะไรบ้างหรือเปล่า พวกจะแบ่งข้อมูลให้กันบ้างได้มั้ย”

หัวลูกแก้วซึ่งตัวสูงที่สุดในบรรดาทั้งสามเดินออกมา มือของเขาไขว้อยู่ด้านหลัง เอ่ยตอบด้วยเสียงเรียบนิ่งไม่ต่างจากผิวลูกแก้วแวววาว

“คงต้องทำให้ผิดหวังเสียแล้วซีทกระดาศ พวกเราเป็นเพียงโป๊สรักษาการณ์เท่านั้น ไม่ได้มีส่วนร่วมในเกมมดเท็จและไม่อาจมอบข้อมูลแก่ชาวเมืองได้แม้จะทราบก็ตาม”

หยดครามร้องโอ เกือบจะก้าวถอยหลังลงแล้วยังฝืนทำได้ทันท่วงที แม้ไม่ทราบวาป๊อคืออะไรแต่คำว่ารักษาการณ์ก็บอกได้เป็นอย่างดีว่าพวกเขาคงมีหน้าที่เหมือนตำรวจ เด็กหญิงก้มหัวอีกครั้ง โพล่งออกไป “รบกวนทุกท่านแล้ว ฉันขอตัวก่อนแล้วกัน”

สองเท้าสับเร่วรีจนเกือบกลายเป็นวิ่งอยู่รอมร่อ เด็กหญิงจากไปโดยไม่หันกลับมามอง เธอจึงไม่เห็นโป๊สทั้งสามกำลังกลั้นหัวเราะเอาเป็นเอาตาย

“กระจายข่าวไปให้ทั่วเมืองเสีย ท่านยามคดมีหัวเป็นซีทวิชาวิทยาศาสตร์” มนุษย์ลูกแก้วผู้เป็นหัวหน้ากลุ่มสั่งการ สบู่และกุหลาบรับคำก่อนวิ่งหายไป พวกเขาไม่สนใจการแข่งกันอะไรนี่หรอก สิ่งเดียวที่สนใจคือเรื่องสนุกที่เกิดขึ้นระหว่างนั้นต่างหาก ลูกแก้วฮัมเพลง

ในลำคอ สองเท้าหมุนตัวกลับไปยังจัตุรัสเพื่อแจ้งข่าวแก่ผู้เฒ่า
ดำเนินการแข่งขันต่อไป

ไปลีรักษาการณ์มีที่ไหนกันแล้ว

พวกเขาคือไปลีปากมากต่างหาก

หยดครามวิ่งกลับไปยังตรอกมืดตรอกเดิม สอดสายสายตา
ไปรอบ ๆ ด้วยความหวาดระแวง หวังว่าผู้รักษาการณ์คงจับสังเกตอะไร
ไม่ได้ หรือหากจับได้ก็หวังว่าจะไม่เอาไปบอกใคร หากป่าวประกาศคง
ขัดต่อหน้าที่เป็นแน่ เด็กหญิงลูบอกตัวเองให้ใจเย็นลง เมื่อผ่านไปสักพัก
ก็ยังไม่มီးอะไรเกิดขึ้น หยดครามจึงรวบรวมความกล้าก้าวเข้าสู่แสงสว่าง
เป็นครั้งที่สอง คราวนี้เธอจะออกจากเมืองนี้และหาทางตื่นจากฝันให้ได้

แต่ทันใดนั้นทุกคนก็หันมามองเธอเป็นตาเดียว หยดครามชะงัก
งัน นึกสับสนในใจว่าเกิดอะไรขึ้นหนอ เธอพยายามทำตัวให้เป็นปกติ
ที่สุด กระนั้นทุกสายตาบนถนนก็ยังจับจ้องเธออย่างเปิดเผย บางคน
ทำท่าจะเดินเข้ามาหาเธอแต่ถูกคนรอบข้างดึงตัวไว้เสียก่อน ในขณะที่
บางคนหยุดฝีเท้าเหมือนกำลังครุ่นคิดบางอย่างในใจ และขยับหัวมอง
ตามพร้อมพุดคุยซุบซิบ มีบางส่วนที่วิ่งเตลิดไปไกลโดยไม่ทราบสาเหตุ
ร้องโหวกเหวกโวยวายว่า ‘*ไม่อยู่ตรงนี้*’ ซ้ำไปมา

สถานการณ์ชวนอึดอัดดำเนินไปหลายนาที จนกระทั่งชาวเมือง
บางคนพยักหน้าให้กัน พวกเขาเริ่มขยับตัวล้อมวงรอบตัวเธอและชวนคุย

อย่างเป็นทางการ เด็กหญิงตอบบ้างไม่ตอบบ้าง ความหวาดหวั่นก่อตัวจากความไม่รู้ เธอไม่รู้ว่าคำพูดที่ตนตอบกลับไปเป็นธรรมชาติหรือไม่ ไม่รู้ว่าคำพูดที่เอ่ยออกไปเป็นจริงหรือเป็นเท็จกันแน่ ทั้งยังไม่รู้เจตนาของชาวเมืองที่แสดงไมตรีกะทันหัน หยดครามได้ยินเสียงหัวใจเต้นโครมคราม เธอกลืนน้ำลายอีกใหญ่ นึกอยากเร้นกายหนีหายจากสายตาเหล่านั้น

หยดครามไม่แน่ใจว่าตัวเองสามารถทำให้ตัวเองมีความสามารถพิเศษในความฝันที่เจ้ากรรมสร้างขึ้นมาได้หรือเปล่า หากทำได้ตอนนี้เธออยากล่องหนหายตัวไปเสียดี๊ดี เด็กหญิงพะงักพะงักกับความคิดและคนรอบตัว จนกระทั่งมนุษย์ห้วอมยิ้มตัวเล็กเท่าเอววิ่งเข้ามาชนขาของเธอ มนุษย์อมยิ้มสูงเท่าเอวเธอเท่านั้น สวมชุดกระโปรงสีขาวยาวประดับลูกไม้ดูน่ารักน่าชัง หยดครามคาดเดาว่าคงสักสี่ห้าขวบเห็นจะได้ เธอสนใจอ่อนกับเด็กตัวเล็ก ๆ ที่ดูไม่มีพิษมีภัย สุดท้ายจึงตัดสินใจนั่งยองพูดคุยกับมนุษย์ห้วอมยิ้ม “เจ้บมัยคุณหนูลูกกวาด”

“ไม่เจ้บ แล้วก็อมยิ้มต่างหาก” เด็กน้อยห้วเราะะคิกคัก ผุดลุกทันควัน มือเล็กปัดกระโปรงตัวเองดังป๊ป ๆ “พี่สีทกระดาศไปเล่นกันหนุมัย มีสนามเด็กเล่นแถวสวนแต่ไม่มีใครอยู่เลย หนูเหงา”

หยดครามลังเล ในใจอยากหาทางหนีไปจากเมืองประหลาดนี้มากกว่า กระนั้นท่าทางไร้เดียงสาของเด็กน้อยก็ทำให้เธอไขว้เขว

อมยิ้มน้อยที่เข้าประชิดตัวอย่างรวดเร็วเขย่าแขนเด็กหญิงด้วยท่าทาง
ออดอ้อน “ไปเล่นกันนะพี่”

“ก็ได้ ๆ” หยตครวณกลัวหัวเราะ อย่างน้อยการไปเล่นกับอมยิ้มก็
น่าจะทำให้เธอหลุดพ้นจากชาวเมืองที่ล้อมรอบตัวเธอและพยายาม
ตีสนิทได้ จึงยอมเต็มตามแรงจูงอันน้อยนิดของอมยิ้มไปยัง
สวนสาธารณะสีเขียวโพลน สนามเด็กเล่นตั้งอยู่ที่มุมหนึ่งของสวนไม่ไกล
จากประตูทางออก รอบข้างไร้เงาผู้คนดังคำที่เด็กน้อยบอก หยตครวณ
มองบ่อทรายขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ เธอเดินเข้าไปสัมผัสทรายสีเขียวจืด
ด้วยความสงสัย มันมีสัมผัสละเอียดเหมือนผงแป้งมากกว่าจะเป็น
เม็ดทรายบนชายหาด หยตครวณเอ่ยถาม “อยากเล่นอะไรละ”

“เล่นเป็นผู้มูสา” อมยิ้มนั่งอยู่บนก้อนเมฆโยกเยกพร้อมหัวเราะ
ไร้เดียงสา “หนูเป็นมันตูว์ พี่เป็นพระราช”

หยตครวณขมวดคิ้ว หัวเราะแห้งแล้ง “เล่นอย่างอื่นมัย ถ้า
ท่านยามคดมาได้ยินเข้าเดี๋ยวก็โดนทำโทษหรอก”

“ไม่โดน” เด็กน้อยสายศีรษะด้วยท่าทางมั่นใจ เธอแหงนหน้า
มองบนฟ้า ชี้นิ้วขึ้นไปแล้วพูดสั้น ๆ “ดูข้างบนสิ”

หยตครวณเอียงคอ เงยหน้ามองตามนิ้วเล็กบ้อม ทันใดนั้น
ดวงตาเบิกกว้าง บนหัวของเธอคือจอกภาพลอยได้ขนาดใหญ่เขียนไว้ว่า

‘ยามคดอยู่นี่’

เธอหันไปมองเด็กหญิงหัวมียืมที่ยืนบนก้อนเมฆของเล่น
สันหลังเสียวราบ รู้ทันทีว่าตนเสียรู้อีกฝ่ายแล้ว สองขารีบก้าวไปด้านหน้า
หมายจะวิ่งหนี แต่กลับถูกขวางกั้นด้วยกำแพงล่องหนที่ครอบงำเธอไว้
ทุกทิศทาง

“กษัตริย์ผู้มั่งสาคครอบครองพลังไปปดที่ทรงอำนาจได้นานถึงสิบปี
เมื่อกษัตริย์สูญเสียพลังไปจนหมดจะหลงลืมวิถีชีวิตของชาวอีลาโดย
สิ้นเชิง” เด็กหญิงโน้มตัวมองหยดครามผู้ถูกขัง “พีโกหกได้ห่วยแตกมาก
แถมยังปล่อยไก่อ้นโดนกลุ่มโปลีปากมากตัมชะเปื่อย ตลกจัง”

“ตอนนี้เราคงต้องสลับทกันแล้วละ หนูจะเป็นพระราชา ส่วนพี่
เป็นมันตูร์ไม่สิ เป็นอาหารให้มันตูร์ต่างหาก” เสียงหัวเราะคิกคักดังขึ้น
จากมนุษย์หัวมียืม หยดครามมองอีกฝ่ายด้วยสายตาไม่อยากเชื่อ
เด็กน้อยทุดตัวนั่งไขว่ห้าง มีอกดปุ่มบางอย่างบนเครื่องเล่น ทราบดีเท่า
เริ่มหมุนวน ค่อย ๆ ดูตัวเด็กหญิงลงไป

เสียงพูดคุยจ่อแจดังขึ้นรอบทิศ ชาวเมืองมากมายที่เคยรุ่มลุ่ม
หยดครามเดินมาจับจองพื้นที่รอบสนามเด็กเล่นเหมือนฝูงชนรอดู
การแสดงบนเวที พวกเขาตะโกนร้องเรียกชื่อเธอ ไม่ก็ยกโทรศัพท์ขึ้นมา
ถ่ายรูปจนแสงแฟลชวาบวาบแสบตา แต่ไม่มีใครก้าวเข้ามาใน
เขตสนามเด็กเล่นเพื่อแย่งตัวหยดครามสักคนเดียว ทุกคนรับชม

เหตุการณ์ตรงหน้าอย่างสงบราวกับเป็นข้อปฏิบัติ หยดครามที่ทุบกระจก
ล่องหนได้แต่ขมวดคิ้ว แผ่นอกขยับขึ้นลงถี่ด้วยความร้อนรนในใจ
เธอคิดว่าการแข่งขันซึ่งมีตำแหน่งกษัตริย์เป็นเดิมพันจะดุเดือดกว่านี้เสีย
อีก หากมีการแก่งแย่งตัวขึ้นมามากพอหาทางหลบหนีได้แท้ ๆ

เด็กหญิงหัวอมยิ้มเอ่ยขึ้นราวรู้ทัน “นี่คือการแข่งขันมดเท็จ ต้อง
ใช้คำโกหกเพื่อคว้าชัยชนะมาเท่านั้น ใช้กำลังแย่งชิงไม่อาจครอบครอง
บัลลังก์ได้ ข้อดีเดียวของเมืองนี้คือถึงทุกคนจะชี้โกหกแต่ก็มีน้ำใจนักกีฬา
อยู่บ้าง”

“ปล่อย” หยดครามกัดฟันกรอด ไม่อยากฟังคำพูดของมนุษย์
หัวอมยิ้มอีกแล้ว เธอทั้งชวนทั้งทุบแต่ไม่สามารถสร้างรอยขีดข่วนใดแก่
กระจกล่องหนได้เลย ยิ่งพยายามดันอัตราความเร็วของทรายดูดก็ยิ่ง
เพิ่มขึ้น ทรายละเอียดกลืนเธอไปเกินครึ่งตัวแล้ว ขาของเธอไร้ความรู้สึก
โดยสิ้นเชิง ในอกบีบรัดจากแรงกดทับของทรายสีขาว ใบหน้าเต็มไปด้วย
เหงื่อจากความร้อนสะสมใต้ดินที่แผ่ซ่านไปทั่วตัว ในหัวขาวโพลน
ไร้สีไม่ต่างจากเมืองอิลลา

ทันใดนั้นเสียงหัวเราะแหบร่าดังขึ้นเหนือหัว เจ้ากรรมในร่าง
ผู้เฒ่ายืนอยู่ตรงหน้า ในมือของเขามีต้นมันตุรที่อากลิ้งกว้างพร้อมกิน
อาหารเต็มที เจ้ากรรมกดสายตามองหยดคราม ริมฝีปากบริเวณแก้มกลาง
ใบหน้าฉีกกว้าง มันพุดสั้น ๆ “ฉันทนะ”

หยดครามถลึงตา ไม่อยากเชื่อว่าเจ้ากรรมกำลังแก้แค้นเธอจากเหตุการณ์ในโรงละครสัตว์ เธออ้าปากหายใจจะตอกกลับสักคำ แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไรทรายเม็ดละเอียดก็ไหลเข้าปากเสียก่อน เด็กหญิงสำลักทรายบางส่วนที่ไหลลงคอ ทราบในทันใดว่าศีรษะที่ถูกแทนที่ด้วยซีทเรียนกลับมาเป็นใบหน้าปกติของเธอแล้ว กระนั้นในสถานการณ์นี้หยดครามไม่ยินดีสักนิด

สัมผัสสากของฝุ่นและเม็ดกรวดในทรายขูดหลอดอาหารจนได้กลิ่นเลือดคั่งในคอ เธอพยายามพ่นมันออกแต่กลับเป็นการเปิดโอกาสให้ทรายไหลเข้าปากมากยิ่งขึ้น แม้ใบหน้าที่เหลือเพียงครึ่งเดียวจะค่อย ๆ จมลงในบ่อทราย แต่ดวงตายังจ้องเขม็งมองเหตุการณ์ด้านนอก

“ขอถวายความเคารพแด่กษัตริย์ผู้มั่งสาคณใหม่...”

ภาพสุดท้ายที่เธอเห็นคือเจ้ากรรมคุกเข่าลงหน้าเด็กหญิงที่ไม่ได้มีหัวเป็นอมยิ้มอีกต่อไป แต่เป็นใบหน้าของเด็กวัยประถมที่เธอคุ้นเคยที่สุดในโลก

“ท่านหยดคราม”

บทที่ 7

หยดครามนอนนิ่งอยู่บนเตียงมาสักพักแล้ว เธอฟังเสียงนกกระจอกร้องจีบจ๊াবนอกหน้าต่างขณะตั้งคำถามในใจว่าเธอคือใคร เป็นยามคด กษัตริย์ผู้มั่งคั่งแห่งเมืองอีลาหรือหยดคราม เด็กหญิงธรรมดาคนหนึ่งที่ต้องไปโรงเรียนห้าวันต่อสัปดาห์กันแน่ ของเธอสิ้นสะท้าน หยดครามที่แท้จริงอาจเป็นเด็กหญิงอมยิ้มที่มีใบหน้าเหมือนเธอ ทุกระเบียดนิ้วก็ได้ เช่นนั้นเธอคือยามคดผู้สูญเสียพลังไปปดจั้นหรือ เด็กหญิงขมขื่นผจญยุ่งเหยิง ดวงตาสันไหวยาวแววสับสน

เธอพูดคำว่าหยดครามและยามคดซ้ำไปมา มือแตะเหงื่อออกเพื่อจับการเต้นของหัวใจ ใช้แรงสะท้อนเบา ๆ ในอกบัดเป่าหมอกที่ปิดบังความจริงเอาไว้ ชื่อของเธอเด่นชัดขึ้นเช่นเดียวกับเงาสสะท้อนในจิตใจ

เงาหม่นแสงสั้นไหวเหมือนระลอกคลื่นบนผิวน้ำ ริมฝีปากของเงา
ดังกล่าวขยับเป็นถ้อยคำที่เด็กหญิงเข้าใจแม้ไม่ได้ยิน

เธอคือหยดคราม นี่คือความเป็นจริง ทุกอย่างเป็นแค่ฝันร้าย
หยดครามทวนคำพูดซ้ำไปมาราวกับจะสลักข้อเท็จจริงในใจ

ผ่าน่านปลิวไหวยามบัดมือผ่าน เธอเงยหน้ามองท้องฟ้าที่ยัง
มืดสลัว เห็นแสงสีเสียดตัดกับสีม่วงสดพาดผ่านบนแนวเมฆอยู่ลิบ ๆ
ดวงตาคู่เล็กจ้องจันทราที่ตนที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เพื่าคางพังกอบ
หน้าตาง เธอสูดหายใจ ใช้เวลาพักหนึ่งนั่งอยู่ตรงนั้นโดยไม่ทำอะไรเลย
บางทีการตื่นเข้ามาสังเกตท้องฟ้าในแต่ละวันอาจเป็นการเริ่มต้นวันที่
ดีกว่าจัดกระเป๋ามาทำแบบฝึกหัดเพื่อบังคับตัวเองให้ตื่นเต็มตาก็ได้

เด็กหญิงลุกขึ้นนั่งอย่างเชื่องช้า ยืดหลังชูแขนจนถึงและหมุน
ข้อมือไปมาเพื่อคลายกล้ามเนื้อ เธอคว้าหวีที่กองบนโต๊ะข้างเตียงร่วมกับ
ของใช้ประจำวัน จัดระเบียบผมยุ่งเหยิงไม่ให้พันกันและรวบขึ้นมัดเป็น
มวยสูง ลุกขึ้นไปเปิดไฟและส่องกระจก ภาพสะท้อนที่เธอเห็นคือใบหน้า
ซูบซีดของเด็กหญิงวัยสิบสี่ปี หยดครามยื่นหน้าเข้าไปใกล้ เหมือนว่า
ถูกใต้ตาจะดำขึ้นกว่าเดิม ผิวอักเสบบนแก้มและหน้าผากผุดขึ้นเป็น
ดอกเห็ด บางเม็ดบวมแดงเล็กน้อย บางเม็ดเป่งเต็มที่จากหนองสีเหลือง
แถมเขียวไม่น่าดู หยดครามมองผลลัพธ์จากความเครียดและ
การพักผ่อนไม่เพียงพอ เธอทำหน้าเหยเก เดินออกห่างจากกระจกเงา
หันไปค้นเสื้อผ้าเพื่อเตรียมตัวไปโรงเรียน

ห้องฟ้าบางส่วนยังมีดสลับเมื่อก้าวลงจากรถเมลล์ เมฆหนาครึ้มคลุมทั่วฟ้า บดบังแสงอาทิตย์ส่วนใหญ่ไม่ให้สาดส่องลงมา อีกประเดี๋ยวฝนคงตก หยดคราหมคิดดั่งนั้นจึงรีบสาวเท้าเข้าโรงเรียน ทันพอดีกับช่วงเวลาที่ยืดน้ำไปรยปรายลงมา

เธอยืนอยู่หน้าบันไดขึ้นตึก มองม่านฝนสีเทานอกหลังคาหยดครามาถึงโรงเรียนเร็วกว่าทุกวันนักเรียนจึงยังบางตา เด็กหญิงก้าวเท้าเข้าโรงอาหารที่ตั้งอยู่ใต้อาคาร บางร้านเปิดไฟสว่างจ้าในขณะที่บางร้านยังมีผ้าคลุมบังหน้าร้านไว้ หยดคราหมววงกระเป่าบนโต๊ะและเดินดูตามร้านต่าง ๆ แม้ไม่ได้มีความคิดอยากซื้ออะไรก็ตาม อย่างไรก็ตามเธอก็มีขนมปังที่นำมาจากบ้านอยู่แล้วจึงไม่มีความจำเป็นต้องเสียเงินไปกับอาหารเข้าเพิ่มเติม เธออยากเก็บเงินเพื่อนำไปซื้อของที่ตัวเองต้องการมากกว่า

กระนั้นในใจก็คิดถึงมันฝรั่งเกลียวทอดกรอบขึ้นมา หยดคราหมนึกภาพมันฝรั่งเสียบไม้ผ่านเป็นเกลียว แล้วชุบแป้งบาง ๆ ทอดในน้ำมันเดือดจนเป็นสีเหลืองกรอบหอมฉุย จากนั้นจึงคลุกด้วยผงปรุงรสและราดทับด้วยชีสเหลวจนยากจะห้ามใจไหว เป็นของกินเล่นที่มีประโยชน์เพียงอย่างเดียวคืออร่อยถูกปากเค็มถูกใจ รู้ทั้งรู้ว่าเป็นเช่นนั้นแต่เธอก็ยังอยากกินจนน้ำลายสอ น่าเสียดายที่ร้านรถเข็นหน้าโรงเรียนไม่ค่อยนำมันมาขายเท่าใดนัก ส่วนมากจะเป็นลูกชิ้นทอดหรือขนมโตเกียวมากกว่า

หยดครามถอนหายใจ อยากกินสิ่งที่ไม่ใช่ขายก็ได้แค่กลิ่น น้ำลายและเลิกลิ้นถึงมันเสีย เด็กหญิงไหวไหล่ ปลายเท้าหมุนเตรียม กลับไปนั่งโต๊ะเพื่อกินขนมปังกระเทียมเย็นซี้ดเป็นอาหารเช้า แต่กลิ่นหอมอวลสายกึ่งกลับลอยเข้าจมูกเสียก่อน เธอสูดจมูกฟุดฟิด กลิ่นที่ลอยแตะจมูกให้ความรู้สึกเหมือนเฟรนช์ฟรายร้อน ๆ ในหม้อทอด เธอนึกแปลกใจเพราะเพิ่งเดินผ่านร้านขายของทอดมา บ้ายร้านยังตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ด้านหลังเมื่อหันไปมอง หยดครามเดินตามกลิ่นเพื่อ ตอบสนองความอยากรู้ อยากเห็นของตัวเอง

“มันฝรั่งเกลียวมัยยะ” คุณยายหลังร้านตะโกนถามพร้อมรอยยิ้ม เมื่อเห็นหยดครามเดินมาหยุดหน้าร้าน

เด็กหญิงขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าจู่ ๆ สิ่งที่ตนเองอยากกินก็โผล่มา อยู่ตรงหน้าราวปาฏิหาริย์ ร้านดังกล่าวเปิดในมุมเล็ก ๆ ที่ว่างเกือบหนึ่งปี หยดครามเงยหน้ามองคุณยายท่าทางใจดี เลียปากด้วยความไม่แน่ใจ ตัดสินใจเอ่ยถาม “ร้านเพิ่งเปิดหรือคะ เมื่อวานไม่เห็นเลย”

“ใช่ลูก ก่อนหน้านี้ยายป่วย เพิ่งลูกมาเปิดร้านได้” คุณยาย หัวเราะเล็กน้อย ไม่มีแววประหลาดใจในดวงตา หยดครามคาดเดาว่าคง มีคนเคยถามก่อนแล้ว หญิงสูงวัยเล่าเรื่องก่อนเปิดร้านให้ฟังอย่าง คนอหังการดี “ตอนนั้น เมื่อปีที่แล้วมั้ง ยายไปถามเด็ก ๆ ว่าอยากกิน อะไร หลายคนก็บอกมันฝรั่งทอดแบบนี้ ยายไม่รู้จักหรือก ต้องไปถาม

หลานที่บ้านนั่นแหละ เห็นมันทำงานดีเลยจะเอามาขาย แต่ก็อย่างที่เห็น เพิ่งได้ขายตอนนี้แหละลูก”

‘บังเอิญจ้ะเลยเนอะ’ เสียงหนึ่งดังขึ้น

หยดครามตอบรับคุณยาย เธอยกยืมให้และซื้อมันฝรั่งเกลียว ฝอยผงชีสมากินหนึ่งไม้พร้อมขนมปังที่พกมาจากบ้าน หมางเมินเสียงที่ดังแว่วเข้ามาโดยไม่คิดตอบสนอง คำหัวเราะค่อยเบาบางลงก่อนจางหายไปเมื่อไม่ได้รับการสนใจ หยดครามกินอาหารเช้าและขึ้นอาคารรวมตัวกับกลุ่มเพื่อนเข้าแถวหน้าห้องเรียนเพื่อหลบฝนตามประกาศจากเสียงตามสาย

คาบเรียนที่สามเริ่มขึ้นแล้วแต่ฝนยังไม่หยุดตก หยดครามทำคามองหยดน้ำหลายสิบเม็ดสาดกระแทบกระจกใสดังโครมคราม ท้องฟ้ามืดครึ้มจากเมฆฝนที่บดบังแสงจนมืด อุณหภูมิลดต่ำกว่าปกติ เมื่อดวงอาทิตย์ปราชัยแก่เมฆที่บดบังเทาขนาดมหิมา เธอหันกลับไปมองหน้าห้องอีกครั้งเมื่อคุณครูกล่าวว่าหมดเวลาทำแบบทดสอบหลังเรียน หยดครามรับข้อสอบจากเพื่อนด้านหลังและส่งต่อให้คนด้านหน้า จัดโต๊ะที่เคยเว้นระยะห่างให้ติดกันอีกครั้ง เพื่อนรอบตัวพูดคุยเรื่องการสอบและหยิบหนังสือขึ้นมาตรวจคำตอบ หยดครามไม่ได้ทำเช่นนั้น ตรวจไปก็ไม่สามารถแก้คำตอบได้จึงเลือกหันไปคุยกับนิดาเรื่องอื่นแทน

“วันนี้เธอเข้าโรงอาหารหรือยัง” เด็กหญิงถาม

“ยัง วันนี้ฉันมาสาย เธอรู้รึ” หยดครวญกลัวหัวเราะเมื่อนึกขึ้นได้ เธอลืมไปเสียสนิทว่าอีกฝ่ายวิ่งกระหืดกระหอบเข้าห้องก่อน คาบแรกจะเริ่มไม่กี่นาที นิตาเห็นปฏิกิริยาเพื่อนก็บ่นปาก มือตีแขนอีกฝ่ายเบา ๆ จากนั้นจึงถามต่อ “แล้วโรงอาหารมีอะไร”

“อยู่ ๆ ก็มีร้านใหม่ผุดขึ้นมาซะลิ” หยดครวญว่า ขณะที่เล่ดวงตาก็ยิ่งโตขึ้นเรื่อย ๆ “เธอคิดดูนะ เมื่อเข้าฉันนี่ก็อยากกินมันฝรั่งเกลียว แต่หน้าโรงเรียนเราแทบไม่มีขายเลย ดังนั้นไม่ต้องพูดถึงในโรงเรียน ดูอย่างไรก็ไม่น่าจะมีขายแน่ แต่พอฉันกำลังจะตัดใจเดินจากร้านใหม่ที่ขายซะงั้น”

นิตากะพริบตาปริบก่อนจะหลุดหัวเราะออกมาจนโดนครูด เธอกล่าวขอโทษแล้วเอนตัวกระซิบตอบ “เธอจะบอกว่าตัวเองมีพลังวิเศษหรือไง ถึงสามารถเสกร้านมันฝรั่งเกลียวขึ้นมาได้”

“เปล่าสักหน่อย” หยดครวญทำจมูกบาน เธอคว้าปากกาเขียนเนื้อหาเพิ่มเติมที่ครูสอน พูดต่อทั้งที่ดวงตายังจดจ้องบนกระดาน “แค่เผลอคิดไปแวบหนึ่งว่านี่เป็นความฝันหรือเปล่า เพราะความฝันจะตอบสนองกับความคิดของเราเนี่ย บางทีฉันอาจจะติดอยู่ในความฝันที่เหมือนจริงมาก ๆ จนแยกไม่ออกแล้วก็ได้ เหมือนที่เธอเคยเล่าตอนเรียนพละไง”

นิดาเอียงคอเล็กน้อย จับปลายผมเปียข้างหนึ่งของตัวเองแล้ว หมุนไปมา รอยยิ้มผุดขึ้นแม้หยดครามจะไม่ได้มอง เธอกลัวหวัหระจะ ผะแผ่วจากนั้นจึงเอ่ยถาม “ถ้านี่เป็นความฝันทั้งทุกคนนอกจากเธอก็ ไม่ใช่คนจริงนะสิ”

“นิดา...” หยดครามหันไปมองเพื่อน นึกประหลาดใจกับท่าทาง สงบเกินความคาดหมาย คราวแรกเธอคิดว่านิดาจะหวัหระใส่หรือไม่ก็ โวยวายเสียอีก แต่ปฏิกิริยาของอีกฝ่ายกลับนิ่งจนน่ากลัว นิดาหลุบตาลงมองปลายผมตัวเอง ดวงตาของเพื่อนสนิทว่างเปล่าจนหยดคราม ผลอเกร็งตัวในชั่วขณะหนึ่ง หยดครามเม้มปาก ละล้าละลักขอโทษ “ฉันไม่ได้หมายความว่าเธอเป็นตัวปลอมหรือตัวประกอบในความฝันนะ ถ้านี่เป็นความฝันจริงทำไมทุกอย่างถึงดูสมจริงขนาดนี้ถูกไหม แถมคุณครูยังสอนเรื่องที่เรายังไม่ได้เรียนอีกต่างหาก คือแบบนี้ ช่วงนี้ฉัน นอนน้อยไปหน่อยแถมเครียดหลายเรื่องเลยพูดอะไรเพ้อเจ้อ ขอโทษนะ”

นิดาทำหน้านิ่งไม่สนใจเธอครูใหญ่จนหยดครามจะร้องให้อยู่ รอมร่อ เมื่อเห็นตาแดง ๆ ของเพื่อนนิดาจึงยิ้มตาปิดให้ บรรยายากศ รอบตัวสดใสขึ้นอย่างรวดเร็ว “โอ้เอ๊ย ลักแบบนี้มุกฉันก็ร่อยหมดสิ แค่แกล้งเธอไปอย่างนั้นเอง ทำไมคิดมากจัง เพราะเมื่อคืนนอนไม่พอ เหรอ”

“ไม่รู้เลย” เด็กหญิงถอนหายใจเฮือกใหญ่ด้วยความโล่งอก
ตอบกลับเสียงแผ่ว นึกว่านิตาเข้าใจผิดเสียแล้ว หยดครวญเกลียด
ความรู้สึกวูบไหวเหมือนมีหินถ่วงในใจเมื่อการสื่อสารผิดพลาดมาก
ที่สุด ทั้งยังไม่ชอบการถูกเข้าใจผิดอีกด้วย เธอกัดกระพุ้งแก้ม ซ่อนตา
มอง ถามซ้ำเสียงแผ่ว “ไม่โกรธจริงนะ”

“จริงสิ เอ้า จดเนื้อหาเร็ว ครูจะเปลี่ยนหน้าแล้ว” นิตาหัวเราะ
ยิ้มตาหยีให้อีกฝ่ายคลายกังวล สุดท้ายหยดครวญก็ยิ้มออกมาจนได้
เธอพยักหน้าแล้วจึงหันกลับไปมองจอภาพด้วยความโล่งใจ

‘แน่ใจซะมัยว่าห่วยโกรธแล้ว บางทีเพื่อนเธออาจจะโกหกก็ได้’

หยดครวญขมวดคิ่วมนู รู้ดีว่าควรเมินเสียงที่ตามหลอกหลอน
ไปเสีย แต่จนแล้วจนรอดก็อดไม่ได้ที่จะตอบกลับเสียงในใจ ‘ไม่มีทาง
เจียบไปเถอะ’

เสียงนั้นจึงเจียบลงไป หยดครวญจึงสามารถจดจ่อกับเนื้อหา
เรียนได้อีกครั้ง จนกระทั่ง

“ยลรรดาไม่ได้ส่งซีทเมื่อวันก่อนหรอ”

ครูประจำวิชาวิทยาศาสตร์ถามหยดครวญ

“เจ้ากรรม”

หยดครามยืนจังก้าน้ำกลุ่มควันที่เกาะตัวกันเป็นท่าทางของ
คนนอนเอกเขนกบนม้านั่งในสวนสาธารณะ มันเหลือบตามองตามเสียง
เรียกเหมือนเพิ่งรู้ว่าเด็กหญิงยืนอยู่ด้านหลัง แล้วจึงทำหูทวนลมเหมือน
เธอไม่มีตัวตน

เด็กหญิงขมวดคิ้ว ใบหน้าบูดบึ้งด้วยความไม่พอใจ ความโกรธ
เคืองที่สะสมมานานคล้ายจะระเบิดออก ในอกอัดอัดจนอยากตะโกนให้
ดังที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เพื่อขับไล่มันไป เธอลืมความหวาดกลัวที่มีต่อ
เจ้ากรรมไปหมด หยดครามกระต๊อบเท้าเข้าใกล้อีกฝ่าย ตะปบมือไป
ด้านหน้าหมายจะคว้าตัวเจ้ากรรม แต่ร่างกายของอีกฝ่ายกลับสลายเป็น
ควันลอดผ่านช่องว่างระหว่างนิ้วมือไป

“เป็นอะไรไปล่ะ ไม่ใช่ว่าอยากนอนหรือไง วันนี้ฉันยอมอยู่เฉย ๆ เพื่อเธอเชียวนะ” เจ้ากรรมยอมหันไปมอง มันทำปากจู๋ ทอดสายตาลงต่ำ คล้ายกำลังตัดพ้อ พิมพ์ว่าทำดีไม่ได้ดีด้วยเสียงโศกเศร้าน่าสงสาร

หยดครามสุดหายใจเข้า กำมือแน่นจนตัวสั่น ไม่ว่าเธอจะเกลียดการกระทำสลับปลับของเจ้ากรรมมากแค่ไหนแต่ก็ไม่อาจเทียบได้กับการแสดงเป็นเหยื่อด้วยท่าที่ไม่จริงใจ เด็กหญิงกัดฟันแน่นจนปวดกราม กำหมัดและเหวี่ยงแขนตอยไปด้านหน้า เจ้ากรรมไม่ได้หลบ มันนั่งเป็นเป้านิ่ง ปล่อยให้บริเวณที่กระทบกับกำปั้นสลายเป็นควันไปเฉย ๆ หยดครามตอยอีกครั้ง เจ้ากรรมส่งเสียงกระซิกแสร้งว่าร้องไห้อย่างน่าหมั่นไส้ เด็กหญิงพยายามตอยเจ้ากรรมอีกหลายครั้ง แต่ไม่เป็นผลทุกครั้งไป

หยดครามหอบหายใจ โนม้ตัววางมือบนหัวเข่า ที่นี่คือความฝันของเธอไม่ใช่หรือ เธอควรควบคุมทุกอย่างให้เป็นไปได้ดังใจสิ แต่ทำไมหยดครามถึงทำอะไรเจ้ากรรมไม่ได้แม้แต่่น้อย ทุกอย่างแย่งลงเรื่อย ๆ ตั้งแต่เจ้ากรรมโผล่มา หยดครามไม่เข้าใจแม้แต่่น้อย คำถามที่ไม่มีคำตอบกลับตัวเป็นหยดน้ำตา เธอพยายามเหวี่ยงหมัดใส่เจ้ากรรมอีกครั้ง แต่แรงตอยเบาลงจนกลายเป็นการโบกมือไปมา ทำยที่สุดเธอจึงทรุดตัวลงกับพื้น นั่งกอดเข่าปล่อยให้ น้ำตาหยดลงบนหัวเข่าจนเปียกเป็นดวง

“ผีเข้าหรือไง” เจ้ากรรมถามเสียงหน่ย ไม่ยี่หระต่ออารมณ์
แปรปรวนของเด็กหญิงเลยสักนิด มันทันกลับไปนอนหนุนแขนบนม้านั่ง
ตัวยาว เสียงนกร้องดังแว่วมาจากที่ไกล ๆ เจาบนพื้นทำหน้าที่อย่างเต็มที่
แสดงให้เห็นคนที่เดินผ่านไปมา บางเงาเดินเที่ยวเป็นครอบครัว บางเงา
วิ่งเหยาะตามทาง ทุกเงาสะท้อนกิริยาที่กระทำ ทว่าไม่มีเจ้าของเงาใด
เลยปรากฏตัวให้เห็น

“คาบวิทยาศาสตร์วันนี้ครูถามเรื่องซีท ฉันบอกว่าส่งไปแล้ว
แต่หลังเลิกเรียนครูสั่งให้เอาซีททั้งหมดออกมาทาง สุดท้ายก็ถูกจับได้ว่า
โกหก” เธอตัวตดวงตาแดงก่ำมองตัวประหลาดบนม้านั่ง ถลึงตาใส่เป็น
การบอกกล่าว ๆ ว่าสาเหตุมาจากใคร

เจ้ากรรมนิ่งไปหลังจากได้ยินคำนั้น มันทันกลับมามอง แสร้งไม่
เห็นสายตาคาดโทษ ริมฝีปากบิดเป็นรอยยิ้มเกือบบ่อนโยนทั้งที่ดวงตา
กลวงเปล่าไร้อารมณ์ร่วม “เกี่ยวอะไรกับฉันล่ะ”

“แกเป็นคนบอกให้ฉันอ้างว่าซีทหายหลังจากที่แกสั่งทำเป็น
ส่งไปแล้วนี่” หยดคราบน้ำตา ผุดลุกขึ้นและยื่นคำห้วนอีกฝ่าย เลือดพุ่งขึ้น
หัวจนหน้าแดงก่ำ เธอรู้สึกร้อนไปทั้งตัว “จะทำไมไม่รู้ไม่ซีทหรือไง”

“ทั้งที่เลือกทำแบบนั้นเองแท้ ๆ พอไม่ได้ตั้งใจก็มาโทษคนอื่น
เนี่ยนะ ใช้ได้ที่ไหน” เจ้ากรรมแค้นหัวเราะ

หยดครามไม่ตอบ เธอยังส่งสายตากล่าวโชนในขณะที่เจ้ากรรม
หมายเงินไม่สนใจจะรับคำครหานั้น ทั้งสองมองหน้ากันนิ่ง เสียงนกร้อง
จางหาย เงาสะท้อนบนผืนน้ำในสระกลางสวนเลื่อนไป หย้าเขียวชอุ่ม
เขียวเฉา เช่นเดียวกับต้นไม้ใหญ่ที่ร่วงโรย ความเจ็บปวดถึงตัวลงปกคลุมทั้ง
สวนเหมือนผ้าผืนหนาคลุมทับกรงนกคบบังแสงอาทิตย์ สวนสาธารณะ
เย็นลงจนรอบข้างกลายเป็นสีฟ้าซีด

ในตอนที่มีความตึงเครียดกำลังจะพุ่งจนถึงขีดสุดเจ้ากรรมก็
หัวเราะออกมา เสียงหัวเราะสั้นประสาตังก้องเหมือนทุ้มกะละมัง
สังกะสีลงพื้นพร้อมกันทั้งโหล ดังเสียงจนหยดครามต้องหยิดตาและยกมือ
ปิดหู เธอพยายามตะโกนบอกให้เจ้ากรรมหยุด แต่เสียงหัวเราะนั้น
ก็ก้องยิ่งกว่าเสียงเพลงในคอนเสิร์ต หยดครามได้ยินเสียงหัวเราะ
น่ารังเกียจสะท้อนในหัว มันดังสะเทือนเลื่อนลั่นจนหัวเธอโยกคลอนและ
เล่นวนซ้ำไปมาไม่รู้จักจบสิ้น หูของเธอปดระบมจนน่ากลัวว่าแก้วหูจะ
แตกเข้าจริง ๆ หากยังต้องฟังเสียงนี้ต่อไป เธอจะพริบตาถี่ ภาพตรงหน้า
พร่ามัวเหมือนคนค่าสายตาสั้นหันหลังไม่ไหว เด็กหญิงโอดครวญ ฝ่ามือ
บีบหูหวังลดผลกระทบและปกป้องแก้วหูบอบบางแต่ดูเหมือนจะช่วย
อะไรไม่ได้นัก เธอทรุดลงนั่งยอง งอตัวชุกหน้ากับหัวเข่าอีกครั้ง ตะโกน
ออกมาในที่สุด

“เจียบซักที”

พลันเสียงทั้งมวลก็เงียบลงราวสั่งได้ หยดครามยังหลับตาแน่น แม้เจ้ากรรมจะยอมเลิกรา เธอหอบหายใจ เหงื่อเม็ดโตไหลลงจากขมับที่ปวดตูปู่ข้างแก้ม เสียงวี๊ดเหมือนโทรทัศน์เครื่องเก่าฟังเล่นอยู่ในหู จากนั้นจึงค่อย ๆ เบาลงทีละน้อยจนเงียบลงในที่สุด

ลมเย็นวูบพัดผ่านหลัง หนาวอ่อนลึกลับตั้งแต่หัวจรดเท้า เด็กหญิงหันขวับไปมองตามแรงลมจนหน้ามืด เธอล้มวูบไปกับพื้นหญ้าแห้งกรอบ รู้สึกถึงตัวตนที่ซ่อนหลังเธอประหนึ่งฟูกรองไม่ให้เธอล้มจนเจ็บตัว มั่นยืนหน้าข้ามไหล่เพื่อสบตา รอยยิ้มเหยียดกว้างจนสามารถกลืนหยดครามลงไปได้ทั้งตัว หยดครามสั่นสะท้าน ตัวตนของเจ้ากรรมชัดเจนยิ่งขึ้น มันใหญ่โตกว่าที่เคย เจ้ากรรมเคยเป็นเพียงควนธูปและหมอกจาง ๆ แต่ตอนนี้มันกลับหนักอึ้งราวควันไฟฉุนจุมุกที่ลามเลียตึกสูงระฟ้าจนกลมกลืนกลายเป็นเศษเหล็กไร้ราคา

“ที่เธอพูดมา” มันจ้องตาหยดครามด้วยประกายไฟ หัวเราะคิกคักอย่างไม่ประสงคดีย “หมายความว่าเธอเชื่อสินะว่าเสียงนั้นคือฉันในโลกความเป็นจริง”

หยดครามสับสน เธออ้าปากและหุบลง ไม่รู้ว่าตนควรพูดอะไรต่อ เจ้ากรรมไม่สนใจ มันดูดฉากสีฟ้ารอบตัวจนสิ้น จากสวนสาธารณะกลับกลายเป็นความว่างเปล่าไร้ที่สิ้นสุด ทันใดนั้นเจ้ากรรมก็ตัวใหญ่ขึ้นอีก

“ไม่จำเป็นต้องตอบหรอก แค่นี้ก็พอแล้ว” มันหมุนรอบตัว
หยดคราม กล่าวด้วยความหฤหรรษ์

เจ้ากรรมกลายเป็นพายุนุ่มสีฟ้าอมเทาโดยมีตาพายุคือ
หยดครามที่ยังสับสนอยู่ด้านใน ตัวประหลาดนิสสัยทราบดีไม่คิดจะรอให้
เธอตั้งสติได้ มันชอบเอาตัวเด็กหญิงดำดิ่งสู่พื้นที่ว่างเปล่าสีทมิฬ

รู้ตัวอีกทีหยดครามก็ยืนอยู่ในห้องเล็ก ๆ ที่คลับคล้ายคลึงคลา
ว่าเป็นห้องนอนของเธอสมัยก่อน เฟอรินเจอร์รอบห้องจัดวางแปลกตา
ผ้าปูเตียงสีชมพูไม่มีลวดลายต่างจากตอนที่มันเป็นลายตารางสีม่วงสลับ
ฟ้า ประตูตู้เสื้อผ้ามีสติ๊กเกอร์สีสดใสแปะอยู่ทั่ว ต่างจากปัจจุบันที่เธอ
ดึงออกหมดเพื่อให้ดูสะอาดตา ชั้นหนังสือเก่ายังมีที่ว่างพอให้เก็บหนังสือ
เพิ่มอยู่บ้าง ในขณะที่เดี๋ยวนี้อัดแน่นเต็มชั้นจนต้องวางหนังสือบางส่วน
ตั้งเป็นกองเรียงสูงบนพื้นห้อง

“เจ้ากรรม” หยดครามหมุนตัวมองรอบด้าน เรียกชื่อที่ตนคิดว่า
เป็นผู้สร้างห้องนี้ขึ้นมา

ไม่มีเสียงตอบรับ ความเงียบแทรกผ่านในอากาศ ไรต์วลงสู่พื้น
อย่างแผ่วเบา หยดครามได้ยินเพียงเสียงหายใจของตัวเอง รวากับใน
ความฝันนี้มีเธอเพียงผู้เดียว เด็กหญิงก้าวขาช้า ๆ ไปที่ประตู
ลูกบิดเหล็กส่งเสียงดังกึกเมื่อเธอพยายามเปิดออก กลอนประตูถูกล็อก
ไว้จากด้านนอก เธอก้าวถอยหลัง เหลือบมองออกไปนอกหน้าต่าง

รอบข้างเป็นสีม่วงอ่อน ดาวดวงเล็กกะพริบวิบวับเหมือนแสงสะท้อนบน
คลื่นน้ำซึ่งทอดยาวจนลับตา ไม่มีสิ่งปลูกสร้าง ไม่มีทิวทัศน์ของตึก
พาณิชย์เก่า ๆ หรือสายไฟห้อยระยียงระยาศที่เธอคุ้นเคย

เธอหมุนตัวไปยังโต๊ะทำงาน บนโต๊ะโล่งกว่าที่เธอจำได้เพราะ
ไม่มีคอมพิวเตอร์ตั้งอยู่ตรงกลาง หนังสือส่วนหนึ่งเรียงเป็นแนว ส่วนสมุด
กองทับกันไม่เป็นระเบียบ หยดครามหีบสมุดเล่มบนสุดขึ้นมาดู ด้านใน
สมุดเล่มที่สองถึงห้าคือการบ้านจากโรงเรียนกวดวิชาเก่าสมัยประถมต้น
จากนั้นจึงเป็นสมุดที่ใช้จดเนื้อหาในห้องเรียน หยดครามหีบสมุดเล่ม
สุดท้ายขึ้นมาดู สมุดเล่มนี้ไม่มีตราโรงเรียน เป็นเพียงสมุดปกหนังสือ
น้ำตาลเรียบ ๆ สะอาดเป็นมัน มีกระดุมแป็กเงาจับปิดด้านข้าง
หยดครามจำได้ทันทีว่านี่คือสมุดที่แม่ให้เป็นของขวัญวันเกิดหลายปีที่
แล้วซึ่งเธอทำหายก่อนใช้หน้ากระดาษจนหมด

ห้องนี้วแต่ะบนหลักทรงกลมวิบวาก่อนค่อย ๆ ดึงกระดุมออก
หน้าแรกคือข้อความแสดงความเป็นเจ้าของซึ่งประกอบด้วยการแนะนำ
ตัวและคำเตือนไม่ให้คนที่ไม่ได้รับอนุญาตเปิดดู หยดครามหัวเราะด้วยความ
อับอาย เธอลืมไปแล้วว่าตัวเองเคยเขียนอะไรทำนองนี้ลงสมุด
ทุกเล่มที่เธอมี

หน้าต่อมาเป็นภาพวาดเด็กผู้หญิงที่มีศีรษะใหญ่ยิ่งกว่าลำตัว
ทรงผมของเธอปี๊แบนไม่สมส่วนเหมือนถูกทุบศีรษะมาหมาด ๆ ดวงตา

ทั้งสองข้างมีขนาดแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ข้างหนึ่งโตเท่าไข่มุขในขณะ
อีกข้างเล็กจิ๋วเท่าลูกกอล์ฟ ร่างกายของเธอเล็ก แขนที่ไม่มีข้อศอกโค้ง
เป็นเหล็กดัดหักงอ มือชูสองนิ้ว และใส่รองเท้าส้นสูงที่เล็กยิ่งกว่าขา
นี่คืองานวาดที่เธอเคยมองว่าสวยหนักหนา หยดครามยิ้ม การวาดรูปคือ
งานอดิเรกที่เธอชอบทำมาตั้งแต่อยู่บนูบาล แม้ไม่เคยเรียนวาดรูปจริงจัง
แต่เธออาศัยการวาดเข้าไปเข้ามาเป็นระยะเวลาจนเกิดการพัฒนา
อย่างค่อยเป็นค่อยไป

พลิกกระดาษไปสักพักภาพวาดก็น้อยลง กลายเป็นตัวอักษร
เรียงติดกันเป็นพืด เป็นช่วงเวลาที่เธอเริ่มสนใจงานเขียนหลังจากเป็น
นักอ่านมาโดยตลอด ตอนหยดครามยังเด็กแม่ไม่มีเวลาอยู่กับเธอ
มากนัก เธอจึงเล่นคนเดียวและเริ่มอ่านหนังสือภาพด้วยตนเอง เมื่ออ่าน
คล่องจึงขยับไปอ่านการ์ตูนและวรรณกรรมเยาวชนที่ค้นเจอในร้าน
หนังสือเก่าตามลำดับ หยดครามก็มั่งมืองหน้ากระดาษอีกครั้ง ตอนนั้น
เธอยังไม่รู้จักรหัสใช้ย่อหน้า การได้เห็นสมุดเล่มนี้อีกครั้งทำให้เธอคิดถึง
ตัวเองในตอนที่เด็กขึ้นมา งานเมื่อก่อนไม่สมบูรณ์แบบทว่าไร้เดียงสาและ
บริสุทธิ์ ในช่วงหนึ่งเธอนึกอยากกลับไปทำอะไรเช่นนี้อีกสักครั้ง

หยดครามพลิกกระดาษจนกระทั่งถึงหน้าว่าง ค่ะเนว่าคงเป็น
ช่วงเวลาที่ทำสมุดหายไปแล้ว หยดครามปิดสมุด นึกเสียดายที่ช่วงนี้เธอ
ไม่ได้ทำงานอดิเรกเท่าไรเพราะต้องอ่านหนังสือ แม่ไม่ได้กดดันให้เธอเข้า
โรงเรียนนั้น แต่การที่ผู้ปกครองไม่กดดันทำให้เธอกดดันตัวเองแทน

หยดครามกลัวว่าแม่จะผิดหวัง หรือบางทีเธออาจกลัวว่าแม่จะส่งเธอไป
เลี้ยงควายจริง ๆ ก็ได้

เด็กหญิงหลุดตัวนอนแผ่ลงบนเตียง ในเมื่อเจ้ากรรมไม่ยอมโผล่
มางั้นเธอจะตื่นไปทำงานการบ้านเสียที คุณครูบอกว่าจะอนุโลมให้ส่ง
สายโดยไม่หักคะแนนเพราะเป็นครั้งแรกที่หยดครามส่งงานไม่ตรงเวลา
แต่จะหักครึ่งหนึ่งเพราะเธอโกหก หยดครามโล่งใจนิดหน่อย อย่างน้อยก็
ไม่ใช่ศูนย์ในช่องคะแนน กระนั้นก็นึกโกรธตัวเองที่ตัดสินใจทำเช่นนั้น
ตั้งแต่แรก รวมถึงพาลไปโกรธเจ้ากรรมแม้จะยังไม่แน่ใจว่าเสียงที่ตน
ได้ยินในคาบเรียนคือมันหรือเปล่า

ในตอนนั้นเสียงพลิกหน้ากระดากก็ดังขึ้น หยดครามใช้สองมือ
หยัดตัวลุกขึ้นนั่ง เธอเห็นสมุดปกหนังลอยขึ้นจากโต๊ะ พลิกหน้าอย่าง
รวดเร็วและหยุดลงที่รูปวาดหนึ่ง แสงสว่างสาดไปทั่วห้องทำให้
หยดครามหลับตาปี เธอหรีตามองหลังผ่านไปสักพัก บางอย่าง ยืนอยู่
ที่ปลายเตียง เมื่อสายตาปรับจูนรวมแสงได้เธอจึงเห็นว่าสิ่งนั้นคือ
ภาพวาดของเธอเอง มันเป็นรูปวาดผู้หญิงสองมิติ หน้ามำหำง ๆ เปะบน
หน้าผาก ผมของเธอรอบเป็นทรงหางม้าแบนลิบ ดวงตาอยู่ต่ำเกินไปใน
ขณะที่ริมฝีปากอยู่สูงเกิน สวมชุดกระโปรงสั้นเหนือเข่าบานเป็นกระดิ่ง
มือถือตะกร้าหรือไม้ก็กระเป่าทรงกลม ดวงตาของเธอกะพริบไปมา
ส่งเสียงกรอบแกรบทุกครั้งที่ยับ สอดสายสายตาไปรอบห้องและหยุด
ลงที่หยดคราม

รูปภาพตรงหน้ายิ้มให้หยดคราม เด็กหญิงสับสน ยิ้มแหย ๆ กลับไป เรียกชื่อที่คิดว่าอาจจะใช่ออกมา “เจ้ากรรม?”

“เธอจำพวกเราไม่ได้จ้ะหรือ” รอยยิ้มบนภาพหดลง ดวงตาคู่นั้นเบิกกว้างเหมือนไม่อยากจะเชื่อ เธออ้าปากช้า ๆ เสียงที่เปล่งออกมาแห้งสากและมีเสียงเหมือนกระดาะถุกขย่ำซ้อนทับ ทุกครั้งที่พุดริมฝีปากก็เริ่มฉีกขาดเป็นขุยย่นไม่น่ามอง

“พวกเรา” หยดครามทวนคำด้วยความสับสน เธอไม่เห็นว่ามีใครอื่นนอกจากภาพตรงหน้า

รูปวาดบุตเบี้ยวตืดนิ้วดั่งเกร็บ มือของเธอขาดเป็นสองส่วนทันที เด็กหญิงขมวดคิ้ว อ้าปากกำลังจะพูดอะไรสักอย่างที่ว่าร่างกระดาศมากมายก็โผล่ล้อมรอบตัวเธอไว้ หยดครามหันมองทางนั้นที่ทางนี้ที่ด้วยความตื่นตระหนก หญิงสาวตัวสูงใหญ่คับห้อง สัตว์ประหลาดรูปร่างเหมือนก้อนเมือกเคลื่อนที่ได้ มังกรตาถลนอ้วนดูไร้ราศี แต่ส่วนมากเป็นรูปผู้หญิงรูปร่างเบียวบุดขนาดเล็กใหญ่ หยดครามกลืนน้ำลายดังเอือกคาตเดาได้ทันทีว่าทุกภาพในที่แห่งนี้มาจากสมุดปกหนังที่เธอเพิ่งเปิดดูไป

หยดครามเลียริมฝีปากเล็กน้อย มองกระดาศแผ่นแรกที่โผล่ขึ้นมา เอ่ยถามช้า ๆ “มีอะไรให้ช่วยมั๊ย”

เสียงกรอบแกรบดังอื้ออึงจากการวิพากษ์วิจารณ์ บ้างตะโกนว่า เธอจำเราไม่ได้แล้วจนใบหน้าครึ่งหนึ่งฉีกขาดปลิวลงพื้น บ้างร่ำไห้และ ร้องว่าคนทรยศจนกระดาษาเปื้อนยู่ยู่สลายไป เด็กหญิงกะพริบตาปริบไม่ เข้าใจ หญิงสาวรูปแรกที่ปรากฏตัวขึ้นมองเธอด้วยสายตาอาดูร ตอบด้วยริมฝีปากฉีกขาด “พวกเรารอเธอมานาน เธอสัญญาว่าจะลงสื ดัน สัญญาว่าจะกลับมาวาดให้เสร็จ สัญญาว่าจะเขียนให้จบ ให้ผู้กล้า ได้กลับบ้าน ให้มังกรได้อยู่อย่างสงบสุข เธอสัญญาอะไรมากมาย เหลือเกิน และพวกเราก็รอมานานเหลือเกิน”

หยดคราเม็มปาก เธอไม่ควรคิดอะไรให้มาก ความ อย่างไรเสีย ก็คือความฝัน บางทีเหตุผลที่เธออยู่ที่นี่และสิ่งที่เธอสร้างขึ้นมา มีชีวิตขึ้นมา อาจเป็นเพราะเธอไม่ได้ทำในสิ่งที่ตัวเองรักมานานเกินไป ความคิดถึงที่ แอบอยู่ในใจจึงได้ฉายออกมาเสียตอนนี้

ทุกอย่างเป็นเพียงความฝัน ขอแค่หยดคราเมคิดพวกเขาทุกรูปก็ จะหายไป เธอทราบ ทราบดีทีเดียว หยดคราเมมองตัวละครในนิทานเรื่อง แรกของเธอ นกที่มีไฟลุกท่วมเกิดใหม่ในกองขี้เถ้าและแผดเผาจนตัวตาย ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เจือกสาวผมยาวผู้หายใจบนบกไม่ได้สัลดกอากาศพลาง ร่ำไห้เป็นไขมุกกระดาษากองเกลื่อนกลาด จอมมารหน้าอึ่งใช้ลั่นตัววัดบาบ ของผู้กล้าตัวกลมเข้าปาก รูปวาดที่มีเพียงเส้นร่างยู่เหยิงเดินโขยกเขยก ก่อนกระดาษาบาง ๆ จะฉีกขาดจนล้มลงและเดินไม่ได้อีกต่อไป

ในใจเด็กหญิงปวดหนึบโดยไม่ทราบสาเหตุ ห้องที่เคยแออัด บางตาลงอย่างรวดเร็ว ภาพกระดาศที่เคลื่อนไหวมากจนฉีกขาด นอนกองทับถมกันบนพื้น บ้างไหม้กลายเป็นขี้เถ้าปลิวว่อน บ้าง เปียกและจมนุ่มละลายหายไปกับน้ำ ซากกระดาศล้อมรอบตัวหยดคราม ผู้มองเหตุการณ์ทั้งหมดด้วยดวงตาสีน้ำตาลไหม้ เธอถามรูปภาพแรกที่มีรอย ใหม่สีดำและใบหน้าเปียกยุบไปครึ่งหน้า “ฉันช่วยพวกเธออย่างไรได้บ้าง”

“พวกเราแค่หวังว่าเธอจะจำได้และทำให้พวกเราสมบุญ” หญิงสาวกระดาศยกยิ้มให้เธอ เอนตัวรับกระดาศที่ขยำตัวเองจน กลายเป็นก้อนกลม เอวของเธอขาดตั้งแควก เธอพูดกับหยดครามต่อ ทั้งที่ตัวหักเป็นมุมเก้าสิบองศา “ไม่ได้หวังอะไรมากกว่านี้”

“เดี๋ยวสิ ฉันช่วยได้นะ แคววาดกับเขียนให้จบใช้มั้ยละ” หยดครามโพล่ง ลูกขึ้นยืนบนเตียงหมายจะคว้าสมุดปกหนังที่ลอยอยู่ กลางอากาศ แต่ร่างยับเยินของหญิงสาวกระดาศขวางทางเอาไว้ หยดครามชะงัก กลัวว่าจะทำอีกฝ่ายขาดโดยไม่ตั้งใจ หยดครามมอง เจือกสาวสลัดกอากาศจนตาย จอมมารท้องระเบิดจนดาบกระดาศพุ่งไป คนละทิศคนละทาง ดาบเล่มหนึ่งเสียบคอหอยผู้กล้า เขาทรุดตัวนอนลง ข้างจอมมารนั่นเอง หยดครามมองภาพโศกนาฏกรรมตรงหน้าด้วยความไม่เข้าใจ ร้องครวญเป็นคำถาม “ทำไมละ”

“เธอไม่ใช่ตัวเธอในอดีตอีกแล้ว และที่พวกเราออกมาได้เพราะ เธอขอเองไม่ใช่หรือ” เหวที่หักครึ่งฉีกขาดยิ่งกว่าเดิม ร่างครึ่งบนของ

หญิงสาวกระดาศถูกยึดไว้ด้วยเชือกกระดาศอีกไม่กี่ส่วน ดวงตาเปียก ๆ หลบลงมองพื้น “ไม่คิดว่าเธอจะลืมเร็วขนาดนี้”

หยดครามพูดไม่ออก เธอลืมไปแล้วว่าตัวเองพูดตอนไหน ร่างเล็กทรุดตัวลงบนเตียง ฟังเสียงรอบตัวที่เบาลงอย่างต่อเนื่อง เศษกระดาศทับถมเกลื่อนกลาดรอบห้อง เด็กหญิงมองหญิงสาวกระดาศตรงหน้าเหลือเพียงลำตัวส่วนล่างที่ยืนอยู่ ไม่นานกระดาศแผ่นสุดท้ายก็ลืมลงไป ทิ้งให้หยดครามอยู่กับความเจ็บตามลำพัง

เธอนั่งอิงกิมก็่อนน้ำตาจะเอ่อล้นและรินรดอาบเต็มแก้ม เด็กหญิงยกมือปิดหน้า ตัวสั่นสะท้าน ความรู้สึกผิดที่เธอไม่เข้าใจพวยพุ่งตามเสียงสะอื้น เธอสูดหายใจเอากลิ่นกระดาศเข้าเต็มปอด ไม่ว่าจะเป็นกลิ่นอับของกระดาศเก่า กลิ่นใหม่ฉุนจุกของกระดาศที่ถูกเผา กลิ่นขี้เถ้าแสบร้อนทำให้น้ำมูกไหล กลิ่นกระดาศซึ่งกลายเป็นดินชั้นหลังฝนตก ไปจนถึงกลิ่นกระดาศขึ้นราซึ่งพุ่งไปทั่วห้องทำให้ระคายเคือง

โลกของหยดครามมืดลง เด็กหญิงไม่รู้ว่าตัวเองเสียน้ำตาไปนานเท่าใด เธอร้องไห้จนขมับปวดตุบ ในหัวมีเสียงคลื่นแทรกจนต้องลืมตัวนอนอย่างช่วยไม่ได้ หยดครามสูดจุกฟืดฟัด การร้องไห้ติดกันนานทำให้ร่างกายเหนื่อยล้า ไม่มีน้ำตาไหลออกมาอีกแล้วแม้ร่างกายจะยังสิ้นจากการสะอื้น หยดครามลืมเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างเธอกับเจ้ากรรมในส่วนสีฟ้าไปโดยสิ้นเชิง จำได้เพียงผลงานในวัยเด็กที่จากไปโดยไม่ถูก

จดจำแม้กระทั่งจากผู้สรรค์สร้าง ผ่านไปไม่นานดวงตาก็หนักอึ้งจนเปิด
ไม่ไหว ทั้งร่างผ่อนคลายลงเมื่อสติสัมปชัญญะไม่ชัดแจ๋งดังเคย

เสียงพูดเคล้าหัวเราะดังมาจากที่ไกล ๆ

‘เสิร์ฟซะมิด ฉันจะร้องให้ด้วยแล้วเนี่ย’

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่ 9

หยดครามสะดุ้งตื่นเร็วกว่าปกติ เธอพยายามข่มตานอนต่อแต่ก็ไม่เป็นผล สุดท้ายจึงตัดสินใจลุกจากเตียงเพื่อเตรียมตัวไปโรงเรียนเร็วกว่าทุกวัน หยดครามมองออกไปนอกหน้าต่างห้องนอนตัวเองหลังแต่งตัวเสร็จ ผืนฟ้ายังมีดสนิทไม่มีร่องรอยแสงอาทิตย์ เธอส่งข้อความบอกคุณแม่ทางโทรศัพท์ ไม่เคาะประตูปลุกเหมือนเคย หยดครามคิดว่าลุงชนมบั้งที่แขวนไว้ เธอเหลือบมองกรอบรูปบนเสาหลังโซฟาอย่างที่ทำเป็นประจำ ชะงักไปครู่หนึ่งเมื่อรู้สึกตัวว่ากำลังเพ่งสายตามองรูปครอบครัวตอนไปเที่ยวทะเลซึ่งประกอบด้วยหยดคราม แม่ และอีกสองคนยิ้มแบ้นให้กล้องถ่ายรูป เธอกะพริบตา ไม่เข้าใจว่าตัวเองมองรูปภาพทำไม เธอสั่นหัวเล็กน้อย ใช้ความคุ้นเคยคลำหาทางเดินไปยังประตู หยดครามขี้เกียจเกินกว่าจะเปิดไฟฉายจากจอโทรศัพท์

เสียงประตูเหล็กพัดดังเสียดหู เธอหย่อนกุญแจลงกระเป๋าและเดินออกจากซอย เสาไฟข้างทางสว่างโร่ ทำหน้าที่นำทางแทนดวงอาทิตย์ที่ยังไม่ขึ้นนอน รอบข้างเงียบสงัด ไม่มีเสียงพูดคุย ไม่มีคนเดินสวนไปมา ไม่มีกลิ่นอาหารหอมหวานลอยตามลม เด็กหญิงเดินออกจากซอยแคบสู่ถนนใหญ่ รถราพอมให้เห็นบ้างบางตา หยดครามยืนอยู่หน้าป้ายรถเมล์สักพักจึงมีรถเมล์ผ่านมา เธอถึงโรงเรียนอย่างรวดเร็วเพราะไม่ใช่ช่วงเวลาเร่งด่วน เธอเงยหน้ามองขึ้นฟ้าที่ยังไม่สว่างดีระหว่างเดินข้ามสะพานลอย เด็กหญิงเห็นแสงสีส้มแดงเป็นริ้วเล็ก ๆ อยู่ไกลลิบ ไกลเสียจนความมืดมิดยังถือโอกาสครอบครองพื้นที่ส่วนใหญ่เอาไว้ได้

หยดครามมองทางเดินเข้าโรงเรียนที่ไร้ผู้คน สองขาก้าวด้วยจังหวะสม่ำเสมอ เธอไม่เคยถึงโรงเรียนช้าขนาดนี้มาก่อนนึกสงสัยขึ้นมาว่าประตูโรงเรียนจะเปิดหรือยังหนอ หากยังไม่เปิดเธอคงต้องนั่งรอในสวนหย่อมหน้าโรงเรียนและหาอะไรทำฆ่าเวลาไปพลาง

“อ้าว หนู” เสียงลุงรปภ. เรียกทำให้หยดครามหลุดจากความคิดของตัวเอง เธอหันไปหาชายในชุดเครื่องแบบที่นั่งอยู่ในบ่อมยาม

หยดครามยกยิ้ม กระพุ่มมือไหว้ทักทาย “สวัสดีค่ะ”

คุณลุงโบกมือไหว ๆ ขึ้นไปทางประตูเหล็กที่เปิดกว้าง “ลุงเพิ่งเปิดประตูหน้าเมื่อกี้เองเนาะ ตอนนี้อารโรงกำลังไล่เปิดตึก ทำไมมาเร็วนักล่ะ ครูอภิมลนัดไปแข่งที่ไหนระะ”

ครูอุกิมลเป็นประจำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มักพานักเรียนไปเข้าร่วมการแข่งขันวิชาการอยู่บ่อยครั้ง หยดครามร้องอ้อ สายศิระชะ ตอบกลับพร้อมกลั้วหัวเราะะ “เปล่าค่ะ พอดีตื่นเร็วกว่าปกติเลยว่าจะมาอ่านหนังสือก่อนเข้าแถว”

“ดี ตั้งใจเรียนจะได้จบสูง ๆ แล้วเป็นเจ้าคนนายคน” รปภ. สุนัขวัยหยักหน้าหักิก เอ่ยปากชวนคุยอีกสองสามประโยคตามประสาคนแก่

หยดครามยกมือไหว้บอกลา โรงเรียนเวลาเข้าประตูดูแปลกตาไปจากทุกที่ นอกจากไฟส่องสว่างตามทางเดินรอบข้างก็หม่นมัวราวมีหมอกคว้นจางบดบังสายตา เธอกลืนน้ำลายเอ้อก พยายามไม่คิดถึงเรื่องลึกลับในโรงเรียนที่นักเรียนชอบเล่าปากต่อปาก เธอเดินผ่านโรงอาหารที่มีตัสลัว ไม่มีร้านไหนเปิดเพราะขณะนี้เข้าอยู่มาก มีเพียงสนามบาสเก็ตบอลเท่านั้นที่สว่างจ้า

หยดครามคิดว่าจะนั่งรอเวลาเข้าแถวในบริเวณที่แสงสว่างมากที่สุด แต่พัตลมติดเพดานอันโตทำให้เธอจินตนาการไปถึงความเป็นไปได้ที่พัตลมจะร่วงลงมาบ้านหัวคนกระจุยกระจาย เธอย่นจมูกยกมือบังกระหม่อมตัวเองด้วยความหวาดเสียว สายตาหันไปมองหน้าต่างบานหนึ่งบนอาคารเรียนที่ยังมีตสนิท ความมืดทำให้เธอจินตนาการถึงเสียงเพลงหลอนหูพร้อมมือเปื้อนเลือดที่ค่อย ๆ ปรากฏขึ้นบนกระจกจนหน้าต่างกลายเป็นสีแดงฉานทั้งบาน หยดครามห่อไหล่เข้าหาตัว

เธอหันหน้าหนีจากหน้าต่างบานนั้น เห็นด้วยสุดใจกับคำกล่าวของใครก็ตามที่บอกว่าโรงเรียนตอนยังมีदनากลัวที่สุด

หลังจากซึ้งน้ำหนัในใจระหว่างพัฒลมตั่วยักษที่จจะร่วมมาบั่นหัวหรือฝึนบสืบตัวในห้องเรียน หยดครวมก็ตดัสนใจเลือกฝึในห้องเรียน ไม่ใช่ว่าเธอไม่กลัว กลับกัน หยดครวมกลัวฝึมากกว่ากลัวโดนพัฒลมบั่นหัวแะเสียอีก แต่เธอทราบว่ายิงไถลเวลาเข้าแถวเคารพธงชาตินักเรียนก็จจะยิ่งมากขึ้น เด็กส่วนมากมักเอือระเหยลอยชายในสนามและขึ้นห้องเรียนหลังเข้าแถว บางวันยังมีนักเรียนจับกลุ่มเล่นกีฬาตอนเข้าอีกด้วย บริเวณสนามจึงเสี่ยงดังวุ่นวายมาก หากต้องการทบทวนบทเรียนเจียบ ๆ ก็ควรหลีกเลี่ยงในทุกประการ คิดได้ดั่งนั้นหยดครวมจึงทำใจดีสู้เสือเดินฝ่าความเจียบเหงาวังเวงขึ้นอาคารเรียนอย่างเชื่องช้า

หยดครวมมีเรียนวิชาแรกที่ชั้นหก แต่เธอตดัสนใจหยุดฝึทำพักที่ชั้นสี่เพื่อรอให้มีแสงมากขึ้นหน่อย เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นสูงพ้นขอบตึกรอบข้างจึงมีสีส้มขึ้นมา เด็กหญิงมองออกไปนอกระเบียง แสงที่โผล่พ้นขอบฟ้าสาดปะทะกับตึกโดยรอบกลายเป็นสีม่วงแสง เธอกะพริบตาปรับจากแสงจ้า ความร้อนยุบยิบบนผิวเป็นสัญญาณให้เธอหมุนตัวเดินขึ้นบันไดต่อไป ไม่นานก็หยุดฝึทำลงหน้าห้องเรียน หยดครวมคะเนดูจากทิศทางแสง คาดว่าเหลือเวลาก่อนเข้าแถวสักชั่วโมงครึ่ง เธอวางแผนจะท่องศัพท์ภาษาอังกฤษและทวนเนื้อหาวิชาเศรษฐศาสตร์ซึ่งเป็นบทที่เธอไม่ถนัดที่สุดในวิชาสังคมศึกษา

หยดครามขีดเขียนแผนการในใจ เมื่อผลึกประตูห้องเรียน
แสงอาทิตย์สาดเข้ามาจากด้านหลังของเธอ ขับไล่เงามืดไปได้ประมาณ
ครึ่งห้อง เด็กหญิงก้าวขาเข้าไปด้านในหวังจะนั่งโต๊ะประจำซึ่งอยู่กลาง
ห้องติดหน้าต่างฝั่งซ้าย ทันใดนั้นเด็กหญิงก็ชะงักงัน เธอเห็นร่าง
สีดำทะมึนนั่งบนเก้าอี้ประจำของเธอ ประตูเหล็กเพิ่งเปิดไม่นาน ดังนั้น
เธอควรเป็นนักเรียนคนแรกที่มาถึงโรงเรียน ดวงตาเรียวเล็กเบิกกว้าง
ชนอ่อนลูกชั้นทั้งตัว หยดครามถอยหลังสองก้าว การที่มีคนอื่นอยู่ในห้อง
นั้นหมายความว่า —เจอดีเข้าแล้ว

“อี ๆ ตกใจเหวอ” เสียงสูงเหมือนเด็กเล็กสลับกับเสียงทุ้มต่ำ
เหมือนกลองทำให้หยดครามขมวดคิ้วด้วยความสับสน คุณเคยกับเสียงนี้
อย่างบอกไม่ถูก ร่างเงาสีดำลุกจากเก้าอี้ เดินตรงมาที่หยดคราม เธอผงะ
หมายจะขยับหนี แต่ขาทั้งสองข้างกลับแข็งที่เธอจนไม่อาจเคลื่อนที่ไป
ไหนได้ เงามืดสว่างขึ้นเมื่ออีกฝ่ายเดินเข้ามาหาแสงสว่าง หยดครามเห็น
เด็กหญิงคนหนึ่งในชุดเครื่องแบบนักเรียนมอตันเหมือนเธอ ใบหน้าของ
อีกฝ่ายคมเข้มแบบไทยเดิมเข้ากันดีกับผิวสีน้ำผึ้ง คิ้วโก่งพอดีรับกับ
หางตาที่สูง ดวงตากกลมโตเป็นประกายใสแจ้ว กรอบหน้าล้อมด้วย
ผมยาวสีดำขลับถักเปียสองข้างพาดบนไหล่เล็ก เธอติดโบประจำ
โรงเรียนสีแดงสว่างบริเวณปลายผม หยดครามเผลอปาก เด็กหญิง
ตรงหน้ามีใบหน้านามตามฉบับพิมพ์นิยมที่หากเห็นครั้งหนึ่งคงไม่ลืมไป

อีกนาน หยดครามรู้สึกคุ้นเคยกับอีกฝ่ายอย่างบอกไม่ถูก กระนั้นเธอยังมั่นใจว่าไม่มีเพื่อนหน้าตาเช่นนี้ในชั้นเรียนของเธอแน่นอน

เด็กหญิงตรงหน้าม้มปากกลืนหัวเราะสายตากลางแคลงของหยดคราม แล้วจึงหลุดคำออกมาเสียงดังเมื่ออตรนทนไม่ไหว เธออดตัวกุ่มท้อลงในขณะที่นิ้วปาดน้ำตาด้วยสายตาสนุกสนาน หยดครามมองคนตรงหน้า ไม่เข้าใจว่ามีอะไรน่าขำ เด็กหญิงแปลกหน้าสุดหยาใจยามสบสายตากับหยดคราม ยึดตัวขึ้นปัดผมเปียยาวออกจากไหล่ ริมฝีปากผลิเป็นรอยยิ้มที่ส่งไปไม่ถึงตา

จู่ ๆ บรรยากาศรอบด้านก็หนักอึ้ง หนักยิ่งกว่าความกดดันเมื่อต้องออกไปนำเสนองานหน้าห้องหรือถูกครูวิทยาศาสตร์จับได้ว่าไม่ส่งงานเสียอีก หยดครามใจหายวูบ ล้มคอแห้งผากจนต้องกลืนน้ำลายอีกใหญ่ เธอคุ้นเคยกับสถานการณ์เช่นนี้แต่ไม่อยากเอ่ยปากออกมา กระนั้นเจ้าของรอยยิ้มดังกล่าวก็ไม่สนใจความประหลาดประหลาดในแววตาของหยดคราม เอ่ยถามด้วยนิยน์ตาเป็นประกายแต่ไร้ชีวิตไม่ต่างอะไรกับลูกแก้วเย็นซีดสะท้อนแสง “เธอจำฉันได้อยู่แล้วไม่ใช่หรือไง”

ลมหายใจของหยดครามสะดุดลง เธออ้าปากพะงาบ ยกหมัดขึ้นป้องกันตัวโดยอัตโนมัติ เสียงหัวใจกระหน่ำราวกลองชัย อุทานเสียงแหบแห้งหลังจากหาเสียงตัวเองจนได้ “ไม่จริง”

“จริงสิ” เด็กหญิงแปลกหน้าขยับเข้าใกล้ภายในพริบตา รวดเร็ว จนหัดครามมองตามไม่ทัน เสียงหัวเราะคิกคักกวนประสาทดังข้างหู หัดคราม ไบหน้าของเด็กคนนั้นเบ้เบี้ยวไปซ้ายที่ขวาที่เหมือน จอแสดงผลไม่เสถียร เธอคว้ามือหัดคราม เขย่าเล็กน้อยเป็นการผูกมิตร ก่อนเอ่ยคำแนะนำตัวที่ทำให้หัดครามเสียวสันหลังวาบ

“ยินดีที่ได้รู้จัก ฉันชื่อเจ้ากรรม จำไว้ให้ดีๆ”

หัดครามชอบอ่านหนังสือคนเดียวเงียบ ๆ มากกว่าจับกลุ่ม อ่านหนังสือให้บรรยายากศครึกครื้น เธอไม่สามารถตั้งสมาธิจดจ่อกับ สิ่งตรงหน้าหากมีคนวิ่งวุ่นวายอยู่รอบตัว เจ้ากรรมรู้ดีและไม่ยอมปล่อย ให้หัดครามทำเช่นนั้น มันใช้เวลาก่อนเข้าแถวที่หัดครามหมายมั่น บั่นมือว่าจะทบทวนบทเรียนไปกับการชวนคุยประหนึ่งว่าตนเองเป็น เด็กใหม่เพิ่งเข้าเรียนจริง ๆ ทั้งถามถึงวิชาเรียน สังคมในโรงเรียน รวมร้านอาหารโปรดของหัดคราม เด็กหญิงไม่ตอบคำถาม ทั้งยังสวน ไปว่าเด็กใหม่ที่ไหนเข้าเรียนก่อนจบปีการศึกษาในอีกหนึ่งเดือน เจ้ากรรมหัวเราะคิกคัก เลิกถามคำถามต่อเมื่อหัดครามไม่สนใจ มันเปลี่ยนกลยุทธ์ใหม่ ปากร้องโหวกเหวกโวยวายว่าเจ็บหน้าหนาวนะ ดัดขาตัวเองเป็นเกลียวสปริง จากนั้นจึงแต่งตั้งไปมากกลางอากาศ ชนโต๊ะ

เก้าอี้ล้มระเนระนาดส่งเสียงดังโครมคราม ทำให้หยดครามไม่ได้อ่านหนังสือจนกระทั่งถึงเวลาเข้าแถวเคารพธงชาติ

หลังจากเพลงประจำโรงเรียนดังขึ้นเพื่อเรียกนักเรียนเข้าแถว หยดครามจึงรู้ว่าไม่มีใครเห็นเจ้ากรรมนอกจากเธอ และเจ้ากรรมไม่สนใจจะไปก่อกวนนักเรียนคนอื่นแม้แต่น้อย มันทุ่มเทเวลาช่วงเข้าแถวไปกับการทำให้เธอจวนเจียนจะสติแตกเต็มทน ทั้งแปลงเป็นนกพิราบตัวดำปัดปีกเหมือนอีقابินโฉบหัวเธอ ทั้งบีบปากบีบจมูกจนหยดครามหายใจไม่ออกระหว่างสวดมนต์ หากคนอื่นเห็นคงเรียกครูมาลากมันออกไปแน่นอน หยดครามหงุดหงิดรำคาญใจจนอยากกรีด แต่หากทำเช่นนั้นทุกคนคงจะมองว่าเธอประหลาดเป็นแน่ หยดครามทำได้เพียงนับหนึ่งถึงร้อยเข้าไปมาเพื่ออดกลั้นความรู้สึกเอาไว้ เมื่อพิธีกรหน้าเสาธงสั่งเลิกแถวเธอจึงรีบเดินไปถามนิดาที่ยืนอยู่ท้ายแถว

“ถามจริง ไม่เห็นหรือ” หยดครามถลึงตา หมุนตัวเพื่อนสนิทไปทางเจ้ากรรมที่ยืนหัวเราะคิกคัก

นิตายืนคอ เพ่งตามอง แม้สายตาจะจ้องไปทางที่เจ้ากรรมยืนอยู่ แต่จุดสนใจกลับทะลุผ่านไปยังอย่างเห็นได้ชัด นิตาพยายามมองหาเจ้ากรรมจนตาแห้ง เธอกะพริบตาเร็ว ๆ แล้วจึงยกไหล่ “ไม่เห็นอะไรเลย”

หยดครามทำหน้าที่เหมือนโลกกำลังจะแตกในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า

“ไม่ดีใจเหรอ เธอได้เป็นคนพิเศษเลยนะ” เจ้ากรรมอำปาก
หาวหอด ท่าคางนอนกลางอากาศ มันร้องอ้าว ไหวไหล่เล็กน้อยเมื่อ
หยดครามไม่สนใจและหมุนตัวหนีเดินขึ้นห้องพร้อมนิตา ตัวประหลาด
มองตามแผ่นหลังของทั้งคู่ แล้วจึงเผยยิ้มแฝงความนัย เมื่อเพื่อนที่
ทั้งสองลับสายตาไปบริเวณมุมบันไดเจ้ากรรมจึงสลายร่างเป็นควัน
หายไปปริบตาเดียว

หยดครามหันรีหันขวาง แม้เจ้ากรรมจะไม่โผล่มารอบ ๆ แล้วแต่
เธอก็ยังรู้สึกไม่สบายใจอยู่ดี จากประสบการณ์ที่ผ่านมาในฝันทำให้เธอ
เข้าใจว่าการหายตัวของเจ้ากรรมไม่ใช่เพราะมันยอมเลิกรา แต่เป็น
เพราะค้นพบวิธีใหม่ที่จะทำให้เธอตอบสนองอย่างที่มีนัยต้องการต่างหาก
หยดครามไม่ชอบการตกเป็นรอง ทั้งยังไม่ชอบที่เจ้ากรรมกระทำเหมือน
เธอเป็นเพียงลูกไก่ในกำมือ ทำนองว่ากำกับตายคล้ายก็รอด

“หยด” นิตาเขย่าแขนเพื่อนสนิทเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเหม่อไป

หยดครามกะปริบตา หันกลับมามองเพื่อนข้างตัว “ว่า”

“ฉันถามว่าช่วงนี้มันหนักขนาดนั้นเลยเหรอ” เด็กหญิงถาม
เพื่อนสนิทด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใย “ทั้งเรื่องเรียนแล้วก็เรื่องนอน”

คนถูกถามเอียงศีรษะเล็กน้อย สีหน้าหม่นหมองลงโดยไม่รู้ตัว
ช่วงนี้แผนที่เธอวางไว้ค่อย ๆ ล่มทีละอย่าง ไม่ว่าตารางอ่านหนังสือที่
คลาดเคลื่อนหรืองานที่รับผิดชอบเสร็จไม่ตรงเวลา หยดครามพยายาม

ไม่คิดถึงเจ้ากรรม แต่มันมักตามหลอกหลอนเธออยู่เรื่อยไป แรกเริ่มเดิมทีแค่ในความฝัน แต่เดี๋ยวนี้heimเกริมถึงขั้นแสดงตัวตนในโลกความเป็นจริงได้แล้ว

หยดครามสอดมือควงแขนพานิตาเดินขึ้นบันได ก้มศีรษะลงมองพื้น เธอเคยคิดว่าจะเล่าเรื่องในฝันให้เพื่อนสนิทฟัง แต่เมื่อถึงเวลากลับถึงเลใจขึ้นมา ยิ่งเป็นเรื่องที่เจ้ากรรมปรากฏตัวขึ้นในโลกความเป็นจริงก็ยิ่งลึงเลใจ หยดครามไม่อยากให้นิตาทักท้วง สุดท้ายจึงเลือกตอบกลับสั้น ๆ “ก็หนักอยู่ เจ้ากรรมมัน...กวนประสาท”

นิตาไม่เข้าชี้ ทั้งยังช่วยเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปสู่เรื่องอื่นอย่างสิ้นไหล หยดครามรู้สึกโล่งใจที่นิตาทำเช่นนั้น หากยังพุดถามมากกว่านี้ หยดครามคงเผลอเล่าเรื่องเจ้ากรรมจนหมดเปลือกเป็นแน่

กริ่งเข้าเรียนแผดเสียงดังลั่น หยดครามเท้าคางบนโต๊ะไม้ขัดมัน รู้สึกว่าเวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า เธอไม่ชอบความรู้สึกนี้เอาเสียเลย เธอครั้นเนื้อครั้นตัวอยากโดดเรียนไปตามหาเจ้ากรรมเต็มแก่ หากได้มันไม่ได้อย่างน้อยเธอก็อยากสอดส่องให้แน่ใจว่ามันจะไม่สร้างเรื่องวุ่นวายให้เธอในเวลาเรียน แต่หยดครามซึกกลัวเกินกว่าทำเช่นนั้น เธอเคยเห็นนักเรียนที่พยายามโดดเรียนโดนจับได้จนถูกทำโทษและเรียกผู้ปกครอง หยดครามไม่กล้าเสี่ยงจึงได้แต่นั่งรอเวลาหมดคาบที่เหมือนจะยาวนานกว่าทุกคน เด็กหญิงขี้ตาพลงหวอด ในตอนนั้นเธอเหลียวไปเห็นร่างของเด็กคนหนึ่งผุดลุกกลางห้องเรียนและวิ่งเตลิดออกจากห้อง

หยดคราบน้ำมัน ความรู้สึกกังวลใจอย่างน่าประหลาดผุดขึ้นในอก เธอยึดตัวลูกตามโดยไม่ทันระวังสิ่งรอบข้าง ดินสอกดร่วงลงจากโต๊ะ แก้วอัลัมโครม ทุกคนในห้องเรียนหันมามองเป็นตาเดียว เด็กหญิงไม่สนใจ เธอวิ่งออกจากห้องโดยมีเสียงคุณครูและนิตาดังไล่หลัง

“เดี่ยว ใจเย็นก่อน” หยดคราmhobหายใจถี่ เอยปากพยายามเกลี้ยกล่อม ยกมือห้ามปรามเด็กคนนั้นที่ยืนอยู่บนขอบระเบียง รองเท้าถูกถอดวางไว้บริเวณทางเดินอย่างเรียบร้อย

แต่ยังไม่ทันพูดอะไรคนตรงหน้าก็หันมายิ้มให้ ถ้อยคำมากมายที่หยดคราmhobอยากพูดหายวับไปในพริบตาเดียว ภาพตรงหน้าคือใบหน้าของเด็กหญิงที่ละจากการถูกระเบียดอย่างแรง ลูกตาหลุดจากเบ้า ห้อยโตงเตง ผิวแก้มขาวฉ่ำจนเห็นแฉกและกาวที่มีหนอนไซ หยดคราmhobสะดุ้งจนตัวโยน การหายใจติดขัดอย่างช่วยไม่ได้ เด็กคนนั้นอาบเลือดไปทั้งตัว ร่างกายของเธอหักงอไม่สมประดี ทุกครั้งที่ขยับจะได้ยินเสียงกระดูกที่หลุดจากตำแหน่งเสียดสีขัดกันไปมา น่าสยดสยอง ชูदनักเรียนขาวฉ่ำเหมือนฝุ่นและของเหลวในร่างกายจนละอะอะไม่ได้ หยดคราmhobกุมมือสันเทาของตัวเอง ก้าวถอยหลังช้า ๆ เด็กหญิงคนดังกล่าวมองเธออย่างเงิบงันแล้วจึงหันหน้าไปนอกระเบียงอีกครั้ง เธอก้าวขาไปด้านหน้า ปลดปล่อยให้ตนเองเหยียบความว่างเปล่าและร่วงหล่นลงจากอาคารชั้นหก

หยาตครามาไต้ยีนเสียงของแข็งกระทบพื้น เสียงแตกร้าวผสมกับเสียงของเหลวสาดกระจายทำให้เธอยอบตัวนั่งยอง ยกมือปิดหูแน่นด้วยความหวาดกลัว เสียงฝีเท้าซอยถี่ดังมาจากด้านหลัง ก่อนมืออุ่น ๆ และเสียงที่คุ้นเคยจะปลอบโยนเธอไว้ นิตาประคองหยาตครามาที่ตัวสั่นเทาเอ่ยถามสถานการณ์ด้วยความร้อนรน หยาตครามยกใบหน้าซีดเผือดไม่ต่างจากกระดาษขาวขึ้น นัยน์ตาชุ่มน้ำเคลื่อนไหวสับสนส่ายตาไปกับเพื่อนสนิทเธอซึ่งนิ้วไปยังจุดเกิดเหตุ แต่ครูที่วิ่งตามมาเดินไปดูบอกว่าไม่เห็นอะไร หรือ ใคร อยู่เลย

ครูเดินกลับมาหาเด็กหญิงทั้งสองคนที่นั่งกองบนพื้น ตรวจสอบว่าหยาตครามปลอดภัยดี ถอนหายใจก่อนพูดกับนิตา “พยายลรดาไปห้องพยาบาลเถอะ”

หยาตครามจำเหตุการณ์หลังจากนั้นได้ไม่ละเอียด ความทรงจำของเธอขาด ๆ หาย ๆ ไม่ต่างจากแผ่นเทปพัง เธอรู้สึกว่าร่างกายเบาหวิว ศีรษะเย็นเยียบเหมือนเวลาเป็นลม เธอรู้สึกถึงแขนของนิตาที่ช่วยประคองเธอลงจากอาคารเรียน เธอเห็นหน้าคุณครูห้องพยาบาลเป็นภาพเบลอ ความทรงจำสุดท้ายคือเธอเอนตัวลงบนเตียง จากนั้นทุกอย่างก็ดับมืดไป ลืมตาอีกทีก็นอนอยู่บนเตียงเดียวสี่เหลี่ยมในห้องพยาบาลโรงเรียนเสียแล้ว

“อ้าว ตื่นแล้วนี่” ครูห้องพยาบาลร่างอวบที่ลอดสายตามอง รอยแฉกเล็ก ๆ ของผ้า màn สีเขียวเพื่อดูอาการของหยดครามอุทานขึ้น มีรูดม่านออกกว้างกว่าเดิม “เป็นยังงี้บ้าง รู้สึกดีขึ้นมั๊ย”

“หนู...” หยดครามพยายามคิดหาคำที่ควรพูดในเวลานี้แต่สมอง เธอกลับไม่ให้ความร่วมมือทั้งยังปีบรัดจนปวดตบเป็นการประท้วง เด็กหญิงกุมขมับ ทำหน้าเหยเก ตอบเสียงแผ่ว “ปวดหัว”

“เดี๋ยวครูเอายาแก้ปวดให้” ครูเอ่ยขณะหมุนตัวไปหารถเข็นเหล็ก ซึ่งบรรจุยาสามัญประจำบ้านและอุปกรณ์ทำแผลเอาไว้เต็มคัน “แล้วนี่ จะไปเรียนต่อไหวหรือ หน้าซีดขนาดนั้น คาบก่อนพักเที่ยงเรียนอะไรละ”

“นางูศิลป์ค่ะ” หยดครามตอบสั้น ๆ

“งั้นพักอีกสักคาบ ลูกไปร่ำต่อนี้เดี๋ยวก็ล้มพับเข้าอีกรอบ ไว้กลับไปเรียนครึ่งบ่ายแล้วกัน” หยดครามพยักหน้าเป็นการตอบรับคำ กล่าวขอบคุณอย่างอ่อนแรง เธอรับถ้วยยาพร้อมแก้วน้ำมาถือไว้แล้วจึง เยกหน้าสบตาฟังครูห้องพยาบาลพูดต่อ “จะว่าไป เมื่อก่อนครูเป็นอดีต นางรำแข่งประกวดในชมรมนาฏศิลป์เชียวนา”

“จริงหรือคะ แปลว่าครูต้องรำเก่งแน่เลย” เด็กหญิงตอบกลับแม่ ในใจจะสับสนเล็กน้อย เคยได้ยินเพื่อนในห้องบอกว่าครูห้องพยาบาลดู เหมือนเสีย ไม่ชอบให้ใครคุยเจาะแจะในห้องพยาบาล แม้แต่รุ่นน้องที่ ร่างกายอ่อนแอจนต้องมาใช้บริการห้องพยาบาลบ่อย ๆ ยังบอกว่าเธอ

เข้มงวด แต่ครูตรงหน้าหยดครามกลับไม่เห็นดั่งที่ว่า บางทีชาวลิ้ออาจ
เชื่อถือไม่ได้นัก หยดครามนั่งคิดขณะก้มลงมองยาเม็ดแก้ปวดสีชาว
สะอาดตา

“จริงสิ นี่แน่ะ เดียวครูรำให้ดู”

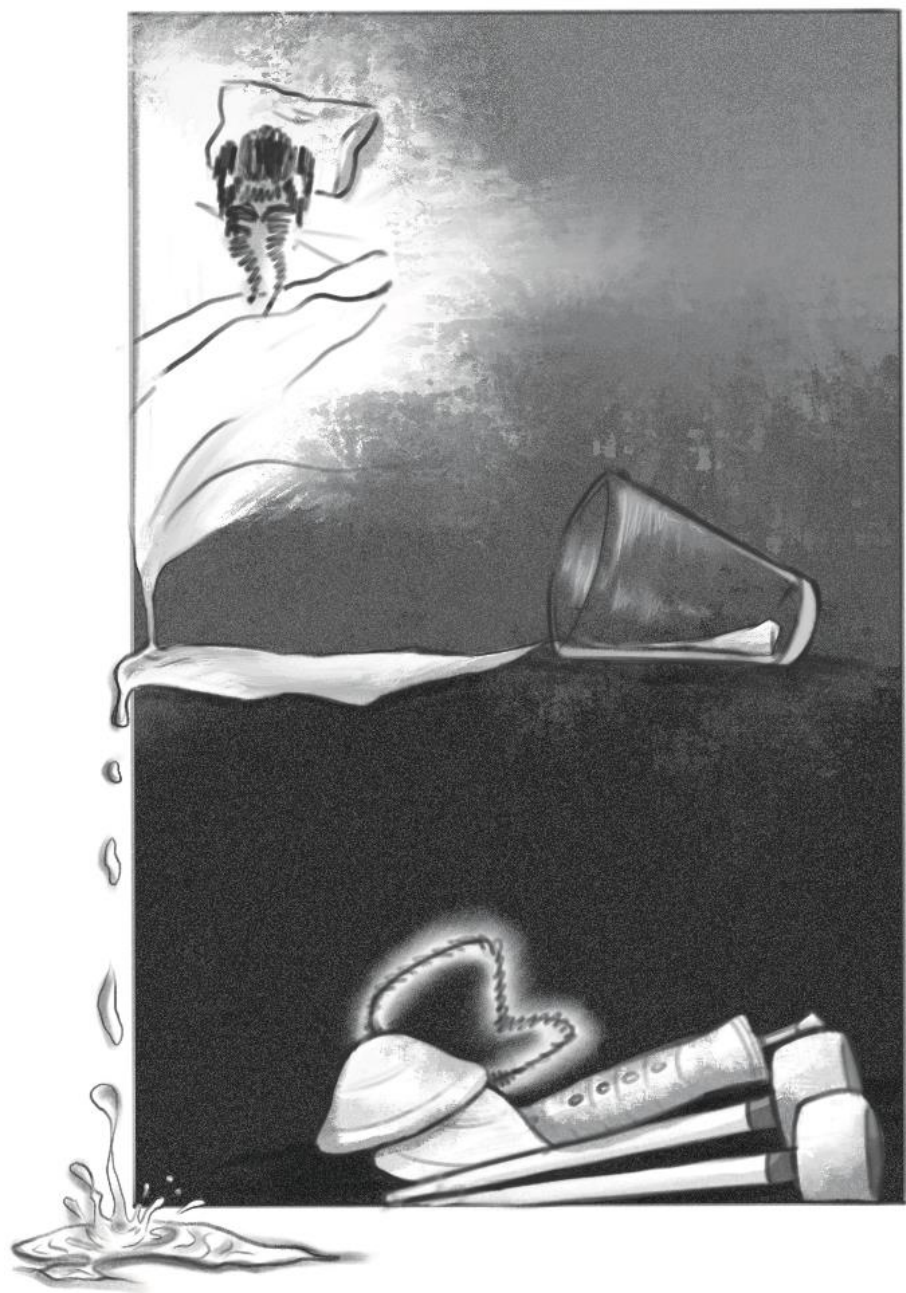
คำพูดนั้นทำให้เธอหลุดสีหน้างุนงงออกไป อ้าปากกำลังจะ
ปฏิเสธแต่ภาพตรงหน้าทำให้ใบหน้าซีดเซียวยิ่งเผือดเหมือนกระดาด
เข้าไปใหญ่ คุณครูห้องพยาบาลสวมชุดไทยเดิมตั้งแต่เมื่อใดไม่อาจทราบ
ใบหน้ากลมปะแป้งขาว คอของเธอพับลงไปด้านหนึ่งอย่างผิดวิสัยทว่า
การวางมือและเท้าเตรียมเข้าหากลับสมบูรณ์แบบราวหลุดออกมาจาก
หนังสือเรียน

“งามแสงเดือนง่ายที่สุดสินะ” ครูห้องพยาบาลพิมพ์

จู่ๆ หยดครามก็ได้ยินเสียงดังครึกเหมือนมีอะไรหัก เธอหันไป
มองโดยสัญชาตญาณ ที่มุมห้องมีวงปีพาทย์ขนาดเล็กตั้งอยู่ พวกเขา
ทุกคนไร้ศรัทธาตั้งบนปา คนแรกถือฉิ่ง คนสองถือปี่ คนสุดท้ายถือไม้ตี
ระนาด ฉิ่งมีลักษณะแปลกตา มันไม่เรียบเนียนตัวยังมีอวัยวะแทรก
สะเปะสะปะบนเครื่องดนตรี หยดครามเห็นรูจุกข้างหนึ่งถูกร้อยด้วย
เชือกเพื่อเชื่อมกับรูจุกอีกข้าง ลูกตากลมกลิ้งกลอกบนฝ่าฉิ่งและ
พื้นสะท้อนแสงแวววาวเรียงรายในปากฉิ่ง เช่นเดียวกับปี่ในที่รุ่นบนเลา
กลายเป็นใบหูขนาดเล็กเรียงติดกัน มีลิ้นปี่เป็นลิ้นแลบออกมาตามข้อ

เมื่อปากจึงกระทบหนึ่งครั้งเป็นการให้สัญญาณ ชายถือปี่จึงเริ่มบรรเลงด้วยการใช้ริมฝีปากที่ร้อยติดกับคอเป่าลั่นจนเป็นเสียงดังกังวานคลอไปกับฉิ่ง ระนาดซึ่งมีรูปร่างเป็นศีรษะถูกยึดออกและบันกลายเป็นร่างที่มีเส้นผมถักกันเรียงแนวยาวมัดกับโซ่ระนาดเป็นผืนสีดอกเลาหยดครามมองภาพนั้นด้วยความรู้สึกกระอักกระอ่วน ท้องไส้เริ่มปั่นป่วนจนต้องดึงสายตากลับมา แต่กลับตระหนักได้ว่าตนเองคงตัดสินใจผิดพลาดไป เพราะทางที่เธอหันหัวไปหาคือคู่อภัยพยาบาลในชุดนางรำ

เสียงร้องเพลงงามแสงเดือนดังขึ้นโดยไม่ทราบที่มาสอดประสานกับวงปี่พาทย์เป็นอย่างดี ครูหรือนางรำตรงหน้าค่อย ๆ ขยับอย่างแผ่วค่อยเป็นท่าในจังหวะที่หนึ่ง มือซ้ายจับหงายบริเวณหัวเข็มขัดมือขวาดึงวงสูงระดับหางคิ้ว เธอย่ำเท้าเป็นจังหวะโดยที่มีเสียงกระดุกคอลลั่นกรอบแกรบยามเปลี่ยนข้างเอียงคอทำให้เห็นดวงตาในเบ้าที่เหลือเพียงตาขาว ลูกตาดำหายไปจากจุดที่มันควรอยู่ ท่าทาง ผิดธรรมชาติทำให้หยดครามเผลอปล่อยมือจากแก้วยา เธอรีบก้มมองหมายจะคว้าแก้วเอาไว้แต่ต้องบัดทิ้งไม่คิดชีวิตเมื่อของเหลวด้านในที่ควรเป็นน้ำเปล่ากลับกลายเป็นเลือดข้นคลั่ก ในขณะที่ปากกลายเป็นหนอนดั่งตัวเชื้องัดขึ้นไปมาบนเตียง

ครูห้องพยาบาลเปลี่ยนเป็นท่าจังหวะที่สองคือการพลิกข้อมือซ้ายเป็นตั้งวง เลื่อนวงร่ำลงข้างลำตัว เปลี่ยนมือขวาที่ตั้งวงสูงเป็นจับหางที่ซ้ายพก เอียงศีรษะไปทางด้านขวา แต่การแบมือหางกลับในท่านี้กลับทำให้ข้อมือหักงอมากกว่าที่ควรเป็น หยดครามได้ยินเสียงกระดูกหักสลับกับเสียงร้องครวญ เห็นหยดเลือดไหลออกมาจากตาขาว เลือดสายนั้นตัดกับใบหน้าขาวจนน่าสยดสยอง

ปีด้านหลังส่งเสียงโหยวนขึ้นทุกที เธอเห็นริมฝีปากที่ควรเป่าลิ้นกลับออกแรงกัดเข้มแรงจนเลือดอาบเลา หยดครามชนลูก กระโดดตัวหนีจนแผ่นหลังขีดหัวเตี๋ย ดึงผ้าห่มเข้าหวังให้ตัวเองรู้สึกปลอดภัยขึ้นสักนิด

เสียงดนตรีที่เคยก้องกังวานกลับแทรกด้วยเสียงร้องของฉิ่งที่ดีจังหวะจนพื้นแตกและฝาบวมฉิ่ง ผมที่ถักร้อยเป็นผืนขาดออกที่ทะเลเส้นจนหัวระนาดแทบลั่นเลียนอยู่รอมร่อ เสียงสะท้อนจากนักดนตรีเหมือนสัญญาณให้นางรำขยับเข้าใกล้เตี๋ยยิ่งขึ้น หยดครามมองท่ารำวงมาตรฐานที่เริ่มบิดเบี้ยวยิ่งกว่าเดิม ร่างกายของคนตรงหน้าหักงอไปทุกส่วนไม่ต่างจากเด็กผู้หญิงที่กระโดดตึกแม่แต่น้อย หยดครามหายใจไม่ทั่วท้อง ทั้งเด็กหญิงคนนั้นและภาพตรงหน้าทำให้เธอพะอืดพะอม

“ทำไมไม่กินยาล่ะ” ฉบับล้นครุห้องพยาบาลในชุดนางรำก็พุ่งเข้าใกล้ จ้องหยดคราเมตาเซมิ่ง ใบหน้าเปราะเปื้อนจากเลือดที่แห้งกรังจับติดกับแป้งจนกลายเป็นก้อนตะปุ่มตะป่ำทั่วหน้า ครุยังรำตามจังหวะเพลงอย่างอ่อนช้อย แต่หัวของเธอกลับไม่หมุนตาม หันมองหยดคราเมอยู่อย่างนั้นจนคอบิดเป็นเกลียว แล้วจึงฉีกขาดในที่สุด เครื่องในออกมาร่วงแผละลงบนพื้นทีละอย่างสองอย่าง ลำไส้ห้อยต่องแต่งก่อนถูกเท้าที่ขยับตามเสียงดนตรีเหยียบจนแตกกระจายทั่วพื้นห้อง

หยดคราเมสายศิระชะอย่างแรง ดนตรีที่เคยเล่นคลอจับจังหวะพร้อมเพรียงเล่นตามใจจนไม่เหลือเค้าทำนองเดิม จึงบวมจิ่งซ้ำเขียวจนเหมือนลูกบอลหนังมนุษย์ ปีกุกริมฝีปากที่ร้อยกับลำคอกินไปทั้งลำ ระบายไม่เหลือผมให้ตีอีกแล้วแต่มือกลับไม่ยอมหยุด กระหน่ำทุบไม้ตีจนวางระนาดอาบเลือดและบิดเบี้ยว

เด็กหญิงไม่แน่ใจว่าแท้จริงเธอหลับอยู่และนี่คือฝันร้าย หรือนี่คือความจริงและเธอเห็นภาพหลอนจากเจ้ากรรมกันแน่ หยดคราเมปวดหัวยิ่งกว่าเดิมจากเสียงโหยหวนกับกลิ่นเลือดที่คลุ้งทั่วห้อง ดวงตาเรียวเล็ก ร้อนผ่าว หยาดน้ำตาเอ่อคลอ ตาขาวของครุห้องพยาบาลมองเธอด้วยความไม่เข้าใจ มือหงิกงอที่ยื่นนอนดั่งงูให้เธออย่างพากเพียร เด็กหญิงร้องไห้ออกมาอย่างอับจนหนทาง มือกำผ้าห่มแน่นเพื่อไม่ให้ตัวเองรับมันมา เธอตัดสินใจสอตัวได้ผ้าห่ม หันหน้าหนีเสียคือ ๆ

ผ่านไปสักพักเสียงรอบข้างจึงเงียบลงราวหมดเวลาวิ่ง
หยุดครวญหลับตาปี ไม่กล้าลืมตาแม้แต่นิด เธอได้แต่รำร้องในใจให้
ตัวเองหลับไปเสีย เธอหลับตานานทีเดียว

นาน

...นาน

.....นานมาก

หยุดครวญอยู่ในสภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น ความคิดที่เคยเธอ
ล่องลอยเริ่มกลับมาเป็นเป้าหมายชัดเจน ไม่ว่านี่จะเป็นความฝันหรือ
ภาพหลอนก็ล้วนมีต้นเหตุจากสิ่งเดียวกันคือเจ้ากรรม เธอหวังว่ามันจะ
เบื่อและปล่อยไปให้เธอใช้ชีวิตปกติเสียที หยุดครวญรู้ว่าตัวเองหลับไปแล้ว
ดังนั้นการลืมตาค้างนี้คือการตื่นจากอะไรสักอย่าง เด็กหญิงเชื่อแบบนั้น
เธอจึงลืมตาขึ้นช้า ๆ

“ตื่นแล้วหรือ กินยาสิ”

แต่สิ่งแรกที่เธอเห็นคือใบหน้าและทะเลของเด็กรุ่นพี่ที่กระโดดลง
จากระเบียงในระยะประชิด หยุดครวญเห็นมัดกล้ามเนื้อและรอยฉีกขาด
ของผิวหนังชัดเจน ได้กลิ่นเลือดเน่าเหม็นหื่นตีเข้าจมูก หนองแมลง
หลายสิบตัวซ่อนไหนจนเป็นหลุมลึกทั่วใบหน้า กรามอ้ากว้างคายกอง
หนองสีขาวปนเหลืองคลานยุบยับบนเตียง บ่ายไปประหนึ่งว่านี่คือยาที่

พูดถึงด้วยการขยับศีรษะจนน้ำเหลืองและเนื้อสมองเหลวและไหลตาม
ใบหน้า

หยดครามกรี๊ดร้องลั่นห้อง เธอผุดลุกขึ้นนั่งกะทันหัน ดวงตา
เบิกโพลงจนแทบถลน ครูห้องพยาบาลตัวสูงปรี๋เข้ามาพร้อมนิตาด้วย
สีหน้าตื่นตระหนก

“เกิดอะไรขึ้น!”

“หยุดเป็นอะไร”

หยดครามมองหน้าครูสลับกับนิตา เพิ่งนึกได้เดี๋ยวนั้นว่า
ครูห้องพยาบาลเป็นผู้ชายตัวสูงหน้าดูไม่ใช่ผู้หญิงร่างอวบ

หยดครามเบะปากเหมือนจะร้องไห้ แล้วจึงโก่งตัวอาเจียน
น้ำย่อยรสขมปรวดออกมารดตัวเอง

บทที่ 10

“กลับมาแล้วหรือ”

เจ้ากรรมในร่างเด็กหญิงผิวสีน้ำผึ้งที่เธอเจอก่อนเข้าแถวถาม ด้วยเสียงยืเยวนกวนประสาทเมื่อเห็นเจ้าของห้องเปิดประตู มันนอนเอกเขนกบนเตียง ในมือมีหนังสือการ์ตูนที่ค้นมาจากชั้น มันไม่รอคำตอบ ไม่สนใจหยดความที่ซุกสีน้ำใสด้วยซ้ำ เพียงแค่เปิดการ์ตูนอ่านต่อและหมุนตัวหันหลังหนีหยดความเท่านั้น

“ฝีมือแก้ไขมัย” หยดความเดินเข้าห้อง เสียงปิดประตูดังตามหลัง เธอไม่เกริ่นนำเพราะรู้ว่าเจ้ากรรมเข้าใจความหมายที่เธอต้องการสื่อ

“กล่าวหากันคือ ๆ แบบนี้เลยหรอ ใจร้ายจัง” มันพูดเสียงอ่อยเหมือนน้อยใจ แล้วจึงเปลี่ยนเป็นหัวเราะรำเริงในพริบตาเดียว “เอาหลักฐานมาสิ ถ้าไม่มีหลักฐานแล้วฉันจะยอมรับทำไม จริงไหม”

หยดครามกำมือแน่นจนเจ็บ ส่งเสียงฮึดฮัดในคอเพราะรู้ว่าตนไม่มีหลักฐานอะไรไปพิสูจน์ หลังจากเหตุการณ์ในห้องพยาบาลเธอต้องล้างตัวรวมถึงซื้อผงซักฟองจากสหกรณ์โรงเรียนเพื่อซักเสื้อ หยดครามได้รับอนุญาตให้พักในห้องพยาบาลจนกว่าเสื้อจะแห้ง ครูห้องพยาบาลที่วุ่นวายกับการส่งผ้าห่มและผ้าปูเตียงไปซักถามเธอหลายครั้งว่าจะโทรเรียกผู้ปกครองให้มารับกลับหรือไม่ หยดครามส่ายศีรษะหวือว่โดยไม่ต้องคิด เธอไม่ยอมรับจนแม่ที่ตอนนี้คงยุ่งอยู่กับการดูแลร้านนิตาอยากอยู่เป็นเพื่อนหยดครามหลังจบคาบพักเที่ยงแต่ครูห้องพยาบาลไม่อนุญาต เธอจึงขอให้เพื่อนสนิทช่วยจดเนื้อหาและการบ้านของวันนี้แทน

ระหว่างที่พักในห้องพยาบาลหยดครามไม่ปล่อยเวลาให้เสียเปล่า ทบทวนบทเรียนที่พลาดไปหลังกินอาหารกลางวัน แม้จะถูกครูดูเพราะไม่ยอมพักทั้งที่เพิ่งอาการดีขึ้นแต่หยดครามก็ทำได้เพียงหัวเราะแห้ง ๆ และก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือต่ออยู่ดี เธอผวาเมื่อเห็นอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวที่ปลายสายตา คิดไปแล้วว่ามันคือนางรำและคณะปีพาทย์ที่เธอเพิ่งหลุดพ้นมาได้ก่อนจะผ่นคลายลงเมื่อพบว่าเธอคิดไปเองเท่านั้น

หยดครามออกจากห้องพยาบาลก่อนเข้าคาบที่หก นิดาที่ยังมีสีหน้ากังวลใจถามย่าหลายครั้งว่าเธอรู้สึกดีขึ้นแล้วใช่ไหม หยดครามยืนยันหนักแน่นว่าตนหายดีแล้ว ให้เหตุผลกับเพื่อนสนิทว่าสาเหตุมาจากการพักผ่อนไม่เพียงพอจนเห็นภาพหลอน นิดาจึงกำชับให้เธอกลับไปนอนแต่หัวค่ำและเลิกกดดันตัวเองเรื่องสอบเข้ามัธยมปลาย หยดครามกลัวหัวเราะแต่ไม่รับคำแล้วจึงหันไปตั้งใจเรียนเมื่อครูเดินเข้าห้อง

หยดครามโยนกระเป๋าลงบนพื้นห้องนอนและนั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงาน พยายามไม่สนใจเจ้ากรรมพินอนหัวเราะคิกคักบนเตียงประหนึ่งตนเป็นเจ้าของห้อง แต่เสียงของมันดังขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนตั้งใจกววนประสาทจนเธอต้องหันไปมองด้วยความหงุดหงิด

“เจี๊ยะเป็นมัย” เธอแหว

เจ้ากรรมถามทั้งที่ยังไม่หยุดยิ้ม “ทำไมต้องเจี๊ยะ”

“รำคาญ” หยดครามตอบเสียงแข็ง “แกเผลอมาที่นี่ได้ยังไง”

“ทำไมฉันต้องบอกล่ะ” เจ้ากรรมทำตาใส ริมฝีปากบิดเป็นรอยยิ้มเยาะเย้ย “บอกไปเธอก็ทำอะไรไม่ได้อยู่ดี”

เส้นความอดทนขาดผึง หยดครามพุ่งไปด้านหน้าหมายจะคว้าไหล่เจ้ากรรมเอาไว้ ทว่าทันทีที่เธอแตะตัวร่างของมันก็สลายกลายเป็น

ควันสีดัลอยฟุ้งทั่วห้องไม่ต่างจากที่เธอพยายามสัมผัสมันในฝัน
ควันเหล่านั้นมันตัวเป็นดวงตากลวงโบ้และริมฝีปากเปื้อนเบ๊ที่เห็นจน
ชินตา หยดครวญทูปกำปั้นบนเตียง ตะโกนลั่นห้อง “แน่จริงอย่าหนีสิ
จะรู้ว่าฉันทำอะไรได้บ้าง”

“ปาเถื่อนจัง” เจ้ากรรมทำปากจู๋ ละอองสีดำนับหมื่นแสน
ควบรวมเป็นมือเลือนราง กุมหน้าตัวเองประหนึ่งว่าตนคือผู้ถูกกระทำ
“ที่ตอนนั้นยังลังเลลังเลไม่กล้าทำอะไรอยู่เลย”

“ตอนไหน” ตัวประหลาดฟังคำถาม มั่นมองหน้าหยดครวญ
ก่อนจะเหยียดยิ้มกว้าง สัญชาติญาณเตือนให้เด็กหญิงหนี แต่หยดครวญ
บังคับร่างกายให้ตัวเองอยู่ที่เดิม คราวนี้เธอจะต่อต้านมันให้ได้ ไม่ว่า
คราวนี้มันจะเล่นไม่ไหนก็ตาม

เจ้ากรรมซ้ำปากที่มีฟันดำขึ้นเรียงรายกว้างขึ้น กว้างขึ้น
กว้างเสียจนเห็นลิ้นที่มีขนาดใหญ่ยิ่งกว่าตัวหยดครวญ จากนั้นมันจึง

จุ่ม

กินเธอเข้าไปทั้งตัว

อุณหภูมิในรถเมลร้อนอบอ้าวผนวกกับแดดยามบ่ายสาดเข้าฝั่ง
ที่หยดครวญนั่งพอดี ทำให้เธอต้องถือผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อเป็นระยะ

หยดความขยับตัวติดกับหน้าต่างเมื่อคนกรุขึ้นรถจนเย็นเปิดเติมคัน
เธอวางกระเป๋าบนตัก กอดไว้ด้วยสองแขนขณะมองการจราจรยามบ่อย
ที่ติดขัดเป็นช่วง

เธอรู้สึกถึงแรงกดเบา ๆ บริเวณสีข้าง หยดความคิดว่าเป็นชอบ
กระเป๋าสะพายของใครสักคนที่ยืนอยู่ เด็กหญิงถอนหายใจ เปิดตัวเอง
คิดผนังขึ้นอีกหน่อยเพื่อไม่ให้สิ่งนั้นแตะตัวตนได้อีก แต่ไม่นานสิ่งนั้นก็ยัง
สัมผัสสีข้างของเธออยู่ดี ทั้งยังเริ่มลากไล่ไต่ขึ้นมาข้างราวนม หยดความ
ขมวดคิ้ว ชักไม่สบายใจขึ้นมา เธอตัดสินใจเหลือบมองด้านข้างเยื้องไป
ด้านหลังของตนเอง เห็นชายแก่ฟุงพลู่คนหนึ่งสวมเสื้อสีแดงและ
หมวกสีน้ำเงินยืนตัวเปล่าไม่มีกระเป๋าติดตัวสักใบ สิ่งที่ยึดความคิดว่า
เป็นกระเป๋าสะพายกลับเป็นนิ้วสากเสียอย่างนั้น

หยดความโดนลวนลาม เธอสูดหายใจ ปลอบตัวเองให้สงบลงว่า
อาจเป็นเรื่องเข้าใจผิด บางทีเขาคงไม่ได้ตั้งใจและถูกคนด้านหลังเบียด
มาอีกที หยดความพยักหน้าให้ตัวเอง เปิดตัวกับหน้าต่างมากกว่าเดิม
เพื่อหลีกเลี่ยงสัมผัสแม้จะโดนแดดจนแสบไปทั้งหน้าก็ตาม เธอหันมอง
ออกไปนอกหน้าต่างเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ไม่นานสัมผัสหนัก ๆ
ก็กดลงแถวหน้าอกเธออีกครั้ง คราวนี้ไม่ใช่แค่กดลงเชิงแต่เป็นการจับ
บีบอย่างหยาบคาย

หยดครามสะดุ้งเฮือก หันขวับไปถลึงตามองด้วยความไม่พอใจ ชายแก่เห็นท่าไม่ดีจึงรีบดึงมือกลับ ลอยหน้าลอยตามองทิวทัศน์นอกหน้าต่างไม่แยแส เด็กหญิงกำหมัดแน่น เธอมองชายคนนั้นถอยหลังตามแรงดันจากคนที่ขึ้นป้ายถัดไปและทำพฤติกรรมแบบเดิมกับเด็กนักเรียนหญิงที่นั่งข้างหลังอีกครั้ง

“เข้า ตะโกนออกไปสิ มีโรคจิตลวนลามเด็กค่า” เจ้ากรรมไพล่ขึ้นมากลางอากาศ มันบิดตัวแปลงเป็นใบหน้าของหยดครามแล้วโยกไปโยกมาเหมือนภาพเดอะสกริม หยดครามทำปากพะงาบ ก่อนตัดสินใจควักโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดกล้องแทน เจ้ากรรมหัวเราะคิกคัก “ซี้ชลาดชะมัด”

โรงเรียนอีกสองสามที่ที่อยู่ใกล้บ้านหยดครามเป็นโรงเรียนหญิงล้วนไปแล้วสองที่ โรงเรียนสหศึกษาอีกหนึ่งที่ ดังนั้นบนรถเมล์จึงมีนักเรียนหญิงเกือบเต็มคัน ชายแก่ที่มุ่งเป้าไปหานักเรียนหญิงจึงมีเหยื่อตอบสนองความต้องการแสนอุบาทว์ของตัวเองมากมาย เขาเบียดตัวผ่านคนจำนวนหนึ่งไปด้านหน้าและเริ่มลวนลามเด็กผู้หญิงคนอื่นบนรถผู้โดยสารบางส่วนสังเกตเห็นพฤติกรรมน่ารังเกียจของเขาแล้ว จึงแสดงท่าทีหวาดระแวงและพยายามถอยห่าง บางคนกระซิบเตือนเป็นทอด บางคนยกโทรศัพท์ขึ้นมาอัดวิดีโอ แต่ไม่มีใครกล้าแฉพฤติกรรมดังกล่าวอย่างเปิดเผยแม้คนเดียว

“ร้องออกมาสิ ตะโกนออกไปสิ เธอ เคย บอกว่าถ้าเจอเหตุการณ์แบบนี้อีกจะต่อต้านไม่ใช่หรือไง ตอนนี่ถึงเวลานั้นแล้วนะ” เจ้ากรรมยี่นหน้าเข้าใกล้ พุดให้กำลังใจสวนทางกับรอยยิ้มเยาะเย้ยและความสมเพชในแววตา

หยดครามรู้อยู่แล้ว เธออยากพุดออกไปเหลือเกิน อยากตะโกนให้คนทั้งคันรู้ว่าตอนนี้เกิดอะไรขึ้นและใครเป็นคนหน้าไม่อายที่กระทำเช่นนั้น เธอกำหมัด นั่งไม่ติดเก้าอี้ หยดครามเกลียดการเป็นจุดสนใจ หากเธอตะโกนออกไปทุกคนจะหันกลับมามองเป็นแน่ ถ้าไม่มีใครเชื่อ เธอจะทำได้ยังไงดีล่ะ ถ้าเธอแค่เข้าใจผิดไปเอง ถ้าชายคนนั้นเสียศักดิ์ศรี เพราะถูกเปิดโปงแล้วควักมีดมาแทงเธอล่ะ

ในหัวหยดครามมีแต่คำว่า ถ้านี่ ถ้านั้น ถ้านั่น หัวใจเต้นระรัวเมื่อพบปัญหาที่ต้องใช้ความกล้ามากกว่าที่เธอตั้งคำถามมาตรฐานไว้ หัวใจที่เคยคิดว่าเก่งกล้าหนักหนาหดลงเหลือขนาดเท่าปลาชิว หยดครามเอาแต่คิดมากจนไม่ทันได้ถ้ายูติโอบันที่กฟฤติกรรมน่ารังเกียจเป็นหลักฐานด้วยซ้ำ

ท้ายที่สุดใครสักคนบนรถก็ตะโกนเสียงดังในจังหวะที่รถจอดเข้าป้ายพอดิบพอดี ผู้โดยสารบางคนที่ไม่รู้เรื่องราวแตกฮือหนีจากชายแก่เสื้อแดงที่ถูกลูกจอลงจากรถเมล์ ไม่นานนักบรรยากาศก็สงบลง หยดครามถอยห่างจากหน้าต่างเพื่อหลบแดด เก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋ากระโปรง สองแขนทอดเบ้เหมือนเคย เธอนั่งก้มหน้างุดไปตลอดทั้งทาง

หยดครามยืนมองพื้นอิฐบนทางเดินหลังลงจากรถประจำทาง ฟังเจ้ากรรมทวนคำพูดซ้ำหู “แน่จริงอย่าหนีสิ จะได้รู้กันว่าฉันทำอะไรได้บ้าง” ด้วยใบหน้าที่ซึ่งขัดสลับกับ “ไม่อยากเป็นจุดสนใจเลย แล้วถ้าไม่มีใครเชื่อจะทำยังไงดี” ด้วยท่าทางซีมเซา ก้มหน้าห่อไหล่ดูน่าสงสาร เจ้ากรรมเต็มระวีกระวีรอบตัวเธอพลางหัวเราะลั่น

เด็กหญิงยกมือกุมบริเวณที่โดนสัมผัสด้วยสีหน้าซีดเผือด หูไม่รับฟังคำของเจ้ากรรมมานานแล้ว ความรู้สึกสับสนทำตัวไม่ถูกม้วนเป็นเกลียว แล้วจึงรืดออกมาเป็นความโกรธที่พุ่งพล่านในอก เธอกัดฟันจนได้ยินเสียงกรอด จำสัมผัสหยาบโหนได้ในทุกรายละเอียด ไม่ว่าจะเป็นแรงกด ลักษณะการแตะตัวหรือแม้กระทั่งเสื้อผ้าที่ชายแก่คนนั้นสวมใส่

หยดครามกระที่บเท้า ออกแรงเกาผิวบริเวณนั้นผ่านเสื้อนักเรียนอย่างแรงเหมือนพยายามขูดความรู้สึกขยะแขยงออกไปให้สิ้น แต่มันก็ไม่หายไปในอยู่ดี มันยังคงฝังรากลึก เด่นชัดแม้พยายามขจัดออกจนแสบผิวไปหมด หยดครามเดินกลับบ้านด้วยความรู้สึกฟ่ายแพ้ว รังเกียจและถูกเหยียดหยาม เธอฟ่ายแพ้ต่อตัวเอง ทั้งที่มีโอกาสหลายครั้งจะปาวประกาศเพื่อไม่ให้มีเหยื่อเพิ่มแต่เธอก็เลือกเจียบนิ่งยอมความ เธอรังเกียจชายใคร่เด็กที่ล่วงละเมิดนักเรียนหญิงอย่างไม่กลัวสายตาคนไหนจะคำพูดใหญ่โตของตัวเธอว่าจะต่อต้านเจ้ากรรมให้ถึงที่สุดแต่สุดท้ายกลับปล่อยให้เจ้ากรรมเหยียดหยามจนเธอตัวหดเล็กจ้อยไร้พลัง

แม้เคยผ่านเรื่องทำนองนี้มาครั้งหนึ่งแต่เธอก็ยังไม่สามารถทำตามที่สัญญาไว้กับตัวเองเมื่อครั้งก่อนได้อยู่ดี

ความโกรธไม่สามารถระบายออกหมดด้วยการทำร้ายตัวเอง และกระต๊อบเท้าปึงปึง หยดคราเมเดินกลับบ้านทั้งที่ในหัวยังวุ่นวายยุ่งเหยิงด้วยความคิดนานัปการ เธอเดินผ่านแม่โดยไม่ทักทาย โยนกระเป๋าบนโซฟา สองขาสับเรวรี่เข้าห้องน้ำ ตักน้ำในถังใส่ขันจนล้นแล้วเทราดหัวตัวเองตื้อ ๆ

หยดคราเมเบิกตาโพลง เธอนอนอยู่บนเตียง เหงื่อโชมกาย เพราะพัดลมหันไปทางเจ้ากรรมที่นั่งหันหลังให้เธอบนเก้าอี้ แสงอาทิตย์สีส้มสดใสเข้าห้องเป็นสัญญาณว่ายังไม่ถึงเวลาอาหารเย็น สีข้างด้านซ้ายสับสนเมื่อเหงื่อเย็น ๆ ไหลผ่าน เด็กหญิงลุกขึ้น เลิกเลื้อยมอง

หยดคราเมเห็นรอยเล็บสีชมพูอมแดงกรีดเข้าไปมาบนสีข้างจนเลือดซิบตลอดทั้งแนว

‘เจ้ากรรมอาจโผล่มาเพราะเรื่องฝังใจหรือไม่ก็เพราะเธอกลับอะไรสักอย่าง พอเธอไม่รู้ว่ามันคืออะไรเลยคิดว่าตัวเองควบคุมไม่ได้ สุดท้ายความฝันก็ทำให้เธอควบคุมมันไม่ได้จริง ๆ’

หยดครามนึกถึงคำพูดของนิตาเมื่ออาทิตย์ก่อน ใบหน้าแนบกับท่อนแขนที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน เธอมองดินสอกดในมือที่หมุนไปมาตามแรงเหวี่ยงบนหนังสือเรียนที่เปิดอ่านไว้ อีกไม่กี่สัปดาห์ก็จะสอบเข้ามัธยมปลายแล้ว หลังจากนั้นจึงเป็นสอบปลายภาคก่อนจบการศึกษามัธยมต้น ดังนั้นวันนี้เธอควรทำสรุปเนื้อหาบทสุดท้ายของวิชาภาษาอังกฤษให้เสร็จ แต่หยดครามไม่มีกะจิตกะใจจะทำงานแม้แต่หน่อย เธอนั่งจ้องหนังสือเรียนและหน้าสมุดว่างเปล่ามาสักพักแล้ว

เธอใช้ชีวิตโดยมีเจ้ากรรมก่อกวนรอบตัวมาทั้งสัปดาห์ มันทำให้เธอเสียสมาธิทุกครั้งที่ตั้งใจจะทำอะไรสักอย่าง ทั้งยังลากเธอเข้าความฝันบ่อยขึ้นทุกที พรึบตาหนึ่งเธออยู่ในโรงเรียน อีกพรึบตาหนึ่งถูกพาไปยังทะเลทราย เส้นกั้นระหว่างความจริงและความฝันเลื่อนรางแทบมองไม่เห็น เธอแทบจะสูญเสียความสามารถในการจำแนกเวลายามตื่นหรือหลับไปแล้ว

ความอ่อนล้าลดความสามารถในการคิดแก้ปัญหา หัวของเธอยุ่งเหยิงไม่ต่างจากมีสงครามกลางเมืองทุกสิบนาทีกี่ได้ตาตุ่มคล้ำเป็นหมีแพนด้าเช่นเดียวกับสีหน้าห่อเหี่ยวไร้ชีวา เด็กหญิงหนาวหวิดจำไม่ได้แล้วว่าหลับสนิทครั้งสุดท้ายเมื่อใด อาจเป็นอาทิตย์ก่อน สองอาทิตย์ก่อน หรือบางทีอาจเป็นเดือนที่แล้ว ช่วงนี้เธอจำวันที่ไม่ค่อยได้ ทุกอย่างผิดเพี้ยนไปหมดตั้งแต่เจ้ากรรมออกมาวิ่งเล่นรอบตัวเธอในโลกความเป็นจริง

“ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไปสอบไม่ติดแน่” หยดครามพิมพ์คำกับตัวเอง พลางถอนหายใจ

“ก็เรียนที่เดิมไง เธอจะกลัวอะไร ไม่ต้องจริงจังหรอกน่า” เจ้ากรรมเคี้ยวแตงโมที่หยดครามหยิบมาจากตู้เย็นในห้องครัวตุ้ย ๆ

“ไม่ได้” หยดครามสวนทันควัน โรงเรียนปัจจุบันมีหลักสูตรมัธยมปลายก็จริงแต่อีกโรงเรียนมีชื่อเสียงมากกว่าเป็นเท่าตัว นอกจากนี้

แม้อย่างบอกอาทิมไปแล้วว่าเธอจะลองสอบเข้าโรงเรียนชื่อดัง อาทิมรู้
เท่ากับคนทั้งซอฮู้ เพลอ ๆ อาจลามไปถึงตลาดสดซอฮู้ถัดไปที่อาทิม
ชอบเซ็นรถไปขายกล้วยเตี๋ยวตอนเย็นอีกด้วย

ถ้าหยดครามสอบไม่ติดแม่คงอายแย่ หยดครามเองก็อายมาก
เหมือนกัน แต่หยดครามคงสอบไม่ติดถ้ายังมีความฝันหลุดโลกและ
เจ้ากรรมผู้สร้างมันขึ้นมาวนเวียนอยู่รอบตัว เธอคงต้องหาทางกำจัด
เจ้ากรรมให้จริงจังกว่าเดิม นี่คือเป้าหมายปัจจุบันของหยดคราม
หากทำไม่สำเร็จความหวังในการสอบติดก็คงลดฮวบกลายเป็นความสิ้น
หวังอย่างแน่นอน

หยดครามหยิบสมุดวาดเขียนขึ้นมาขีดเป็นลายมือขยุกขยิก
จากข้อมูลที่เธอสืบค้นทุกอย่างในความฝันรู้ตัวมาจากความทรงจำ
ความปรารถนาหรือจิตใต้สำนึกของเจ้าของความฝันเอง แม้จะมีโอกาสที่
เจ้ากรรมจะเป็นสิ่งมีชีวิตในตำนานที่เกี่ยวข้องกับความฝันอยู่บ้างแต่ก็
น้อยเต็มที อย่างไรก็ตามโลกที่เธออยู่ก็คือโลกแห่งความเป็นจริง หยดคราม
ไม่คิดว่าจะมีตัวประหลาดโผล่มาสร้างความวุ่นวายเสียดื้อ ๆ ตอนนี้เธอ
เอนเอียงไปในแนวคิดที่ว่าเจ้ากรรมเป็นภาพหลอนมากกว่า

นิตาบอกว่าความฝันรู้ตัวจะเปลี่ยนไปตามจิตสำนึกหรือ
เจ้าของฝันเท่านั้น หยดครามไม่คิดว่าเธอเป็นคนสร้างมันขึ้นมา แม้สิ่งที่
มันทำจะเป็นการเสียสติเธอด้วยความกลัวหรือเหตุการณ์ฝังใจบางอย่าง

แต่หยดครามไม่คิดว่าตัวเองจะคิดเป็นตุเป็นตะจนสร้างตัวประหลาด
เหนือความคาดหมายขึ้นมาได้ หรือแท้จริงแล้วเจ้ากรรมคือจิตสำนึก
ของเธอ แต่ทำไมจิตสำนึกถึงเป็นเจ้ากรรมขึ้นมา หยดครามคาดเดาไม่ได้
แม้แต่หน่อย

เด็กหญิงหันไปมองตัวประหลาดที่นั่งขัดสมาธิกลางอากาศ
มันจึมนิ้วไปที่กล่องพัสดุกล่องหนึ่งบนโต๊ะ เปลี่ยนสิ่งนั้นเป็นหนังสือเล่มที่
เธออยากได้แต่ยังไม่มีโอกาสไปร้านหนังสือ มันหยิบขึ้นมาอ่านพร้อม
ฮัมเพลงสบายใจ ก่อนจะชะงักงันเมื่อเห็นหยดครามขมวดคิ้วใส่

“อะไรเล่า ตะนิคตะหนอยไม่ได้เลยหรือไง” มันแหว
ลุกลุกกลืนจนน่าสงสัย

“ทำไมแกถึงเปลี่ยนของที่จับตามใจได้” ถ้าแกเป็นแค่ภาพหลอน
ของฉันทัน หยดครามจับประโยคสุดท้ายเข้าปาก สะบัดหน้าหนี ตัดสินใจไม่
พูดอะไรต่อ

เจ้ากรรมร้องอ้อ กระดิกเท้าท่าทางกวนประสาท มันหัวเราะ
คิกคัก “เดี๋ยวนี้จับทางเก่งขึ้นแล้วนี่นา สงสัยจะจำเหตุการณ์ในห้อง
พยาบาลได้ขึ้นใจเสียนะ”

“จริง ๆ แล้วฉันกับแกคือคนเดียวกันหรือเปล่า” หยดครามถาม
ในอีกความเป็นไปได้ หมางเมินประโยคท้าย เธอไม่อยากจะนึกถึงสิ่งที่
เกิดขึ้นในวันนั้นอีกต่อไป

เจ้ากรรมแตกตัวเป็นคว้นสีน้ำตาลสลบเหลือง ริมฝีปาก
เหยียดกว้างขณะลูปหัวหยดครามเบา ๆ เหมือนผู้ใหญ่เอ็นดูเด็ก
“แหม คิดถึงฉันขนาดเอาไปเทียบกับตัวเองแบบนี้ก็เขินแย่”

“ตอบดี ๆ” เด็กหญิงบัดมือบนหัวให้กลายเป็นฝุ่นผง
“อย่าเล่นลั่น”

“ใกล้เคียง” คว้นและหมอกหนาล้อมรอบห้องในชั่วพริบตา
มันม้วนตัวควบรวมปรากฏเป็นใบหน้าจำนวนมากจนแน่นชนิด
เต็มห้อง พวกมันอ้าปากพุดยัดด้วยเสียงสูงและเสียงต่ำสลับไปมา
“แต่ยังไม่ถูก”

หยดครามมองคว้นที่ก่อตัวเป็นใบหน้าของคนรู้จัก เธอเดาะลั่น
โบกมือหย้อย ๆ “อมพะนำอยู่ได้ ทำตัวน่าเบื่อชะมัด จะไปไหนก็ไป
ฉันจะอ่านหนังสือ” แท้จริงหยดครามจะไล่เจ้ากรรมออกไปเพื่อลองคิด
ทบทวนและหาวิธีกำจัดมันต่างหาก

“เบื่อกันเหวอ” เจ้ากรรมนัยปาก ใบหน้าแต้มยิ้มหุบลง มันพุดกับ
ตัวเองเข้าไปมา “อา นั่นสินะ ช่วงนี้ฉันเล่นแต่มุกเดิม ๆ เหตุการณ์
คล้ายกันอีก เธอคงเห็นจนเจียน แต่แหม ในหัวเธอไม่ได้มีอะไรให้
เล่นเยอะเสียหน่อย สงสารตัวเองจัง โดนดันแบบคนน่าเบื่อบอกว่า
น่าเบื่อเนี่ย”

หยดครามขมวดคิ้ว รู้สึกว่าถูกหลอกด่าอยู่กลาย ๆ เธอเงยหน้า
มองกำแพงควันสีน้ำตาลเหลือง อ้าปากเตรียมสวนกลับ “ฉันไม่ได้—”

แต่เจ้ากรรมจึงพูดต่อเสียก่อน “อา จั๊นชุดลึกขึ้นอีกหน่อยดีไหม”

“ชุดอะไร” หยดครามทำหน้าเลอหลา

พูดไม่ทันขาดคำ กำแพงควันก็บีบอัดเป็นร่างเงาสีดำขยับวูบไหว
เจ้ากรรมหมางเมินคำถาม ม้วนตัวกลายเป็นเงาสะทอนของหยดคราม
มันยื่นมือออกจากกำแพง กุมใบหน้าของเด็กหญิงที่พยายามดิ้นหนี มันใช้
ควันที่ควบรวมกลายเป็นรยางค์เส้นยาวจับตัวหยดครามดึงเข้าหาตนเอง
รยางค์เหล่านั้นเบาบางพร้อมสลายเป็นฝุ่นทันทีที่ถูกจับต้อง ทว่าเมื่อเธอ
ลองกระชากออกมันกลับไม่หายไปเหมือนทุกครั้ง รยางค์เหล่านั้นให้
ความรู้สึกยามสัมผัสไม่ต่างจากผ้ากำมะหยี่ หรืออาจเป็นเมฆพู่ฟองที่
ไม่ยุบตัวหดลงกลายเป็นก้อนน้ำตาลเล็ก ๆ เหมือนสายไหมหลากสี
แม้จะเบาบางและนุ่มฟูแต่หยดครามกลับกระชากมันออกไม่ได้ เจ้ากรรม
มีเรี่ยวแรงมหาศาลจนยากจะต่อกรอย่างที่หยดครามคิด

ในที่สุดหน้าผากของหยดครามและเจ้ากรรมในร่างเงาก็สัมผัส
กัน หน้าผากของมันอบอุ่นไม่ต่างจากมนุษย์ทั่วไป แต่ความอบอุ่นของ
เจ้ากรรมสอดแทรกอยู่ในอนุควันเล็ก ๆ นับแสนล้านจนกลายเป็นร้อน
จัด เจ้ากรรมแตกตัวกลายเป็นฝุ่นควัน ขยายขนาดล้อมรอบตัวหยดคราม
ไว้ประหนึ่งก้อนหมอกหนา จากนั้นจึงล่องลอยเข้าปาก หู จมูก ตา

แม้กระทั่งชุมชนชนเล็ก ๆ บนผิวน้ำ ความอบอุ่นดังมนุษย์จางหาย กลายเป็นร้อนจัดเหมือนเทเหล็กเหลวเข้าปาก แล้วจึงเย็นเยียบ ไม่ต่างจากลมหนาวกรีดลึกในชั้นใต้ผิวน้ำ

เมื่อเศษเสี้ยวสุดท้ายของตัวประหลาดกลายเป็นหนึ่งเดียวกับเธอ โลกของหายนะจึงแตกกระจายและขยายใหญ่ยิ่งขึ้น เด็กหญิงลอยคว้างคว้างท่ามกลางความสว่างไสว ตัวประหลาดสีดำสนิทติดกับบรรยากาศรอบข้างจับมือหายนะ ดึงเธอดำดิ่งลงสู่หุบเหวสีขาว ไร้ก้นบึ้ง แสงจ้าสาดเข้าหน้าจนต้องหลับตาปี หลังจากนั้นแรงจับที่มือก็หายลับไป ก่อนที่ทิวทัศน์ตรงหน้าจะปรากฏสีสันอยู่ไกลลิบ

ฉบับปรับปรุง
วรรณกรรมสำหรับเด็ก
ปีการศึกษา 2568

บทที่ 12

หยดครามสวมชุดทหารลายพราง เอนตัวฟังกองสังกะสีเก่า ขึ้นสนิม เธอกอดปืนยาวไว้ห่อลม ๆ ตรงข้ามเธอคือนิตาที่สวมผ้าปิดตา กำลังนับจำนวนกระสุนปืนที่ยังเหลือในกระเป่าเบ้ ทางซ้ายคือเพื่อนร่วมห้องที่เอียงคอมองลอดรอยแยกระหว่างแผ่นสังกะสีออกไปด้านนอก ทางขวาคือเพื่อนสมัยประถมศึกษา กำลังเคี้ยวขนมปังแห้งแผ่นหนึ่ง พวกเขา นั่งล้อมวงหันหลังให้กันเพื่อระวังภัย

ทุกคนในที่นี้เป็นทหารหนีทัพ หน่วยของเธอเป็นทหารแนวหน้าที่ถูกเรียกว่าโล่เนื้อ ยิงศัตรูของพวกเธอคือปรสิตต่างดาวที่สิงร่างสิ่งมีชีวิต และทำให้ร่างโฮสต์กลายเป็นสัตว์ประหลาดชื่อโล่เนื้อก็ยิ่งฟังดูเข้าที่ การปะทะกับสิ่งมีชีวิตต่างดาวในคราบสัตว์กลายเป็นเรื่องคุ้นเคยจนทำให้ทหารแนวหน้าหน่วยที่หนึ่ง สอง และสี่ตายยกหน่วย ในขณะที่หน่วยสามารถรอดชีวิตเพียงสี่คน นอกจากนี้ยังไว้ใจแววกำลังเสริมจากกองทัพหลัก

ทั้งสี่เห็นพ้องต้องกันว่าทหารแนวหน้าถูกลอยแพเสียแล้ว จึงหลบหนีมา
ซ่อนตัวรอให้สงครามจบลงก่อนกำหนดทิศทางหลังจากนี้ แต่ทหาร
หนีทัพเป็นเรื่องใหญ่ หากโดนจับได้คงไม่แคล้วต้องไปรับโทษ
ที่กองบัญชาการ เป้าหมายเดียวสำหรับโล่เนื้อที่ต้องสู้จนตัวตายกลับ
กลายเป็นหลบหนีมนุษย์และปรสิตต่างดาวไปพร้อมกัน

“อยู่นานกว่านี้ไม่ได้แล้ว” ผู้สังเกตการณ์เดาะลิน เสียงปิ่นใหญ่
และแรงสั่นสะเทือนปลุกพวกเธอตั้งแต่เช้ามืด กองทัพใหญ่ส่งทหาร
ยศสูงมาปราบปรามสัตว์กลายเป็นพันธุ์หลังจากได้รับการรายงานว่
าทหารแนวหน้าตายยกกอง “หน่วยอื่นต้องลากพวกมันมาทางนี้แน่”

“อืม เสียงเริ่มใกล้เข้ามาแล้ว” นิตาพยักหน้า เก็บกล่องกระสุนใส่
กระเป๋า “แล้วจะไปไหน เมืองท่าก็มีนาวิกโยธินคุมอยู่ ก่อนเข้าเมืองยัง
ต้องยืนยันตัวตนอีก ตำแหน่งทางการทหารของพวกเราเด่นหราเขียวละ
ทะเล่อทะล่าเข้าไปโดนจับได้พอดีว่าหนีทัพ”

“ในทะเลก็มีสัตว์น้ำกลายเป็นพันธุ์นี้ ไปที่ไหนก็ไม่รอดทั้งนั้น ไม่สู้
ตายไปให้มันหมดเรื่อง” เพื่อนสมัยประถมของหยดครามแค้นหัวเราะ
บริเวณสี่ข้างของเขามีรอยข่วนเป็นทางยาวเหมือนกรงเล็บสัตว์ เลือด
จำนวนมากทะลักจากบาดแผลจนชุดเครื่องแบบชุ่มเลือด เสียงปิ่นจาก
รถถัง เสียงตะโกนโห่ร้องของทหาร และเสียงคำรามของสัตว์กลายเป็นพันธุ์
ดังใกล้เข้ามา ดวงตาของผู้บาดเจ็บหม่นหมอง ไหล่ห่อหลังอ้อมหมด

อาลัยตายอยาก เขานั่งกินขนมปังแห้งซึ่งให้รสเหมือนเลือดในปาก
ค่อย ๆ เคี้ยวอาหารมื้อสุดท้ายอย่างใจเย็น ละเลียดกินประหนึ่งอาหาร
มื้อหนึ่งในภัตตาคาร “ถ้าพวกเธอจะไปที่ต้องรีบแล้วนะ”

เด็กหญิงหันมองรอบด้าน ภาพของป่าพราหมณ์เหมือนรูปภาพที่
ยังวาดไม่เสร็จ หยดครามเล็กคิ้ว หันไปมองคนที่นั่งเคียงขนมปังแข็ง ๆ
เพิ่งสังเกตว่าใบหน้ามองเห็นของเขาไม่ชัดเจนและมีรอยสีดำเประะเปื้อน
เหมือนคนระบายสีออกนอกเส้น เธอแตะคางด้วยความประหลาดใจ
หากนี่เป็นความฝันที่เธอคิดเองคงไม่แปลก แต่ความฝันที่เจ้ากรรมสร้าง
ขึ้นมักละเอียดลออในทุกรายละเอียด เธออยากสำรวจเพ็งสังกะสีอีก
สักหน่อย แต่เสียงคำรามของสัตว์และล้อรถยนต์บดผ่านป่ารกชัฏดัง
ก้องป่า คนกลุ่มหนึ่งตะโกนสื่อสารกันไปมา แสงจากกระบอกปืนตอน
ลันไกวบวบบเป็นระยะ

“หยุด ไปเร็ว” นิตาหันมาพูดเสียงเคร่งขรึม หยดครามมองเพื่อน
คิดว่านิสัยของคนตรงหน้าไม่เหมือนนิตาสักนิด

หยดครามลดสายตามองพื้น ไม่กล้าสู้หน้าเพื่อนร่วมหน่วยที่
บาดเจ็บด้วยความรู้สึกผิด เธอไม่สามารถดูแลคนเจ็บไปตลอดทางได้
จึงทำได้เพียงตอบนิตาเสียงเบา โยนกระเป๋าชิ้นหลัง ก้าวขาออกจาก
เพ็งสังกะสีร้าง ผ่านคนเจ็บที่เขาแต่นั่งกินเสบียงของตัวเอง ทำเหยียบ
ของเหลวสีแดงที่กองเป็นแอ่งบนพื้น ไม่มีใครสบตากัน ไม่มีแม้แต่

คำบอกเล่า เหลือเพียงรอยเท้าชุ่มเลือดสามคู่ที่ค่อย ๆ แห้งและเลือนหาย
เข้าไปในป่าเท่านั้น

หยดคราบน้ำใจอันหนักอึ้ง ความทรงจำสุดท้ายก่อนถูก
โยนเข้ามาในฉากคือภาพของเจ้ากรรมที่กลายเป็นเงาหลอมรวมกับ
ตัวเธอ หลายวันที่ผ่านมาเจ้ากรรมมีลูกไม้จับไม้ถ่วงที่ใช้เพื่อบังคับให้
เธอหลับ หยดคราบทคิดว่าตัวเองหมดสติในห้องนอน โชคดีที่มันไม่เล่นแง่
กับเธอนอกบ้าน ไม่เช่นนั้นคงโดนรถชนหรือเดินตกบันไดไปแล้ว

เงาของต้นไม้ในป่าทาบทับลงมาจากกลายเป็นเงาทอดยาว
แดดจ้าลอดผ่านสุ่มท่มพุ่มไม้กลายเป็นลำแสงอันอบอุ่น ทั้งสามลด
ความเร็วในการเคลื่อนไหว ย่อเข่าลงเล็กน้อย หันหลังชนกันอย่าง
ระแວดระแวงแล้วยกปืนยาวขึ้นในท่าเตรียมพร้อม ดวงตาข้างหนึ่งส่อง
ผ่านเลนส์กล้อง ปลายนิ้วแตะบนไกปืน พร้อมออกแรงดันไกทันทีหากมี
การเคลื่อนไหวที่น่าสงสัย

ทันใดนั้นก็เสียงแกรกกรากดังมาจากพุ่มไม้ ร่างเงาหนึ่งพุ่งตัด
หน้าหยดคราบน้ำใจ กระโดดไปหานิดาที่ติดตัวหลบออกไปพร้อมกับเพื่อนอีกคน
ได้ทันท่วงที เงาของมันทาบทับลงมาจากทางด้านหลัง หยดคราบน้ำใจ
แข็งค้าง แหงนหน้ามองช้า ๆ เห็นปากขนาดใหญ่อ้ากว้าง ฟันแหลมคม
เรียงรายเต็มปาก ลิ้นเปียกน้ำลายแยกเป็นสองแฉกเหมือนงูและมีใบหน้า
เหมือนลิงลมชูคอโอ้อวดตนเอง ลิ้นหน้าลิงลมคือปรสิตร่างดาวที่กองทัพ

ต้องการกำจัด มันส่งคลื่นสัญญาณบางอย่างเพื่อควบคุมสัตว์กลายเป็น
ให้ทำตามคำสั่ง

ก่อนความตื่นตระหนกจุกอยู่ในลำคอ เธอละสายตาจาก
สิ่งมีชีวิตประหลาดมองเพื่อนสองคนที่ตะโกนร้องบอกให้เธอหนี
เด็กหญิงกะพริบตา มองสั่งให้เธอวิ่งตามที่เพื่อนบอก แต่ร่างกายปฏิเสธ
จะทำตามคำสั่งนั้น ขาทั้งสองข้างแข็งทื่อ ร่างกายสั่นระริกก่อนจะแน่นิ่ง
ไปเมื่อปากขนาดใหญ่ของกิ้งก่ามีฟันกัดลำตัวของหยดครามจนขาดครึ่ง
จากนั้นจึงกลืนลำตัวครึ่งบนของเธอลงคอในคำเดียว

แม้จะเหลือลำตัวเพียงครึ่งเดียวแต่หยดครามยังมีสติครบถ้วน
สมบูรณ์ เด็กหญิงถอนหายใจ ปล่องยให้ตัวเองไหลตามหลอดอาหารลง
ไปคลุกเคล้ากับน้ำย่อยกลืนชิ้นพร้อมซากของสิ่งมีชีวิตมากมายใน
กระเพาะ ตรงนี้เป็นซากหนู ตรงนั้นเป็นหัวกวาง ข้าง ๆ มีกระต่ายป่า
ไถลออกไปคือซากเปื้อยอยู่ระยะบรูสายพันธุ์ไม่ได้ เธออยากจะหวาดกลัว
มากกว่านี้ แต่สำหรับหยดครามภาพแมลงสาบตัวเท่าคนและผีเด็กหน้า
และสยดสยองมากกว่า ท่าทางของเธอจึงดูสงบนิ่งไม่แสดงออกมากอย่าง
ที่เคย

‘เจ้ากรรม’ หยดครามนึก ‘มันหายไปไหน จะใจดีขนาดยอมให้อยู่
สบายเช่นนี้เสียหรือ’

หยดครามสายสีเขียว คิดว่าเป็นไปไม่ได้ มันอาจจะตามหา
วิธีการทรมานเธอในรูปแบบใหม่ ช่วงนี้เจ้ากรรมใช้ผีที่หยดคราม
หวาดกลัวและดัดแปลงประสบการณ์ที่เธอเคยพบเจอจนไม่เหลืออะไร
แปลกใหม่ เจ้ากรรมคงทดลองฝันรูปแบบต่าง ๆ ที่มันเห็นว่าได้ผลดีมา
ผสมกันเพื่อให้เธอสติแตกเหมือนช่วงแรกอยู่กระมัง

หยดครามหาวหอดขณะไหลตามหลอดอาหารมืด ๆ นึกอยาก
นอนหลับไม่ฝันสักคืน

เสียงคลื่นซัดปลุกเด็กหญิงที่เกือบหลับไปแล้วให้ลืมตาตื่น
แต่แสงสว่างเจิดจ้าสาดเข้าปะทะใบหน้าจนต้องยกมือขึ้นบังดวงตา เมื่อ
ลืมตาขึ้นอีกครั้งทิวทัศน์รอบข้างก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง หยดครามไม่ได้
อยู่ในห้องสัตว์กลายพันธุ์อีกแล้วแต่อยู่ในน้ำทะเลสีครามแทน เธอจับ
ใบหน้าและร่างกายตัวเองเป็นการสำรวจ แล้วจึงพบว่าลำตัวครึ่งตัวล่าง
ที่ควรเป็นขาสองข้างกลับกลายเป็นหางปลายาวสีฟ้าเหลือบเขียว
เกล็ดปลาซ้อนกันเป็นชั้นเรียงรายตลอดทั้งหาง สองประกายระยับ
ประหนึ่งอัญมณียามต้องแสงอาทิตย์ก็ไม่ปาน

หยดครามยกหางของตัวเองขึ้นมาจ่อตา นัยน์ตาเบิกกว้าง
รอยยิ้มผุดบนใบหน้าที่เคยว่างๆ เด็กหญิงหัวเราะว่า เธอออกแรงสะบัด
ครีบก้น หมดตัวจนเป็นวงกลม ดิดตัวพุ่งไปข้างหน้าเฉียดแนวปะการังสีสวย
ที่มีปลาการ์ตูนสีส้มสลับขาวผลุบตัวหลบซ่อนในบ้านดอกไม้ทะเล

สีชมพูส้ม ว่ายเลยไปอีกหน่อยเป็นปลาสิงโตและปลาไหลได้ก่อนหิน
หยดครามเห็นหมึกยักษ์บนพื้นทรายไม่ใกล้ไม่ไกล มันมีสีแดงซีด หนวด
ยาวแปดเส้นบัดปายตามพื้นเหมือนกำลังขุดรู หยดครามเห็นแล้วนึก
สนใจ เธอว่ายไปมองมันใกล้ ๆ แต่นั่นทำให้หมึกยักษ์ตกใจ มันพ่น
น้ำหมึกใส่หน้าเธอและพุ่งตัวหนีไปยังเขตทะเลลึก หยดครามนึกสนุก
เธอว่ายกวัดมันไปติด ๆ ยิ่งตามหมึกยักษ์ลงไปเท่าไร น้ำทะเลก็มีดลง
ทุกที ทว่าหยดครามผู้สนใจแต่หมึกที่เธอเห็นอยู่ลิบ ๆ ไม่ได้สนใจรอบข้าง
เลยแม้แต่นิดเดียว

หางแข็งแรงสะบัดไปมา ร่างกายพุ่งลงไปในแนวดิ่ง ระยะห่าง
ระหว่างเธอกับหมึกยักษ์น้อยลงจนแทบจะคว้ามือจับปลายหนวดได้
หยดครามดีดหางอย่างแรงเพื่อลดระยะห่างเป็นครั้งสุดท้าย มือของเธอ
ห่างจากสิ่งมีชีวิตตรงหน้าเพียงไม่กี่เซนติเมตร

ทันใดนั้นเองความรู้สึกที่แขนก็หายลับไป หยดครามชะงัก
ละสายตาจากหมึกสีแดง เธอก้มมองไหล่ แขนข้างนั้นหายไปแล้ว
มันลอยลี้วกลางผืนน้ำ อะไรบางอย่างรัดท่อนแขนไว้ หยดครามเพิ่งรู้สึก
เจ็บในตอนนั้นเอง ใบหน้าเธอซีดเผือด ความเจ็บปวดแล่นรื้อไปทั่วร่าง
โถมกระหน่ำเหมือนถูกคลื่นหลายร้อยลูกซัดโดยไม่ทันตั้งตัว หยดคราม
ร้องครวญ งอตัวเป็นก้อนกลม มืออีกข้างกุมไหล่ที่ยังมีเลือดไหลแน่น

หยดครามเพิ่งสังเกตเห็นสิ่งที่รอบตัวก็ตอนนี่เอง รอบข้างมืดสนิท
เพราะแสงอาทิตย์ส่องมาไม่ถึง เธอเห็นเงาร่างใหญ่โตตรงหน้า มันคือ

หมึกกล้วยตัวใหญ่ ใหญ่กว่าหมึกยักษ์ที่เธอว่ายตามหลายเท่า ลำตัวของมันยาวเสียนแทบมองไม่เห็นครีบริ้วสามเหลี่ยมบนหัว ดวงตากลมโตของมันมีเส้นผ่าศูนย์กลางยาวเท่าตัวของหยดคราม หนวดจับคู่หนึ่งซึ่งยาวกว่าหนวดอื่นยัดแซนที่ขาดไปแล้วของหยดครามเข้าปากที่มีฟันแหลมคมเรียงรายและซ้อนเป็นชั้น ๆ

หยดครามคิดถึงคราเคนขึ้นมา สัตว์ประหลาดแห่งท้องทะเลตัวใหญ่มหึมาในเรื่องเล่าที่ชอบลุ่มเรือและกินมนุษย์เป็นชีวิตจิตใจ เธอเพิ่งทราบว่าหาสมุทรสีดำสนิทนี้คืออาณาเขตของสิ่งมีชีวิตที่เธอไม่ควรเข้าไปใกล้ จนทั่วร่างกายลุกชัน หัวใจเต้นระรัว อยู่ ๆ ความกลัวก็ตื่นขึ้นมาทั้งที่ทราบดีว่านี่คือความฝัน สัญชาตญาณสั่งให้เธอหนีเมื่ออยู่ต่อหน้าตัวตนที่ไม่อาจต่อกรได้ เมื่อดวงตากลมโตของมันเลื่อนขึ้นมองเธอ หยดครามก็หมุนตัวและพุ่งหนีขึ้นผิวน้ำทันที

หมึกกล้วยยักษ์ไม่ยอมปล่อยเหยื่อตรงหน้าไปโดยง่าย หยดครามได้ยินเสียงวัตถุขนาดใหญ่เคลื่อนตัวแหวกสายน้ำดังตามมาติด ๆ เด็กหญิงสะบัดครีบริ้วของตนดีกับน้ำรอบตัวจนขึ้นฟอง ก้อนเนื้อในอกของหยดครามเต้นตบตบแข่งกับหนวดจับที่พยายามจับตัวเธอ พวกมันปิดปากไปมาจนเป็นเสียงดัง ขวบ ขวบ

เด็กหญิงกิริตร้องในใจเมื่อหนวดยัดยาวเกือบแตะโดนปลายหาง
หนวดของมันตัววัดมันหมายมัดตึงไม่ให้หนี แต่โชคยังเข้าข้าง
หยดครามชักหางหนีและติดตัวสร้างระยะห่างทัน เธอเห็นปากอ้า ๆ
หุบ ๆ เต็มไปด้วยฟันแหลมคมอยู่กึ่งกลางระหว่างหนวดเล็ก ๆ หลายสิบ
เส้น หยดครามน้ำตาตกในใจว่าเหตุใดวันนี้ตนจึงโดนตัวประหลาด
ไม่ทราบสายพันธุ์ใดกลืนอย่างเอาเป็นเอาตายเช่นนี้

ไม่นานผืนน้ำรอบตัวเริ่มสว่างขึ้น หยดครามใจชื้น นึกถึงโลดใจ
เพราะอีกไม่นานก็จะถึงเขตน้ำตื้น หมึกตัวใหญ่มโหฬารเช่นนี้ไม่สามารถ
ตามเธอไปยังแนวปะการังได้อย่างแน่นอน หยดครามอีกหิม ให้กำลังใจ
ตัวเองขณะว่ายน้ำสุดแรง

กร๊อบ

“ไฉะ—”

ยังนึกยินดีได้ไม่เท่าใด อยู่ ๆ หยดครามก็พุ่งลงพื้นทราย เธอ
กลิ้งหลุนชนปะการังหักไปหลายต้นก่อนจะหยุดลงตรงหน้าดอกไม้ทะเล
สีชมพูอมส้ม เด็กหญิงขยับร่างกายไม่ได้ ร่างกายส่งอินรั้ความรู้สึก
เหมือนเป็นอัมพาต เธอทำได้เพียงเลื้อบสายตามองไปด้านหลังเท่านั้น

หยดครามเห็นร่างกายเปื้อนเลือดของตัวเองในปากหมึกกล้วย
ตัวใหญ่เท่าตีกระฟ้า

เดียวสิ ประเดี๋ยวก่อน ถ้าวางของเธออยู่ตรงนั้น เช่นนั้นตอนนี้...

หยาตครามที่เหลือเพียงหัวกลิ้งไปมาบนพื้นทราย

“กัปตัน ตอนนี้พวกเราอยู่ในเขตดึงดูดของหลุมดำ E-3873 แล้วครับ ขอคำอนุมัติเพื่อถอยกลับด้วย” เสียงตะโกนดังเข้าเครื่องมือสื่อสารในหู หยาตครามร้องอ้อ ความสับสนยังก่อตัวเป็นก้อนขมุกขมัวในความคิด เธอจำได้ว่าเมื่อครู่ตัวเองยังอยู่ในทะเลอยู่เลย

หยาตครามกะพริบตาซ้ำ ๆ ยกมือขึ้นสำรวจ ได้ยินเสียงข้อต่อเสียดสีดังคลิกแคลก ร่างกายของเธอสร้างมาจากแร่สีเงินไม่ทราบชื่อหน้าอกของเธอเป็นตู้กระจกรวบรวมของเหลวเพื่อหล่อเลี้ยงหัวใจเทียมที่เด่นเป็นจิ้งหะอย่างเขื่องซ้ำ ตามตัวมีแสงกะพริบสีแดงบ้างเขียวบ้าง พวกมันเป็นตัวรับสัญญาณจากส่วนต่าง ๆ ในยานลำนี้ ตรงหน้าของหยาตครามมีจอโฮโลแกรมตั้งขึ้นมาไม่หยุดหย่อน ดูเหมือนร่างกายของเธอจะเชื่อมต่อกับยานอวกาศจนเป็นหนึ่งเดียวกัน

“กัปตัน” เสียงเรียกด้วยความร้อนรนดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ตึงเครียดยิ่งกว่าเดิม “ยืนยันคำสั่งด้วยครับ แรงดึงดูดของหลุมดำเริ่มส่งผลต่อระบบยานแล้ว”

“อืม” หยาตครามตอบรับสั้น ๆ “อนุมัติ”

ยานอวกาศลำใหญ่หมุนหัวกลับทันที แต่การตัดสินใจล่าช้าทำให้สถานการณ์เกินแก้ไขไปแล้ว แรงดึงดูดของหลุมดำ E-3873 สูดทุกอย่างเข้าไปอย่างรวดเร็ว หยดครวมนได้ยินเสียงชิ้นส่วนแตกหักและบิดเบี้ยวยับเยินจากแรงดึงดูด เสียงแจ๊สเตือนเสียงดังลั่นไปทั่วทั้งยาน แสงไฟที่เคยเป็นสีขาวกลายเป็นสีแดงกะพริบถี่ ตรงหน้าหยดครวมนคือสถานะความเสียหายจำนวนมหาศาล ลูกเรือวิ่งไปมาพยายามแก้ปัญหาเฉพาะหน้า หัวใจประตึษฐ์ของเด็กหญิงเต้นระรัว ดวงตามองออกไปนอกกระจกบานใหญ่

นอกหน้าต่างคือห้วงอวกาศซึ่งประดับด้วยสีแดงม่วงจากกาแล็กซี สีชมพูอมเขียวจากเนบิวลาแห่งหนึ่ง ทางข้างเผือกมากมายระเบิดออกเป็นหมอกหลากสี สองแสงเรืองรองไปทั่วผืนอวกาศอันไพศาล จุดแสงของดาวลึกลับดวงที่อยู่ห่างออกไปหลายร้อยปีแสงกะพริบวับวาวโดยมีแสงดวงอื่น ๆ ตอบรับเป็นจังหวะ หยดครวมนองภาพตรงหน้า ก่อนหมุนตัวไปมองจอด้านหลังซึ่งมีกล้องตรวจการณ์จับภาพติดตั้งไว้

ทิวทัศน์ด้านหลังยานแตกต่างจากความงดงามด้านหน้าโดยสิ้นเชิง ณ ที่นั่นคือความมืดมิดซึ่งบิดเป็นเกลียว ในหลุมดำไม่มีสิ่งใดเลย ยามเพ่งมองลึกลงไปภาพที่สะท้อนกลับมามีเพียงความว่างเปล่าเท่านั้น หลุมดำตรงหน้าใหญ่ขึ้นทุกทีจนยานอวกาศดูเล็กจ้อยทันตาเมื่อเทียบกับความว่างเปล่าดูดกลืนทุกสิ่งลงสู่ความมืดมิดไร้ก้นบึ้ง ทั่ววัตถุ แสง

เนบิวลา กาแล็กซี สิ่งมีชีวิต แม้กระทั่งอารมณ์ความรู้สึกทั้งปวงก็ถูกลบ
หายไปทั้งสิ้น มันบิดเกลียว ขบเคี้ยว ดูดกลืน บดขยี้ สูดทำยจึงทำให้
สลายไปตลอดกาล

“ไม่ทันแล้ว” หยดครามกล่าว “ทุกคนไปขึ้นแคปซูลหลบหนีที่
ห้วงยานซะ”

“กัปตัน แล้วคุณล่ะ” ลูกเรือคนหนึ่งร้องถาม

“ฉันจะต้านแรงดึงดูดให้นานที่สุดเท่าที่ทำได้” อย่างไรก็ตามเสียระบบ
ทั้งยานก็เชื่อมโยงกับตัวเธอ “แต่คงต้านได้แค่สามนาทีก่อน”

หลายคนยังลังเล หยดครามกัดฟันกรอด ตวาดเสียงดัง “ไป!”

ลูกเรือทำสัญลักษณ์วันทยาหัตถ์ให้เธอก่อนจะกรูไปยั้งห้องเก็บ
แคปซูลหลบหนีห้วงยาน ดีที่มีการเตรียมแคปซูลฉุกเฉินทั้งส่วนหน้าและ
ส่วนหลังของยาน ทุกคนจึงสามารถหนีออกไปได้แม้ยานแม่ที่เชื่อมต่อกับ
ตัวหยดครามจะพังไปแล้วครึ่งลำก็ตาม หยดครามมองส่วนที่เสียหาย
หลายพื้นที่หลุดจากการเชื่อมต่อไปแล้ว แต่เธอยังสามารถส่งสัญญาณ
ฉุกเฉินเพื่อเปิดใช้งานแคปซูลหลบหนีได้

แคปซูลฉุกเฉินลำสุดท้ายหลุดออกจากเขตดึงดูดของหลุมดำ
E-3873 ไปอย่างหวุดหวิด หยดครามค่อยผ่อนลมหายใจลง แม้ไม่ต้องใช้
ร่างกายบังคับยาน ทั้งยังมีระบบต่าง ๆ คอยช่วยเหลือ แต่การควบคุม

พาหนะลำใหญ่เช่นนี้เพื่อสู้กับหลุมดำซึ่งมีแรงมากกว่าหลายร้อยหลายพันเท่าก็ทำให้ชิปในสมองพังอย่างไม่เป็นท่าอยู่ดี หยดครามมองภาพกาแล็กซีอันงดงามที่อยู่ห่างออกไปในขณะที่หลุมดำขนาดยักษ์กลืนขึ้นทุกชั่วขณะ

หยดครามรู้ดีว่านี่คือความฝัน เธอไม่ควรหวาดกลัวเพราะนี่ไม่ใช่ความจริง กระนั้นความมืดอันยิ่งใหญ่ซึ่งแผ่อำนาจเหนือตัวเธอประหนึ่งเทพเจ้าผู้เกรียงไกรก็สามารถกดดันมดปลวกตัวเล็กจ้อยจนแบนติดพื้นได้ในพริบตาเดียว

แรงดูดทำให้ยานไชล่เข้าหลุมดำอย่างรวดเร็ว ขึ้นส่วนต่าง ๆ บิดเบี้ยวและยับย่นเหมือนกระดาษถูกขยำปลิวว่อนไปทั่ว ออกซิเจนถูกดูดออกนอกยานจนไม่เหลืออากาศให้มนุษย์หายใจ ขึ้นส่วนในร่างกายของหยดครามก็ไม่ต่างกัน เริ่มจากขาหนึ่งข้างและแขนอีกหนึ่งข้าง ต่อด้วยแผ่นวงจรที่เชื่อมกับเรือนกระจกอัจฉริยะซึ่งพังไปนานแล้ว ระบบย่อยอาหารในลำตัวส่วนกลางปลิวขึ้นสูงและสาดเอาซูปข้าวโพดที่กินไปเมื่อตอนเที่ยงลอยละลิวค้างเติ่งกลางอากาศ แบตเตอรี่ที่ฝังบริเวณหลังคอทนได้ไม่นานนัก มันปลิวหายเข้าไปในหลุมดำพร้อมซูปข้าวโพดและแขนขาข้างสุดท้าย เมื่อแบตเตอรี่อันเปรียบเสมือนข้อต่อเชื่อมระหว่างหัวกับลำตัวหลุดหาย ท่อกลวงอันเปรียบเสมือนหลอดอาหารและหลอดเลือดในร่างกายก็หลุดออกมาเป็นพวง ตู้กระจกแตกไปหมดแล้ว หัวใจเทียมซึ่งบอบบางกว่าส่วนอื่นระเบิดจากแรงบีบอัดก่อนที่จะ

ดูจะแตกเสียอีก ทำยี่ที่สุ่ครอบตัวของหยดครามก็เหลือเพียงขยะอวกาศ
ที่ลอยเคว้งคว้างเข้าปากหลุมดำรหัส E-3873

หยดครามผู้เหลือเพียงศีรษะทั้งยังไร้ยานคอยปกป้องถูกดูดเข้าไป
ไปภายในหลุมดำอย่างรวดเร็ว กระนั้นในความรู้สึกของเธอรอบข้างกลับ
ช้าลงจนเหมือนภาพสโลว์โมชั่น ความเชื่องช้าดังให้ความเจ็บปวด
ยาวนานยิ่งกว่าเดิม เธอร้องออกมาแต่เสียงถูกหลุมดำดูดหายไปจนไม่ได้
ยิน เด็กหญิงทรมาณแทบแด่ดิน ดวงตาใหม่และสลายไปก่อนแล้ว เป้าตา
กลวงโพร้อนผ่าวเหมือนเวลาจะร้องให้แต่ไม่มีอะไรไหลออกมา
ความเจ็บปวดเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วทว่าอยู่ยาวนานชั่วกับชั่วกัลป์ หัวของเธอ
ยืดออกคล้ายเส้นกล้วยเตี้ย ผิดรูปบิดเบี้ยวจนมองไม่ออกว่าสิ่งนี้เคยเป็น
อะไรมาก่อน

ทุกอย่างสูญสลายไปภายในเสี้ยววินาที แต่เวลาตัวดีซึ่งถูก
หลุมดำควบคุมให้ยาวนานกว่าที่เคยทำให้ความเจ็บปวดยังคงค้าง
เธอรู้สึกเหมือนถูกค้อนทุบซ้ำ ๆ จนแหลกเหลวแล้วจึงนำมาควนใน
หม้อเหล็กตั้งบนเตาไฟจนร้อนจัด ก่อนจะพักชั่วคราวให้ตายใจว่าจบ
สิ้นกระบวนการแล้วจึงย้อนทำซ้ำอีกครั้ง ศีรษะของเธอฟื้นฟูและ
แหลกเหลวซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนเธอกลายเป็นน้ำตาลเส้นบางเหมือน
ขนมหนวดมังกรที่พร้อมละลายหายไปเมื่อสัมผัสน้ำแค่เพียงนิด

หยดครามอยากร้องให้ อยากกรีดร้องให้เต็มเสียง อยากขย่มผม
ตัวเอง อยากกระแทกเท้าหรือแม้กระทั่งทำลายข้าวของ แต่เธอทำอะไร

ไม่ได้เลย ในท้ายที่สุดศิระอันเป็นร่างกายส่วนสุดท้ายของหยดครามก็
ละลายหายไปกับหลุมดำโดยสิ้นเชิง เธอกลายเป็นส่วนหนึ่งอันเล็กจ้อย
ของตัวตนอันยิ่งใหญ่ที่พร้อมเหมือนทุกสิ่งในจักรวาล หยดครามทำได้
เพียงอ้าปากรอรับความเจ็บปวดอันไม่มีที่สิ้นสุดแม้เธอจะไม่หลงเหลือ
ร่างกายให้เจ็บปวดอีกแล้ว

หยดครามสะดุ้งตื่นขึ้นหลังจากผ่านไปนานนับแสนล้านปีแสง

แต่เธอก็ยังเจ็บปวดอยู่ดี

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่ 13

“ไม่ไหวแล้ว” หยดครามครวญคราง สองมือกุมขมับที่ปวดร้าว จนระบมไปทั้งหัว จานแกงกะหรี่ตรงหน้าพรมัวและมีจุดสีเทาติดอยู่ทั่ว เหมือนคนสายตาสั้นแต่ไม่ใส่แว่นผนวกรวมกับจอโทรทัศน์หนวดกึ่งพัง ๆ หยดครามได้ยินเสียงโรงอาหารดังจ่อแจ่มยิ่งกว่าทุกวัน ทั้งเสียงพูดคุย เสียงฝีเท้า เสียงเตาแก๊ส หรือแม้กระทั่งนกพิราบที่ขยับปีกบินหนีตอนถูก จับได้ว่ากินเศษอาหารได้โต๊ะ หยดครามคิดว่าอาจมีเครื่องขยายเสียงติด อยู่ในหัวของเธอก็เป็นได้

“เอายาแก้ปวดมัย ไม่แน่มันสحرฤทธิ์อาจจะมี” นิตาถาม ยึดตัว ทำท่าจะลุกขึ้น แต่หยดครามส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่เป็นไร ฉันมีอยู่” เธอตอบเพื่อนเสียงอ่อย ไม่กี่วันก่อนเพิ่งซื้อ ยาแก้ปวดจากร้านสะดวกซื้อติดกระเป๋ามาไว้ ไม่คิดว่าจะได้ใช้เร็วถึงเพียงนี้

หัดครวญถอนหายใจ ไม่อยากกินอาหารเลยสักนิด ทั้งที่วันนี้มีร้าน
แกงกะหรี่ที่นี่กอยากกินมาเปิดใหม่แท้ ๆ

ช่วงนี้ร้านค้าเดิมในโรงอาหารถูกแทนที่ด้วยร้านใหม่หลายร้าน
ร้านใหม่ที่เปิดให้บริการล้วนขายอาหารประเภทที่เธออยากกิน ประหนึ่ง
ว่าทุกร้านเดาใจเธอได้อย่างไรอย่างนั้น ทำให้เธอนึกเศร้าใจยิ่งกว่าเมื่อมี
อาหารที่อยากกินตั้งเรียงรายแต่เธอกลับไม่อยากอาหารเสียอย่างนั้น

‘จริง ๆ แล้วฉันกับแกคือคนเดียวกันหรือเปล่า’

‘ใกล้เคียง แต่ยังไม่ถูก’

หัดครวญตักข้าวเข้าปากทีละน้อยขณะคิดถึงบทสนทนาเมื่อวัน
ก่อน เธอติดใจคำตอบนี้ของเจ้ากรรมตั้งแต่ได้ยิน ในใจเริ่มเอนเอียงว่าตัว
เธอเป็นคนสร้างเจ้ากรรมขึ้นมา ในคราวนั้นเธอยังไม่ทันได้วิเคราะห์อะไร
เพิ่มเติมก็ถูกเจ้ากรรมเล่นงานเสียก่อน

เด็กหญิงกอดข้อเหล็กในปากดังกึก ๆ ตบเท้ากับพื้นซ้ำบ้าง
เร็วบ้าง เจ้ากรรมอาจเป็นดื้อพเพิลเกนเกอร์ ผัดปีศาจที่จะโผล่มาฆ่าร่าง
ต้นเพื่อกลายเป็นตัวจริงในตำนานพื้นบ้านเยอรมัน แต่หากมันเป็น
ดื้อพเพิลเกนเกอร์จริงคงไม่โผล่มาให้เห็นหน้าบ่อยถึงเพียงนี้ตามเรื่อง
เล่าขาน คนที่เห็นดื้อพเพิลเกนเกอร์ควรเป็นคนรอบตัวไม่ใช่เจ้าของร่าง

“ไม่เห็นเข้าใจเลย” หยตครามเกาหัว เธอนึกถึงเจ้ากรรมที่ลอยไปลอยมาอย่างไร้แก่นสาร เธอชะงักไปครู่หนึ่งเมื่อภาพของมันหิบบกล่องเปล้ามาเปลี่ยนเป็นหนังสือการ์ตูนที่เธอไม่มี

หยตครามคิดว่าจุดนี้น่าสงสัยเช่นกัน แม้เจ้ากรรมจะสามารถควบคุมความฝันได้ แต่การบิดความเป็นจริงให้กลายเป็นสิ่งที่ตนเองต้องการได้ทันทีประหนึ่งมีเวทมนตร์วิเศษจะไม่ซี้โกงไปหน่อยหรือนอกจากนี้ยังมีความสามารถในการบังคับให้เธอหลับไปดื้อ ๆ อีกประการ หยตครามคิดอย่างไรก็ไม่เหมือนสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นจริง แม้แต่น้อย หยตครามหวนคิดถึงโต๊ะทำงานของตัวเองซึ่งเต็มไปด้วยสิ่งของมากมายที่จำไม่ได้ว่ามี เธอย้อนคิดถึงกรอบรูปบนเสาเหนือโซฟา คิดอย่างไรก็คิดไม่ออกว่าทำไมถึงมีกรอบรูปติดอยู่ตรงนั้นได้

“นิตา” หยตครามเรียกเพื่อนสนิท หัวคิ้วขมวดมุ่น เธอเงยหน้ามองคนที่นั่งฝั่งตรงข้าม อีกฝ่ายเคี้ยวข้าวจนแก้มตุ่ย นิตาร้องหือในลำคอถามว่ามีอะไรด้วยสายตา หยตครามจึงพูดต่อ “เมื่ออาทิตย์นี้เธอบอกฉันเกี่ยวกับวิธีแยกความฝันกับความเป็นจริงใช่ไหม”

นิตาหรือตาเล็กน้อยอย่างคนใช้ความคิด ตอบด้วยเสียงไม่มั่นใจ “น่าจะใช่ ฉันจำไม่ค่อยได้”

“นั่นสินะ” หยตครามก้มหน้าพึมพำ จมมันฝรั่งหั่นเต๋าเข้าปาก หลังจากใช้ส้อมเขี่ยไปมาจนแกงเย็นซืด เธอจำได้ว่านิตาเคยพูดถึงการ

แยกความฝันกับความเป็นจริง แต่ตอนนั้นเธอไม่ได้สนใจเพราะคิดว่าการหาทางกำจัดเจ้ากรรมเป็นเรื่องสำคัญกว่า แต่บางทีเป้าหมายดังกล่าวอาจทำให้เธอมองข้ามรายละเอียดบางอย่างไป

เด็กหญิงวางข้อสงสัยลงบนจาน ลูกชิ้นเย็น เย้ยถามเพื่อนที่นั่งอยู่ตรงข้าม “ฉันจะไปซื้อน้ำ เอาอะไรมัย”

“เธอไปไหนเหวอ ปวดหัวอยู่นี่” นิตาถาม “ให้ฉันไปด้วยมัย”

“ไม่เป็นไร พอได้กินข้าวก็รู้สึกดีขึ้นนิดหน่อย สงสัยเมื่อไหร่จะหิว เธอนั่งเฝ้าโต๊ะเถอะ ผากไถ่ถามไม่ให้มาแย่งข้าวกินหมดจานที” เธอพ่นโกหกคำโตออกไป หัวยังเต้นตุบตุบไม่หยุดจนระบบ เชนนี้จะเรียกว่าดีขึ้นได้อย่างไร

“จันเอนมกกล้วยกล่องหนึ่งแล้วกัน” คำตอบของนิตาทำให้หยดคราเมเล็กคิวเพราะจำได่ว่านิตาไม่ชอบดื่มนม เธอตัดสินใจไม่พูดอะไร พยักหน้ารับแทน ๆ เป็นคำตอบแทน

หยดคราเมนึกสงสัยขึ้นมาว่าสถานที่ที่เธออยู่ในตอนนี้คือความเป็นจริงหรือเธอแค่กำลังฝันอยู่กันแน่ หยดคราเมคิดว่าการมองคนรอบข้างว่าคือตัวปลอมเป็นเรื่องเสียมารยาท เหมือนเหตุการณ์ที่เธอพูดกับนิตาโดยไม่คิดให้ถืถ้วน แต่ความวูบไหวในท้องร้องเตือนว่าเธอมองข้ามบางอย่างไปจนรู้สึกไม่สบาย หยดคราเมสุดท้ายใจลึก กำมือแน่น

ความคิดที่ว่าเธอกำลังใช้ชีวิตอยู่ในฝันโดยไม่รู้ตัวฟังดูเกินจริงจนน่ากลัว เธอพยายามขุดคำพูดที่นิตาเคยพูดขึ้นมาอีกครั้ง

‘มีบางคนบอกวิธีแยกความจริงกับความฝันในกรณีที่ไม่รู้ว่าตัวเองตื่นหรือยังด้วยนะ คือ—’

หยดครามจำได้ว่าตัวเองถูกเรียกให้ไปสอบโยนบอลลงห่วงก่อน นิตาจะได้พูดต่อ หลังจากนั้นทุกอย่างก็เกิดขึ้นเร็วมากเพราะวันนั้นเป็นวันที่คุณพ่อนิตามารับคนที่หลังเลิกเรียน นิตาจึงต้องรีบพูด หยดครามยังไม่ทันได้จับใจความอีกฝ่ายก็วิ่งหนีออกจากรั้วโรงเรียนไปแล้ว ส่งผลให้หยดครามที่ยังข้อมูลได้ไม่ชัดเจนหลงลืมและบิดเบือนคำพูดของเพื่อนไปมากกว่าทุกที

เด็กหญิงเดินทอดน่องตามทางขณะเหลือบมองร้านขายเบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่เปิดใหม่เมื่อสองวันก่อน ข้างกันคือร้านสเต็กราคาเยอเยาที่เพิ่งเปิดเมื่อวาน เธอเหลือบมองหน้าร้านเร็ว ๆ เอ่ยพึมพำ “โรงเรียนให้ขายเบะหมี่กึ่งฯ เนี่ยนะ จะว่าไปขายสเต็กราคาสามสิบบาทจะไม่ขาดทุนเอาหรอก”

หยดครามหันมองออกไปนอกโรงอาหาร เห็นนักเรียนที่กำลังพักเที่ยงเดินสวนกันขวักไขว่ บางคนหิ้วกระเป๋า บางคนกินข้าวบนอัฒจันทร์ ข้างสนามบาสเก็ตบอลที่ยังมีรุ่นพี่มัธยมปลายเรียนอยู่ในสนาม หยดครามหรีตา เธอเห็นใบหน้าของทุกคนเป็นภาพเบลอเหมือน

ปรับคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นที่สุด หยตคร้ามคิดว่ามันประหลาดดี
อาการปวดหัวทำให้มองภาพเบลอได้ขนาดนี้เชียวหรือ

เธอทอดข้อมูลไว้ในใจขณะเดินไปร้านขายน้ำที่ตั้งสุดทางเดิน
สั่งน้ำแดงแก้วเล็กให้ตัวเองและนมกล่องให้เพื่อน คุณป้าร้านขายน้ำรับ
เหรียญและธนบัตรพอดีกับราคาสินค้า หากเป็นปกติหยตคร้ามคง
หันหลังกลับทันทีที่จ่ายเงินเสร็จ แต่วันนี้เธอกลับยืนนิ่ง มองคนตรงหน้า
ด้วยสีหน้าครุ่นคิด คุณป้าเลิกคิ้วขึ้น ถามเสียดู “จะเอาอะไรอีก
หรือเปล่า ช่างหลังเขารออยู่นะ”

“เปล่าค่ะ ขอโทษนะคะ” หยตคร้ามสะดุ้งโหยง คิ้วแกว่งน้ำและ
กล่องนมไว้ รีบสับเท้าเดินออกจากหน้าร้าน เธอจำได้ว่าคุณป้าร้าน
ขายน้ำมีบุคลิกดูเด่นเป็นทุนเดิม ในส่วนนี้เธอไม่ได้รู้สึกว่ามีผิดแปลกอะไร
ที่ว่าแปลกคงเป็นใบหน้าของคุณป้าที่มีดครีมนมองเห็นไม่ชัดมากกว่า
หยตคร้ามคิดว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดเงาอาจเป็นแสงจากป้ายชื่อร้านติดไฟ
ที่อยู่บนผนังด้านใน ทำให้มองไม่เห็นใบหน้าของคุณป้าที่ยืนย่อนแสงก็
เป็นได้

เธอถอนหายใจขณะเดินกลับโต๊ะ ไม่มีอะไรสามารถยืนยัน
ความคิดของหยตคร้ามได้เลย เธอเผลอกล่องนมส่งให้เพื่อนสนิท
ส่วนตัวเองดักแกงกะหรี่เย็นซัดเข้าปากอย่างเอื่อยเฉื่อย เธอมองหน้าหน้าต่าง
ตอนที่อีกฝ่ายยื่นเงินค่านมมาให้ คนตรงหน้าดูเหมือนเพื่อนสนิทของ

หยดครามในทุกกระเบียดนิ้ว ไม่มีอะไรแปลกไปนอกจากการที่อีกฝ่าย
เจาะหลอดดูดนมอีกใหญ่ด้วยท่าทางพึงพอใจ หยดครามจำได้ว่านิดาดื่ม
นมกล้วยเพียงครั้งเดียวเท่านั้นคือเมื่อตอนที่ดาราคนโปรดเป็น
พรีเซนเตอร์ของแบรนด์เท่านั้น หลังจากดื่มนมติดต่อกันหลายวัน
และต้องนั่งเฝ้าห้องน้ำทั้งสัปดาห์ นิดาจึงตัดสินใจเลิกดื่มในที่สุด
หลังจากนั้นจึงบอกหยดครามว่าแท้จริงตัวเองแพ้นมวัว

“ทำไมวันนี้ถึงเป็นนมกล้วยล่ะ” หยดครามถาม

“เพื่อสูงขึ้น” เพื่อนสนิทตอบพลางหัวเราะ

“ยังทันอีกเหรอ” หยดครามอดหยอกล้อไม่ได้ นิดาตัวเล็กยิ่งกว่า
หยดครามเสียอีก ห่างกันสักสี่ห้าเซนติเมตรเห็นจะได้ “จะว่าไป ช่วงนี้เธอ
เจออะไรแปลก ๆ บ้างหรือเปล่า”

‘เธอรู้มั๊ย’

เสียงติดขัดเหมือนสัญญาณถูกรบกวนดังขึ้นในความคิดและ
หายไปเมื่อนิดาว่างกล่องนมบนโต๊ะ เพื่อนตรงหน้าเลิกคิ้วเล็กน้อย
“แปลกที่ว่าเป็นแปลกยังไงล่ะ”

“ไม่รู้สิ บางอย่างที่ทำให้เธอคิดว่าทุกอย่างที่นี้คือความฝันมั้ง”
หยดครามไหวไหล่

“เกี่ยวกับเจ้ากรรมเธอ” นิตาถาม เมื่อหยดครามพยักหน้าเธอ จึงกอดอก เอ่ยซ้ำ ๆ “ไม่มีนะ ถ้าเจ้ากรรมเป็นสิ่งมีชีวิตอะไรสักอย่างที่อยู่ ในฝันการจะกระโดดออกมาในโลกความเป็นจริงก็คงไม่แปลกนี่นา”

‘สองอย่างที่ไม่ฝันไม่มีนะ’

หยดครามฟังคำตอบอย่างสงบ นิ่งเงียบไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อ “ฉันเธอคิดว่าการบังคับให้คนคนหนึ่งหลับกะทันหันหรือการเปลี่ยน สิ่งของในโลกความเป็นจริงให้เป็นไปได้ตามใจต้องการคือเรื่องปกติ เหมือนกันเธอ”

“อืม ไม่รู้สิ” นิตาส่ายศีรษะ “อย่างแรกฟังดูเหมือนการสะกดจิต เลยแฮะ อาจใช้หลักจิตวิทยาบางอย่างกระตุ้นกลไกร่างกาย ส่วนการใช้ เวทมนตร์อาจเป็นพลังของเจ้ากรรมอยู่แล้วก็ได้นี่นา”

“เจ้ากรรมเนี่ยนะ” หยดครามทวนเสียงสูงปริ๊ด นิตาเป็นคน ออกความคิดว่าเจ้ากรรมคือตัวประหลาดในความฝันที่หยดคราม สร้างขึ้นมา หยดครามไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะหลงลืมแนวคิดเดิมของตัวเอง เร็วขนาดนี้

‘คือ-’

“เราคุยเรื่องเจ้ากรรมอยู่ไม่ใช่หรือไง” นิตาเกาหัว “วันนี้เธอทำตัว ประหลาดจัง”

หยดครามอ้าปากกว้างแล้วจึงแข็งค้างไป ใบหน้ากระจ่างแจ้ง เมื่อคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ เธอหยิบโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋า กระโปรง เปิดหน้าจอขึ้นมา บริเวณด้านบนในจอบอกวันเดือนปีชัดเจน ถัดลงมาคือแถบแจ้งเตือนที่ว่างเปล่า เธอเพิ่งรู้ว่ามียางอย่างหายไป เด็กหญิงหัวเราะ โคลงศีรษะไปมา เธอใช้มือยันเก้าอี้และเอนตัวไปด้านหลัง สดส่ายสายตาไปมารวกับที่กำลังมองหาอะไรบางอย่าง

บนเสากลางโรงอาหารมีโทรทัศน์ติดอยู่ ประตุนี้ออกอาหาร สำหรับข้าราชการมีชั้นวางถ้วยรางวัลที่เรียงชิดติดกันจนแน่นชนิด หยดครามหรีตามอง ผุดลุกกะทันหันจนหน้ามืด นิตาอุทานแล้วปรีมา ช่วยพยุงตัว เด็กหญิงหัวเราะกลบเกลื่อน กระซิบว่าเดี๋ยวมาแล้ววิ่งออกไปยังเวทีหน้าเสาธงโดยไม่ฟังคำทัดทานจากเพื่อนสนิท

หยดครามหอบฮัก เงยหน้ามองสูง มีจอฉายภาพตั้งอยู่ใต้ พระบรมฉายาลักษณ์ระหว่างหลังเสาธงกับหน้าอาคารเรียน คลิปแนะนำ โรงเรียนเปิดเล่นวนไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีเสียง เธอเลื่อนสายตามองที่มุม ขวาล่างของจอ หยดครามเพ่งตาแล้วเพ่งตาอีกแต่ก็เห็นเพียงวันที่ แบบย่อเท่านั้น ดวงตาเรียวรีเบิกกว้าง หัวใจเต้นระรัวเป็นจังหวะเดียวกัน กับแรงบีบรัดในหัว โลกหมุนคว้างจนตัวเซ เธอเดินกลับไปยังโรงอาหาร ด้วยท่าทางอ่อนเพลีย ระโยยแรงเหมือนจะเป็นลมอยู่รอบม่อจนนิตา วิ่งมาหาและร้องจะพาเธอไปห้องพยาบาล

“นิตา” เด็กหญิงรังตัวเพื่อนสนิทเอาไว้ไม่ให้ไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมห้องที่นั้งอยู่ใกล้ ๆ หยดครวญมองใบหน้าสับสนของนิตา ริมฝีปากเผยออกเล็กน้อยในขณะที่เม็ดเหงื่อเย็นเยียบผุดขึ้นคลุมทั่วเป็นหลังเป็นชั้นบาง ๆ

หยดครวญสุดหายใจเข้าลึก ถอนหายใจออก เอ่ยถามด้วยเสียงที่สั้นโดยไม่ได้ตั้งใจ

“นี่คือฝันจันหรอ”

‘คือนาฬิกากับเวลาอย่างไรล่ะ’

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

นิตาชะงักหลังจากได้ยินคำถาม จ้องหยดครามนิ่ง ดวงตากลม เบิกกว้าง มุมปากกระตุกขึ้นหน่อยแล้วจึงผลิเป็นรอยยิ้มสงบ “พูดอะไร น่ากลัวจัง ถ้าที่นี่เป็นความฝันแสดงว่าทั้งโลก ทั้งโรงเรียน หรือแม้แต่ฉันก็คือตัวปลอมมันหรือ เธอกลัวเจ้ากรรมจนหลอนไปหมดแล้วไปห้องพยาบาลกันก่อนดีกว่า”

หยดครามเม้มปาก นิตาไม่ใช่คนประเภทที่จะปฏิเสธความคิดเห็นของคนอื่นอย่างตรงไปตรงมา ในสถานการณ์นี้อีกฝ่ายจะถามหาเหตุผลและข้อสันนิษฐานจากหยดครามเสียก่อน ไม่ใช่ด่วนสรุปว่าเธอคิดไปเองเช่นนี้ นิตาเดินเข้ามาใกล้จนปลายนิ้วเกือบแตะโดนไหล่แต่หยดครามเอียงไหล่หนีสัมผัสเสียก่อน เด็กหญิงถอนหายใจเอ่ยถามเสียงแผ่วเบา “บอกฉันอีกทีได้มั๊ยว่าทำไมเธอถึงไม่ดื่มนม”

“ถามแปลกจัง ก็มันควานี่นา” นิดาเกาหัวด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง

“นั่นเป็นเหตุผลที่ ฉัน ไม่ชอบนมต่างหาก” หยดครามกอดอก
ขมวดคิ้ว “เธอไม่ชอบนมเพราะแพ้ ค่ะมีที่ไรต้องเสียทุกที่”

นิตานั่งตัวแข็งทันทันทีที่ได้ยินคำตอบ บรรยายากาศในโรงเรียนที่เคย
ดังจอกแจกจอกแจเจียบลงทันควัน คนในโรงอาหารและตามทางเดิน
รอบ ๆ ยืนนิ่งไม่ไหวติงก่อนหันหน้ามาหาหยดครามซ้ำ ๆ พวกเขาจ้องเธอ
ตาแข็ง สายตาทลายสับสนพุ่งเข้ามาทิ่มแทงให้หยดครามเสียวสันหลังจน
ขนลุกเป็นแถบ เธอกำหมัดแน่น สูดหายใจเข้าเต็มปอดเป็นการรวบรวม
ความกล้า หยดครามยิ้มเยาะและเอ่ยขึ้นเบา ๆ เธอรู้ว่าเจ้ากรรมจะได้ยิน
เสียงของเธอไม่ว่ามันจะแอบอยู่ที่ไหนหรือปลอมตัวเป็นใครก็ตาม

“ข้อมูลปนกันมั่วเชียวนะ ที่แบบนี้ละเจียบเชียว คิดว่าฉันจะไม่
สังเกตเห็นบ้างหรือไง”

แต่เจ้ากรรมก็ไม่ยอมปรากฏตัวขึ้นมา สิ่ง que เริ่มเคลื่อนไหวคือ
นิตาและผู้คนรอบกาย พวกเขาอ้าปากขึ้น หุบปากลง กล้ามเนื้อรอบปาก
ยึดพร้อมกับกรามที่อ้ากว้าง ลูกตาดำเหลือกหายไปในโลกก่อนหมุน
กลับมาและทำซ้ำเหมือนหน้าจอกำลังประมวลผล หยดครามทำหน้า
เหยเก รู้สึกหวาดหวั่นระคนพรึ่นพริ้งกับภาพตรงหน้าที่เหนือ
ความสามารถของมนุษย์ไปไกล เธอหันรีหันขวางพยายามหาตัวการที่
เธอคาดว่าคงเป็นเจ้ากรรม กระนั้นก็หาเบาะแสหรือร่องรอยของ

หมอกควันไม่เจอลอยแม้แต่หยอย มันกำลังซ่อนตัวเพื่อผลิตเพลิงไปกับ
ความผันผวนใหญ่ที่กำลังจะถูกเปิดโปงจนหมดเปลือก

หยดครามแค้นหัวเราะในลำคอ หันหน้าไปทางอาคารเรียนที่เธอ
เจอเจ้ากรรมในร่างมนุษย์เป็นครั้งแรก เท้าข้างขวาก้าวออกไปด้านหน้า
เตรียมออกเดิน แต่ในจังหวะนั้นเธอก็ถูกระชากแขนอย่างแรงจนได้ยิน
เสียงกระดูกลั่น ความเจ็บปวดแล่นปราดจนหน้านี้ว่ หยดครามหัน
กลับไปมองนิตาที่มีรอยยิ้มบิดเบี้ยวประดับบนใบหน้า อีกฝ่ายยื่นแขน
ออกมา คว่ำข้อมือเธอไว้ “อย่าไปเลยหยด”

หยดครามไม่แน่ใจว่าตอนนี้ตัวเองรู้สึกอะไร หวาดกลัว
ขยะแขยง หรืออ่อนไหวเพราะสิ่งที่กำลังรังเธอไว้มีใบหน้าเหมือน
เพื่อนสนิทกันแน่ โลกใบนี้ที่เธอเคยคิดว่าเป็นความจริงทั้งที่เป็นเพียง
ความฝันทำให้เธอสงสัยว่าละครปาที่เรื่องนี้เริ่มขึ้นตั้งแต่ตอนไหน
เมื่อวาน มะรืนก่อน สัปดาห์ที่แล้วหรือนานกว่านั้น หยดครามกัดกระพุ้ง
แก้มของตัวเองเป็นการระบายอารมณ์ ดึงมือนิตาออกได้สำเร็จหรือจาก
ย้อยุดแรงมาพักหนึ่ง แต่เมื่อจะออกเดินกลับถูกดึงขาไว้แน่นจน
หยดครามเกือบล้มลงกระแทกพื้น

คนที่รังชาเธอคือหนึ่งในนักเรียนที่เรียกได้ว่าคุ้นหน้าแต่
ไม่คุ้นเคย เขาอนรากับพื้นเพื่อทอดขาหยดคราม แรงจับรังเธอไว้จน
เดินไม่สะดวก ปากของเขาพิมพ์ว่า อย่าไป ในขณะที่จ้องหยดคราม
ตาเขม็ง เธอพยายามดึงขาออก แต่อีกฝ่ายออกแรงสู้ไม่ยอมแพ้ ซ้ำร้าย

แขนข้างหนึ่งยังถูกนิตาพุ่งมารั้งไว้ น้ำหนักของเด็กมัธยมต้นสองคนถ่วง
ทั้งแขนขาทำให้การขยับตัวเป็นไปอย่างยากลำบาก

“ปล่อยนะ” หยดครวญเค้นเสียงขณะพยายามก้าวไปข้างหน้า
ดวงตาเรียวรีเบิกโพลงเมื่อเธอเหลือบเห็นคนอีกกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามา
ใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ ถ้ายังปล่อยให้ทั้งคู่เกาะเช่นนี้เธอคงไม่สามารถหนีไปไหน
ได้ หยดครวญกัดกระพุ้งแก้มอย่างแรงจนได้กลิ่นคาวเลือด เธอไม่กล้าถีบ
หรือผลักคนที่เกาะแข่งเกาะขา อย่างไรก็ตามเสียพวกเขาก็มียิบหน้าเหมือน
คนในโลกแห่งความเป็นจริง หยดครวญชะงักชั่วขณะ เลี้ยวความคิดหนึ่ง
กระซิบกับหยดครวญว่าบางทีนี่อาจเป็นความจริงก็ได้ เธออาจพักผ่อน
ไม่เพียงพอจนเห็นภาพหลอนเข้าจริง ๆ ถ้าทำอะไรโดยไม่คิดจนเพื่อน
เจ็บตัวคงแย่แน่

ในปริบทที่หยดครวญล้งเล น้ำหนักจำนวนมากก็โถมเข้าใส่จน
ล้มลงกระแทกพื้น ผู้คนอีกกลุ่มมองหยดครวญด้วยดวงตากลวงเปล่า
ประหนึ่งตึกตาไร้ชีวิตแล้วจึงพุ่งเข้ามาทับตัวเธอประหนึ่งผู้ล่าตะครุบ
เหยื่อ ริมฝีปากอ้ากว้างร้องไห้เธออยู่ด้วยกันซ้ำไปมาเหมือนถูก
บ้อนคำสั่งให้พูดคำเดิมซ้ำไปมา

เด็กหญิงวิ่งเวียนศีรษะจนได้ยินเสียงหวีดในหู น้ำหนักที่กดทับ
ลงมาทำให้หายใจไม่ออก หยดครวญพยายามจับอากาศ ดวงตา

เบิกโพลง สองมือปิดป้ายไปมาหมายจะดันคนรอบตัวให้ถอยออกไปแต่
ไม่เป็นผลนักเพราะแรงอันน้อยนิดไม่สามารถต้านกลุ่มคนจำนวนมากได้

หยดครามสายศีรษะ ไล่ความคิดว่าที่นี่คือโลกความเป็นจริง
ออกไป คนรอบตัวเธอเหมือนสัตว์เดรัจฉานมากกว่ามนุษย์เสียอีก
นี่คือความฝัน หยดครามพุดย่ำกับตัวเอง พยายามคิดหาทางแก้ไขด้วย
สติที่เลื่อนรางเต็มทน เธอทวนสิ่งที่ทราบในตอนนี้อยู่ ประการแรกคือเธออยู่
ในความฝัน ประการสองในความฝันไม่มีเวลาหรือนาฬิกา ประการ
สุดท้ายคือเจ้ากรรมไม่ได้คอยสังเกตการณ์ใกล้ ๆ เหมือนเช่นทุกที่
หยดครามไม่ทราบว่าจะตัวเองอยู่ในความฝันมานานเพียงใด เธอคิดว่าคง
เป็นระยะเวลาสั้นกว่าที่ตัวเองคิดมากโข เพราะเธอไม่รู้ตัวเลยจนกระทั่ง
เห็นความเปลี่ยนแปลงที่ต่างไปจากความจริงอย่างชัดเจน หยดคราม
เชื่อว่าเจ้ากรรมเป็นเหตุผลเดียวที่ทำให้เธอหลับฝันไม่รู้วันรู้คืนได้นาน
ถึงเพียงนี้

หยดครามไอโซลิกหลังจากใครสักคนทุ่มตัวลงบนท้องของเธอ
อย่างแรง เด็กหญิงหันมองรอบด้าน ร่างจำลองของมนุษย์ซึ่งมีใบหน้า
เหมือนคนรู้จักกลมล้อมรอบกายมากขึ้นทุกที เสียงร่ำร้องคร่ำครวญดังก้อง
สอดประสานจนคล้ายบทสวดโหยหวนจากลัทธิคัลลิ่ง ร่างจำลองเหล่านั้น
ไม่ต่างอะไรกับหุ่นลงชุดหรือตุ๊กตาตัวโต พวกมันเป็นเพียงนักแสดง
ในละครฉากหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าความฝันเท่านั้น

ความฝันกับเจ้ากรรม...

ศีรษะที่ปวดตบจากการขาดอากาศหายใจตลอดไปร้องโลง่สบาย ขึ้นมา ความฝันนี้เป็นของเธอ แม้จะเป็นฝันที่เจ้ากรรมสร้างเพื่อหลอกให้ เธอคิดว่าคือความจริงแต่ผู้เป็นเจ้าของก็ยังเป็นหยดครามอยู่ดี เด็กหญิง ผุดลุกขึ้น เธอคิดว่าไม่มีใครสามารถสู้แรงเธอได้ พลันกองตุ๊กตาบนตัวก็ ล้มลงกองกับพื้น พวกมันกรีดร้องเมื่อเหยื่อหลุดจากการจับกุม พยายาม กระโจนเข้าใส่หยดครามครึ่งแล้วครึ่งเล่า แต่เธอออกแรงสะบัด เพียงเล็กน้อยก็สามารถหลุดจากการจับกุมอย่างง่ายดาย

หยดครามเดินขึ้นอาคารเรียนด้วยใจที่เต้นช้าลงจนกลายเป็น จังหวะสม่ำเสมอ บนอาคารเรียนรกร้างอย่างผิดธรรมชาติ เธอเห็น รอยร้าวบนกำแพง สีที่ฉาบหลุดลอกกลายเป็นสีกระดำกระด่าง โต๊ะ เก้าอี้ ชั้นหนังสือ ตู้กระจก เครื่องฉายภาพ หรือแม้แต่คอมพิวเตอร์กอง สุมในห้องเรียนห้องหนึ่งที่เธอเดินผ่าน พวกมันมีจำนวนมหาศาลจน สิ่งของบางส่วนล้มทะลักออกมาจากประตูและหน้าต่างที่เปิดกว้าง ท้องฟ้าใสมีเมฆขาวลอยเอื่อยกลายเป็นฉากสีดำน้อมรอบอาคารเรียน สนามบาสเก็ตบอลหายไปในความมืดเมื่อเธอก้าวขึ้นบันได หลังจากนั้น อาคารเรียนจึงหายไปทีละหลัง ทำยที่สุดก็เหลือเพียงตึกที่หยดครามอยู่ เท่านั้น ฉากสีดำปนเขียวซีมัวล้อมรอบตัวเธอเป็นทรงครึ่งวงกลมกั้นไม่ให้ เธอเดินทางเชื่อมอาคารเรียนชั้นที่อยู่อีกไกล ๆ ห้องเรียนทุกห้องถูก ปิดไว้ด้วยกำแพงล่องหน หยดครามรู้สึกเหมือนตัวเองอยู่ในเกมจำลอง สถานการณ์ที่แม้ทิวทัศน์รอบตัวจะดูกว้างใหญ่ไพศาลแต่แท้จริงแล้ว

ผู้เล่นกลับถูกกักขังด้วยกำแพงล่องหนให้อยู่ในฉากที่ผู้พัฒนาเกมกำหนด
เท่านั้น บรรยายากาศมืดหม่นรอยตัวลงอย่างรวดเร็ว มันเข้าครอบคลุม
ทุกพื้นที่ ทำให้หายนะมืดครึ้มขึ้นทุกครั้งที่ก้าวเท้าไปข้างหน้า

ทางเดินที่เคยเห็นราง ๆ ค่อยมืดลงทีละน้อย ทศนวิสัยลดลง
จนน่าใจหาย หุ่นจำลองหรือตุ๊กตาตัวเท่าคนที่เคยส่งเสียงร้องเรียกเธอ
จากด้านหลังเงียบไปตั้งแต่เมื่อใดไม่อาจทราบได้ หายนะเดินขึ้นบันได
ชั้นแล้วชั้นเล่า เดินผ่านระเบียงอันว่างเปล่าเข้าไปเข้ามา แต่เธอก็มอง
ไม่เห็นจุดหมายปลายทางอยู่ดี หายนะได้ยินเสียงฝีเท้าของตัวเอง
ดังก้อง และเสียงหอบหายใจหนัก ๆ เมื่อตัดสินใจพักเหนื่อยบริเวณ
ชานบันได เด็กหญิงปาดเหงื่อที่คลุมทั่วหน้าผากและหยดย้อยลงตาม
กรอบหน้า ทั้งตัวหนักอึ้งเหมือนถูกถ่วงด้วยหินหนักหลายร้อยกิโลกรัม
กำลังใจที่สั่งสมมาเหือดหายอย่างรวดเร็ว เธอมองสองมือและสองขาที่
สั่นเป็นเจ้าเข้า เด็กหญิงกอดตัวเองเป็นการปลอบโยน เธอห่อไหล่ที่
หนักอึ้งราวถูกบงการอย่างกดทับจากเบื้องบน แรงกดดันดังกล่าวยับยั้ง
เธอผู้ไร้ทางสู้ให้อยู่ได้อาณัติแต่โดยดี

หายนะตัวเย็นเฉียบ หายใจไม่ทั่วท้องเหมือนเวลาที่ต้อง
ออกไปนำเสนอหน้าห้อง ต่างกันว่าในตอนนี้อบข้างไม่มีใครอยู่
มีเพียงความมืดตรงหน้าที่บิดเป็นเกลียวราวเหยยหยันเธออยู่ก็ไม่ปาน
หายนะรู้ว่าเจ้ากรรมกำลังมองเธอในความมืดและหัวเราะคิกคักให้กับ

ความทุกข์ตรมของเธอ เด็กหญิงกัณฐ์กรอด รวบรวมกำลังก้าวขาต่อไป
อย่างไร้จุดหมายอีกครั้ง

เธอค่อย ๆ ก้าวเท้าขวา จากนั้นจึงเป็นเท้าซ้าย

หยดคราบน้ำตาสู้กับตัวเองและความว่างเปล่าที่ดูแคลนเธอ
ในที่สุดรอบข้างก็เหลือเพียงความมืดมิด หยดคราบน้ำตารู้สึกแล้วว่าต้อง
เดินไปทางไหน เธอแค่เดินไปเรื่อย ๆ ยินยอมก้าวเข้าสู่อ้อมกอด
ของความมืดที่อ้างว้างราวคำมั่นสัญญาว่าจะโอบรับตัวเธอ
ไว้ชั่วกับชั่วกัลป์

แต่ก่อนที่พระมารดรแห่งความมืดจะได้ต้อนรับบุตรคนใหม่
หยดคราบน้ำตาก็ยืนนิ่ง ศีรษะพุงที่ก้มลงต่ำเซิดหน้าขึ้นกะทันหัน ดวงตา
ของความสิ้นหวังลุกโชติช่วงชั่วเวลา เธออ้าปากกว้างราวจะเปล่งเสียง
ตะโกน ทว่าไม่มีเสียงใดลอดออกมาจากริมฝีปากเล็กบางนอกจาก
ความว่างเปล่าเท่านั้น หยดคราบน้ำตาก็เฝ้ามองความมืด ในขณะที่ความมืด
ยืนรออย่างสงบ ความเงียบสองขุมปะทะกัน ไม่มีใครส่งเสียง ไม่มีใคร
เรียกร้อง ราวกับประชันความอดทนที่ไม่ปาน

ผ่านไปนานเท่าใดไม่อาจทราบได้ ในห้วงความฝันที่เวลาเป็น
เพียงตำนานเล่าขาน ความเงียบเหมือนจะแผ่ไพศาลออกไปไกลไม่มีที่
สิ้นสุด หยดคราบน้ำตาก็เฝ้ามองความมืดเฝ้ามองความมืดเฝ้ามองความมืด
เป็นวัน เป็นเดือน เป็นปี หรืออาจเป็นนิรันดร์ การแข่งขันนี้ดำเนินไป

ไม่สิ้นสุด ไม่มีผู้คว้าชัย ไม่มีผู้ปราชัย มีเพียงความเจ็บเท่านั้น
ที่ครอบครองดินแดนอนธกาลโดยชอบธรรม

แต่ในที่สุดฝ่ายหนึ่งก็ตัดสินใจจบการแข่งขันอันศักดิ์สิทธิ์ลง
ด้วยความเจ็บที่อยู่ค้างฟ้าลงมาทำลายจนย่อยยับ

“ทำไมคราวนี้ทำตัวน่าเบื่อจัง”

น้ำเสียงแหลมสูงแทรกความผิดหวังดังก้องอยู่รอบตัว ริมฝีปาก
ของหยดครามกระตุกน้อย ๆ เธอหลุดตัวนั่งยอง กอดเข้าด้วยท่าทาง
หมดอาลัยตายอยาก ยอมฉีกกระชากความเจ็บของตนตามเสียงนั้นไป
“ฉันทพอแล้ว”

“เธอพองไม่ได้” เสียงนั้นเคาะลิ้น กล่าวด้วยความไม่พอใจ “ตีโพย
ตีพายสิ ต่ำฉันทอีกสิ ทำตัวเหมือนเด็กไม่รู้จักโตอีกสิ หรือจะทำหน้าลิ้น
หวัง หดหู่ ซึมเศร้าก็ได้ เราจะได้เล่นสนุกกันอีกไง”

“เล่นสนุกกันหรือ” หยดครามทวนคำ แค้นหัวเราะขึ้นจมูก “คนที่
สนุกคือแกลคนเดียวต่างหาก เห็นฉันทสนุกด้วยหรือไง”

“สนุกสิ จะไม่สนุกได้ยังไง เธอชอบคิดถึงเรื่องพวกนั้นจะตาย
เรื่องโรงละครสัตว์บ้างละ อวกาศบ้างละ สัตว์ประหลาดบ้างละ ไหนจะ
เรื่องผีในโรงเรียนอีก ฉันทอุตสาห์เอาเรื่องสนุก ๆ มาเล่าให้ฟังเชียวนะ”

“ชอบแล้วต้องอยากเจอจริงด้วยเหอหออ ฉันชอบเพราะมันเป็น
สื่อบันเทิงต่างหาก อีกอย่างแถมไม่ได้เอามาแค่เรื่องพวกนั้นสักหน่อย”
หยดครามถอนหายใจหลังจากพบว่าต่อให้หยิกหรือตบหน้าหลายครั้งก็
บังคับตัวเองตื่นไม่สำเร็จ เธอทรุดตัวลง วาดแขนกอดเข้าแล้วจึงวาง
หน้าผากบนหลังมือของตัวเอง เจ้ากรรมเจียบไปหลังจากฟังประโยคนั้น
เด็กหญิงจึงพูดต่อ “ถ้าแกล่นจนพอใจแล้วก็ทำให้ฉันตื่นได้แล้ว”

“ไม่เอาหรอก” ความมืดมิดรอบตัวส่งเสียงออกมาหนึ่งคำ
ก่อนจะระเบิดหัวเราะดังก้องไปทั่วความฝันสีดำ “ถ้าตอนนี้นี้ยังไม่สนุก
ก็แค่ทำให้เธอมีอารมณ์ร่วมกับมันมากกว่านี้ก็ได้นี่”

หยดครามเงยหน้าขึ้น มองฉากสีดำตรงหน้าค่อย ๆ บีบตัว
รวมกันเสียงกร๊อบแกร็บเหมือนกระดาศถูกขยำ มวลความมืด
แตกกระจายและหลวมรวมกลายเป็นเส้นควั่นสายยาว หมอกสีเทาปน
น้ำเงินตุนล้อมรอบกายราวจะกักขังเธอไว้ ควั่นสายนั้นหมุนวนเป็น
ดวงตาสามดวงและรอยยิ้มบิดเบี้ยวที่เธอคุ้นเคย มันเหยียดยิ้มกว้าง
ปรีเข้าใกล้หยดครามจนเกือบสัมผัสกัน “เฮอะ ไปสนุกกันต่อดีกว่า”

“นี่ สรุ๊ปแถมเป็นตัวอะไรกันแน่” หยดครามไม่ไหวหันต่อท่าทาง
คุกคาม เธอเอ่ยถามเสียงเรียบ “มาถึงขนาดนี้แล้วบอกกันหน่อยคงไม่
ตายหรอกมัง”

เจ้ากรรมนายเวรเป็นเส้นโค้ง มันบิดตัวอีกก็อดดูคล้ายสายควั่นรูป ทำทางของมันผ่อนคล้าย มันใจหนักหนาว่าตนอยู่เหนือหยดครามโดยสมบูรณ์ เอ่ยตอบด้วยความเกียจคร้าน “ความกลัวประสบการณ์ ปมฝังใจ อะไรก็ตามที่เธอไม่ชอบหรือไม่อยากจำเลยทำตัวมักง่าย โยนทิ้งให้ลึกที่สุดไม่ให้ตัวเองคิดถึงมันอีกครั้ง แต่แล้วโง่งมสุดท้ายก็กลายเป็นฉันนี่เอง แบบนี้เขาเรียกกรรมตามสนองหรือเปล่า ฮีฉันอาจจะเหมาะกับชื่อเจ้ากรรมนายเวรมากกว่าที่คิด”

“จันฉันคงเป็นอัจฉริยะแห่งการตั้งชื่อละมั้ง” หยดครามประชดประชัน อย่างไรก็ตามเธอก็เป็นคนตั้งชื่อมัน เด็กหญิงวางปลายคางบนเข่า พูดต่อ “คิดว่าฉันจะทำอะไรแก่ไม่ได้จริง ๆ เหรอ”

“ไม่มีทาง” มันตอบทันควัน ขยับตัวดุคดีจะริกระรี่ หมอกกลุ่มหนึ่งรวมตัวเป็นนิ้ว เจ้ากรรมนายเวรที่ปล้อมรอบตัวหยดครามและจัมหน้าผากเธอเข้าไปมา “ฉันจะโตขึ้นเรื่อย ๆ และกลับมาหาเธอทุกครั้งไม่ว่าเธอต้องการหรือไม่”

“นั่นสินะ เอาเถอะ มาลองดูกัน” ดวงตาที่เคยไร้แววสุกสว่างขึ้นมาทันตา หยดครามอาศัยจังหวะที่อีกฝ่ายเผลอ โผตัวกอดเจ้ากรรมนายเวรอย่างรวดเร็วหมายจะคว้าตัวไว้ แต่วันเบาบางกลับแตกกระจายไปคนละทิศคนละทางไม่ต่างจากความพยายามครั้งอื่น

“พยายามจับฉันอีกแล้วหรือ” มันหัวเราะคิกคัก “ไม่มีทางเสีย
หรือก”

หยดครามมองมือที่กำลังทำอะไรบางอย่าง เธอยกยิ้มให้เจ้ากรรมที่
กำลังดูค้อนซึ่งกระจัดกระจายโดยรอบกลับเข้าตัว เด็กหญิงหัวเราะ
ผะแผ่ว พิมพ์เสียงเบาจนไม่ต่างจากคำกระซิบ

“อืม ไม่ต้องพยายามแล้วแหละ” พุดจบเธอจึงแบมือออก สิ่งที่
อยู่ด้านในคือเศษซี่เก๋จำนวนหนึ่ง เจ้ากรรมชะงักไป ใบหน้าไม่รู้ร้อน
รู้หนาวกลายเป็นความตกตะลึง มันพยายามสลายตัวหมายจะหนี
แต่หยดครามเหวี่ยงแขนคว้าใบหน้าเลือนรางของมันได้ทันท่วงที
เจ้ากรรมมองร่างกายของตนเองแล้วจึงแหกปากร้องลั่น ใบหน้า
น่าเกลียดบิดเบี้ยวและหายไปบางส่วนทำให้รูปร่างของมันทุเรศทุรัง
ยิ่งกว่าเดิม ส่วนที่หายไปไม่ได้สลายตัวเป็นควัน แต่กลายเป็นผงซี่เก๋
ร่วงกราวลงบนมือของหยดคราม

หยดครามหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะระเบิดเสียงออกมาดังลั่น เธอไม่
รอช้าพุ่งตัวไปจิกใบหน้าของเจ้ากรรมจนกลายเป็นหลุมและกระชาก
อย่างแรงให้แยกออกจากกันเป็นสองส่วน สิ่งที่ถูกฉีกออกมาไม่ได้มีเพียง
ใบหน้าของเจ้ากรรมแต่รวมถึงฉากสีดำสนิทที่ล้อมรอบตัวหยดครามด้วย
เจ้ากรรมร้องคร่ำครวญหมดท่า ควันเสี้ยนยาวและหมอกหนาที่บิเริ่ม
จางลงสวนทางกับซี่เก๋ากองพะเนินที่ปลายเท้าของหยดคราม ผุ่นธูลี

น้อยใหญ่ร่วงหล่นและถูกสูบออกไปตามรอยขาด นอกจากสีดำคือ
ห้วงอวกาศอันไกลโพ้น ดวงดาวมากมายส่องประกายระยิบระยับแวววาว
ทางช้างเผือกสีเหลืองและแดงเกาะเกี่ยวกันจนผสานเป็นถนนดวงดาว
สีส้มสวย หยดครามเห็นโลกทั้งใบลอยอยู่ไกลลิบ มีสิ่งมีชีวิตรูปร่าง
เหมือนจุลินทรีย์นับล้านแหวกว่ายท่ามกลางทะเลดาวที่ลอยพลิวสะท้อน
แสงพริบพราว

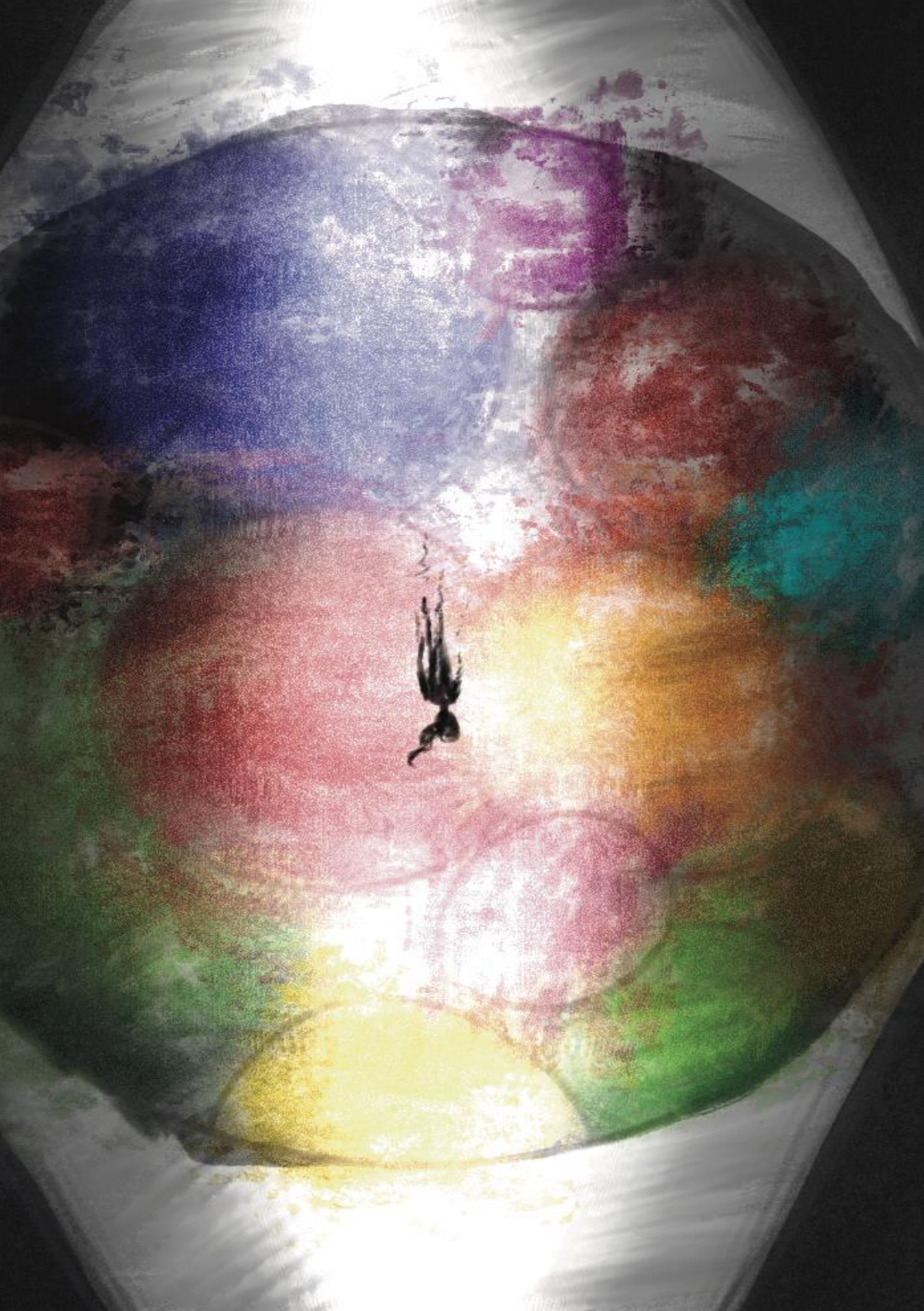
“ฉันทนะ” หยดครามแบมือให้ผงฝุ่นที่เหลือลอยละลือออกไป
นอกอวกาศ เธอเดินลอยหายไปยังจุดที่ฉากสีดำขาดวัน ให้มือเปล่าฉีก
ทางออกเพื่อขยายกว้างพอให้ตัวเองลอดผ่านไปได้

เด็กหญิงหันไปมองเจ้ากรรมที่เหลือเพียงริมฝีปากบิดงอซึ่งกำลัง
จะสลายหายไปไปอีก ไม่นาน เธอยิ้มหวาน เอยด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ
“ขอบคุณที่ยอมมาหา กันนะ ฉันทหวังว่าตัวเองจะจับแกได้มาตลอดเลย
ละ”

พูดจบจึงก้าวขาออกจากห้องสีเหลี่ยมสีดำ ร่างกายของ
หยดครามร่วงหล่นสู่ความฝันนอกฉากของเจ้ากรรม พื้นที่นี้กว้างไกล
ยิ่งกว่าความฝันที่ผ่านมา แต่หยดครามไม่หวาดกลัวสักนิด หัวใจของเธอ
พองโต ชัยชนะต่อตัวประหลาดในความฝันช่างหอมหวาน ร่างกายที่ดิ่ง
ลงอย่างรวดเร็วสั่นระริกด้วยความปิติ ในที่สุดก็ได้ตื่นจากความฝัน
อันยาวนานนี้เสียที

หลังจากตื่นนอนหยดครามต้องตรวจสอบก่อนว่าตัวเองหลับไปนานเท่าใด ถ้าตื่นเลยวันสอบเข้ามัธยมปลายจะทำอย่างไรดีหนอยหยดครามครุ่นคิดกับตัวเอง แต่ยังไม่ทันจะได้ลิ้มรสอิสรภาพอันหอมหวานให้เต็มอ้อมไรชนอ่อนทั่วร่างก็ถูกชันอย่างน่าประหลาด สัญชาตญาณร้องเตือนประหนึ่งกตัญญูฉุดเงิน เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นสูง เธอยังร่วงลงมาไม่ไถลนัก จากมูมนั้เธอเห็นรอยยิ้มที่กำลังแตกสลายของเจ้ากรรมเหี้ยมกว้างขึ้นทุกที ท่าทีของมันไม่เหมือนผู้แพ้ แม้แต่น้อย

หยดครามไม่มีโอกาสได้วิเคราะห์หาสาเหตุ ความเร็วในการร่วงหล่นทำให้ยากเกินกว่าจะกลับขึ้นไปยังห้องสี่เหลี่ยมสีดำได้ จุดที่เธอร่วงหล่นหายลับไปจากสายตา สิ่งต่อมาที่เธอเห็นคือดวงตาขุนม้าอันประกอบด้วยดาวเคราะห์ดวงโตนับสิบ มันเหมือนลูกตาที่หยดครามเคยเห็นนอกกระโถมคณะละครสัตว์ แต่คราวนี้กลับใหญ่กว่านั้นโข ประหนึ่งว่าสิ่งที่เธอเคยเห็นคือลูกตาซึ่งจำลองจากดวงตานี้่อีกทีหนึ่ง นัยน์ตาอันประกอบจากดาวเคราะห์จับจ้องมาที่หยดคราม มันมีขนาดใหญ่กว่าตัวเธอนับพันเท่า ใหญ่เสียจนทุกสรรพสิ่งกลายเป็นเพียงไรฝุ่นเล็กจ้อยไม่มีค่า แรงกดดันที่หนักอึ้งยิ่งกว่าน้ำหนักของโลกโถมใส่หยดคราม กดให้เธอต้องลงสู่เบื้องล่างเร็วยิ่งกว่าเดิม

หยาตครามถูกแรงมหาศาลกดดันจนขยับไม่ได้เห็นริมฝีปากอยู่ในจุดที่ต่ำกว่าดวงตา เธอมองอวัยวะจำลองซึ่งเกิดขึ้นมาจากการประกอบของสองสิ่งที่ไม่ควรอยู่ร่วมกัน คือเนบิวลาสีขาวยับกับหลุมดำขนาดใหญ่ พวกมันคล้ายจะหลอมรวมทว่ากลับแยกออกจากกันโดยสิ้นเชิง เนบิวลาสร้างดวงดาวขึ้นใหม่ ส่วนหลุมดำทำให้ดาวเหล่านั้นเบี่ยงเบนไปทางนั้นที่ทางนี้ที่ ริมฝีปากยกยิ้ม ยิ้มนั้นกว้างขึ้นเรื่อย ๆ มันยืดออกและบิดเบี้ยวอย่างอิสระ หยาตครามเห็นกาลเวลาถูกหลุมดำควบคุมอย่างไร้กฎเกณฑ์ จนดวงดาวนับล้านเกิดขึ้นและดับสูญในชั่วพริบตาสั้น ๆ

ผู้ร่วมหล่นมองนัยน์ตาด้านบนและริมฝีปากด้านล่าง ส่วนหนึ่งของเธอถูกดูดเข้าไปในดวงตา ในช่วงเวลานั้นความทรงจำมากมายประดังประเดใส่หยาตคราม อดีตที่เธอเคยประสบพบเจอ สิ่งที่เราหลงลืมไปนานแล้ว แม้กระทั่งความกลัวที่ไม่รู้ตัวว่ามีอยู่

พวกมันเกาะกายตามร่างกายและกัดกินเธอเหมือนผู้ล่าหิวโหยจัดงานเฉลิมฉลองบนร่างกายของเธอไว้ ทางสู่ ความยินดีแปรเปลี่ยนเป็นความพรุนพรึง ก้อนเนื้อในอกเต้นเป็นจังหวะเร็วรัวประหนึ่งกลองชัยถูกกระหน่ำตี สาเหตุที่เกิดการสูบฉีดเลือดอย่างรวดเร็วไม่ใช่ความปิติ ไม่ใช่ความตื่นเต้น แต่เป็นความหวาดกลัวจากสมองที่ส่งสัญญาณเตือนภัยไปทั่วร่างกาย กระตุ้นให้เกิดการทำงานมากเกินไปจนหยาตครามกลัวว่าตัวเธอจะระเบิดออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ในช่วงหนึ่งที่ยหดยศความคิดว่าตัวเองรับไม่ไหวอีกแล้ว ร่างกายก็ไหลออกจากดวงตามโหฬารดวงนั้น เธอโล่งใจได้เพียงครู่เดียว ก็ถูกริมฝีปากอ้ากว้างและจับเข้าไป มันบดเคี้ยวเธอด้วยฟันแหลมคมซึ่งประกบขึ้นจากความทรงจำที่นิยน์ตาข้างบนปรากฏให้เห็น ฟันในปากเจาะทะลุผ่านชั้นผิวหนังที่ละเอียด เริ่มจากฟันกรามไปยังฟันกรามน้อย จากฟันกรามน้อยไปสู่ฟันเขี้ยว และจากฟันเขี้ยวไปหาฟันหน้า ผิวชั้นนอกซึ่งมีรสชาติไม่ต่างจากหมูสามชั้นฉีกขาดจนเห็นกระดูกขาว ต้องมีรูขนาดใหญ่ให้รสชาติเหมือนเนื้อตุ๋น กะโหลกศีรษะซึ่งถูกกัดอย่างแรง จนหายไปครึ่งหนึ่งมีเนื้อสัมผัสกรุบกรอบประหนึ่งเอ็นหมูในก้นเตี้ย น้ำตก เลือดที่ไหลออกจากบาดแผลมีรสชาติเข้มข้นไม่ต่างจากน้ำแกงเคี่ยวโคร่งไก่ ในระหว่างการส่งต่อจากฟันซี่หนึ่งสู่ฟันอีกซี่หนึ่งยหดยศความคิดก็ถูกผลักดัน ดุนดัน และกลิ้งไปมาประหนึ่งอาหารรสเลิศด้วยแรงมหาศาลของลิ้นขนาดใหญ่ เมื่อฟันทุกซี่กัดกระดูกเธออย่างเท่าเทียมปากยักษ์ยังพ่นเธอออกมาด้วยกิริยาไม่ต่างไปจากเวลาเธอถูกกระดูกแข็งที่เคี้ยวไม่ได้ลงในกระดาดชำระ

หลังจากนั้นยหดยศก็ยิ่งร่วงหล่นลง ร่างกายของเธอซึ่งกลายเป็นเศษกระดูกมีเนื้อติดค่อย ๆ ฟันฟูกลับมาอย่างเชื่องช้า ความเจ็บปวดยามถูกบดเคี้ยวยังเด่นชัดบนผิวหนัง แล้วจึงทุเลาลงเป็นอาการคันคะเยอ ยหดยศเกาหน้า เกาคอ เกาแขน เกาไปทุกส่วนจนผิวเป็นรอยกริดยาวมีเลือดซึม เธอหล่นลงจนเห็นร่างกายของตัวเองประหลาด

ยักษ์ที่ทำจากขยะอวกาศ มีทั้งหนังสือเล่มเก่า ยางลบหักครึ่งก้อน ตุ๊กตา
ที่หายไปนานมากแล้ว หรือแม้กระทั่งเสื้อผ้าที่แม่ซื้อให้แต่เธอไม่เคยใส่
สักครั้งเดียว ทุกอย่างหลอมรวมเป็นร่างกายเล็กสับแต่กลับอุดมด้วย
ความทรงจำที่แม้แต่เธอยังจดจำไม่ได้

หยดครามพบความจริงว่าตนถูกกระชากลงจากบัลลังก์ผู้ชนะ
ภายในช่วงเวลาไม่กี่จิตใจ ความยิ่งใหญ่ตรงหน้าเป็นสิ่งที่เธอไม่อาจ
ต่อกร มันเฝ้ามอง หยอกล้อและควบคุมเธอตามใจต้องการ เหมือนดัง
ตอนที่มันอำปากทั้งที่ยังมีรอยยิ้มประดับ กล่าวด้วยเสียงทุ้มต่ำดังก้อง
ทำให้ในหัวของหยดครามสั่นสะท้าน

‘ฉันคือใคร’

หยดครามแค้นหัวเราะ ในที่สุดเธอก็ได้คำตอบที่ตามหามานาน
มันไม่ใช่แค่วินธูปหรือหมอกจางในยามเช้า แต่คือส่วนหนึ่งของ
หยดครามซึ่งแอบลึกลงไปในหุบเหวของความทรงจำทั้งปวง

หยดครามหลับตาลง ยอมรับว่าตนพ่ายแพ้ต่อ เจ้ากรรม
อย่างราบคาบ

เสียงหัวเราะดังกึกก้อง ฝ่ามือซึ่งประกอบด้วยกาแล็กซี
จำนวนมหาศาลตกลงมา เป้าหมายคือหยดครามที่เล็กจ้อยยิ่งกว่าแมลง
แม้เธอจะหลับตาสนิทเงาที่มีดยิ่งกว่าค่าคืนไร้ดาวก็ยังฉาบทับบน
เปลือกตาให้เธอทราบในเสี้ยววินาทีว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้นต่อไป

แล้วเจอกันใหม่ หยดคราม

สิ้นเสียงร่างกายของเธอก็กลายเป็นผุยผง

“ห...”

“หยุด”

“หยุด!”

หยดครามสะดุ้งเฮือก ผุดลุกขึ้นนั่งหลังตรง เหงื่อเย็น ๆ ไหลโซมกาย เธอหันมองซ้ายขวาด้วยดวงตาเบิกกว้าง หลังทราบว่าตัวเองอยู่ในห้องเรียนจึงเงยหน้ามองเจ้าของเสียงเรียก

“นิตา” หยดครามเอ่ยเสียงแหบแห้งราวอดน้ำมาหลายวัน เธอกลืนน้ำลาย ตกใจที่เสียงต่างไปจากปกติมาก จากนั้นจึงร้องโอดโอยจากอาการปวดศีรษะเหมือนเวลาที่นอนมากเกินไป “ฉันฝันอยู่หรือเปล่า”

“หลับจริงจังจนฝันเขียวเหวอ” นิตาหัวเราะ ยื่นมือช่วยเก็บของ “จบคาบแล้ว ไปเร็ว มีคนรอใช้ห้องนี่ต่อนะ”

หยดครามเอะอออไปกับเพื่อน เธอคิดว่าตัวเองฝัน แต่จำไม่ได้ สักนิดว่าฝันอะไรไป เด็กหญิงเกาหัวเกรก หากจำไม่ได้คงไม่ใช่

เรื่องสำคัญ คิดได้ตั้งนั้นจึงรวบของบนโต๊ะเข้ากระเป๋าแล้วเดินออกจากห้อง

ทางเดินบนอาคารเรียนเสียงดังจ๊อแจ นักเรียนมากหน้าหลายตาเดินสวนกันขวักไขว่ทำให้ทางเดินดูเล็กลงจากปกติ หยตครวญต้องเอียงตัวเบียดไหล่เพื่อแทรกตัวผ่าน ในระหว่างนั้นก็สะดุดสายตาเข้ากับใบหน้าของนักเรียนบางกลุ่มที่เธอไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน ดวงตาร้อนผ่าวจนหยตครวญกะพริบตาถี่กลั้นน้ำตา ไม่ทราบสาเหตุของความรู้สึกที่จุกอยู่ในอก จากนั้นจึงหันไปเอ่ยถามนิดาที่เดินอยู่ข้าง ๆ

“คาบหน้าคาบอะไรนะ”

“วิทยาศาสตร์ไง มีส่งชีทด้วยนะ”

“อะไรนะ...ฉันไม่ได้ทำมานะสิ”

บทส่งท้าย

หยดครามมองนาฬิกาบอกเวลาตีสี่ครึ่ง วันนี้เธอตื่นเร็วกว่าเวลาไปโรงเรียน ท้องฟ้ายังไม่มีสีส้มอื่นใดแต่งแต้มนอกจากสีน้ำเงินและเทาตื้นจากก้อนเมฆ วันนี้เป็นวันสอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายชื่อดังที่เธอพากเพียรอ่านหนังสือหวังจะได้เป็นหนึ่งในนักเรียนใหม่มาตลอดสามเดือน หยดครามเปิดกระเป๋าเป้สีดำ ตรวจสอบเครื่องเขียนและบัตรเข้าสอบในแฟ้มใสจนมั่นใจว่าไม่ได้ลืมอะไรไป เธอกำสายสะพายแน่น ทิ้งนิ้วลูบสัมผัสสากของกระเป๋าเพื่อคลายเครียด เด็กหญิงสูดหายใจลึก ๆ เป็นการให้กำลังใจตัวเองแล้วจึงหมุนตัวเดินออกจากห้องนอน

หากเป็นวันปกติบ้านคงเงียบเชียบและยังมีดสลับ แต่วันนี้แสงชั้นล่างสาดส่องขึ้นมาถึงชั้นบน หยดครามได้ยินเสียงโทรทัศน์ดังแว่ว

เมื่อเดินลงมาจึงได้ยินเสียงคุณแม่เรียกให้ไปกินอาหารเข้าอันได้แก่น้ำเต้าหู้ทรงเครื่องกับปาต่องโก๋อีกสามสี่ตัว

หลังกินอาหารเช้าเสร็จเธอจึงล้างแก้วให้สะอาด ผูกถุงปาต่องโก๋ที่เหลือเพียงกระดาษซับมันลงถังขยะ ประจวบเหมาะกับคุณแม่ที่แต่งตัวเรียบร้อยกว่าทุกวันเดินออกจากห้องพอดี หลังจากปิดไฟทุกตัวสองแม่ลูกจึงพากันออกจากบ้าน อากาศในช่วงเช้าตรู่เย็นกว่าตอนกลางวันอย่างเห็นได้ชัด ลมพัดหวิวตะกาย แอ่งน้ำเล็ก ๆ ยังเอ่อที่ริมทางเดินถนนขึ้นเป็นสี่เหลี่ยมในบางจุด กลิ่นดินเปียกแตะปลายจมูกบอกให้หยดครามรู้ว่าระหว่างที่เธอหลับปุ๋ยมีสายฝนตกโปรยปรายจนทางเดินชุ่มน้ำ

หยดครามและแม่เดินไปป้ายยังรถเมลล์หน้าซอย โรงเรียนที่เธอจะไปตั้งอยู่ไกลกว่าโรงเรียนปัจจุบันทำให้ต้องเผื่อเวลาเดินทางมากกว่าที่เคย เมื่อได้ขึ้นรถเมลล์หยดครามจึงยิ้มไหล่แม่นอนหนุนพักต่างหมอนและผล็อยหลับไปอย่างรวดเร็ว

รู้สึกตัวอีกทีตอนที่แม่เรียกและเขย่าตัวเบา ๆ เธอจับมือหยดครามพาลงป้ายรถเมลล์ได้ทันท่วงที เด็กหญิงเหลียวมองซ้ายขวาแม่แสงอาทิตย์เริ่มสาดส่องลงมาแล้วแต่ก็ยังถือว่าเข้าอยู่มากแต่หยดครามก็ยังเห็นเด็กนักเรียนหลายคนนั่งอ่านสมุดโน้ตทบทวนเนื้อหาครั้งสุดท้ายตามมุมต่าง ๆ รอบโรงเรียน

แม่พาหยุดครามาไปจับจองโต๊ะตัวหนึ่งใกล้ตึกที่เธอชอบ
หยุดครามหาหวอด ตัดสินใจจับเอาแรง ต่อให้หิบบวมมาเปิดอ่าน
ตอนนี้ก็คงทำอะไรเพิ่มไม่ได้อยู่ดี สำหรับเธอการพักผ่อนเพื่อรวบรวมสติ
เป็นประโยชน์ต่อตัวเองมากกว่า คิดได้ดังนั้นจึงพับใบหน้ากับท้องแขน
ปล่อยให้แม่ดูซีรีส์ในโทรศัพท์และปลุกเธอเมื่อถึงเวลาเข้าเรียกเข้าแถว

“หยุด”

เสียงเรียกและแรงเขย่าที่ไหล่ทำให้หยุดคราต้องลืมตาขึ้นอย่าง
ช่วยไม่ได้ แม่ถอดหูฟังออกแล้ว พยักเปิดหน้าไปทางอาคารเรียนที่
นักเรียนกำลังรวมตัวกัน หยุดครามลูบหน้าอย่างแรง เมื่อสติกลับมาจึง
ได้ยินเสียงตามสายเรียกนักเรียนเตรียมสอบทุกคนไปรวมตัวกัน
หยุดครามสะพายกระเป๋าของตัวเอง พยักหน้าให้แม่ บอกลาสั้น ๆ แม่ยิ้ม
ให้ อวยพรเธออย่างรวดเร็วและปล่อยให้หยุดครามวิ่งไปรวมกลุ่มกับ
นักเรียนคนอื่นต่อไป

หยุดครามดูป้ายพลาสดึกที่มีคนถือนำขบวน ปรีเข้าไปต่อแถวซึ่ง
มีหมายเลขห้องสอบของตนเอง เมื่อเด็กทุกคนเข้าแถวเรียบร้อยแล้ว
ผู้อำนวยการจึงเดินมาให้พร จากนั้นคุณครูด้านหน้าก็เริ่มอธิบาย
กฎระเบียบการสอบให้นักเรียนทุกคนฟัง แล้วจึงให้เริ่มเคลื่อนย้ายแถว
อย่างพร้อมเพรียง หยุดครามไม่เหลียวมองรอบข้างเลยแม้แต่บ่อย เธออยู่
อยู่กับการทำให้สงบและเดินตามคนด้านหน้าขึ้นห้องสอบเงียบ ๆ

คุณครูคุมสอบสั่งทุกคนวางกระเป๋าน้ำห้อง อนุญาตให้นำบัตรเข้าสอบ บัตรประชาชนและเครื่องเขียนเข้าห้องเท่านั้น ผู้เข้าสอบทุกคนต่างวุ่นวายกับตัวเองในช่วงห้านาทีสุดท้าย ไม่นานเสียงเรียกก็ดังขึ้น นักเรียนกรูกันไปตามแถวเข้าห้องสอบ หยดครามที่เพิ่งกลับมาจากห้องน้ำจึงต้องต่อท้ายแถวอย่างช่วยไม่ได้

“นี่ เธอ” ขณะที่รอตรวจบัตรก่อนเข้าห้องหยดครามก็ได้ยินเสียงกระซิบเรียก หยดครามเงยหน้าขึ้น เห็นเด็กผู้หญิงตัวสูงเอามี้อังปากท่าทางลับ ๆ ล่อ ๆ อีกฝ่ายมีผิวสีน้ำผึ้ง คิ้วเรียวสวยเรียงตัวเหนือดวงตากลมโต จมูกโด่งได้รูปเหมือนลูกครึ่งจากฝั่งยุโรป มีริมฝีปากอมน้ำสุขภาพดี ใบหน้าของอีกฝ่ายงามตามฉบับพิมพ์นิยม แต่ไม่รู้ทำไมหยดครามจึงรู้สึกว่ามันแปลกพิลึก กระนั้นเธอก็ขยับเข้าไปฟังอีกฝ่ายพูดอยู่ดี “ฉันลืมเอายางลบมา เธอมีอีกก้อนมั้ย”

หยดครามกะพริบตา ร้องอ้อเสียงเบา เธอหยิบยางลบก้อนใหม่มาหักครึ่งอย่างไม่ลังเลและส่งให้คนตรงหน้าพร้อมรอยยิ้มเป็นมิตร “นี่ค่ะ”

“ขอบคุณนะ” เด็กผู้หญิงตรงหน้าเบิกตาก่อนจะส่งยิ้มกว้างให้จนตาหยี หยดครามนึกเอะใจ รู้สึกคุ้นเคยกับรอยยิ้มดังกล่าวอย่างน่าประหลาด แต่เธอคิดว่าตนคงคิดมากเกินไป เด็กหญิงตรงหน้ารับยางลบครึ่งก้อนและเอ่ยถามต่อทันที “เธอชื่ออะไรหรอ”

เท้าข้างหนึ่งก้าวถอยหลังเล็กน้อย หยตครามรู้สึกอึดอัดใจขึ้นมา เธอไม่ใช่คนพูดเก่งหรือผูกมิตรกับคนอื่นง่าย การถูกรุกคืบแสดงไมตรี เช่นนี้ทำให้เธอรู้สึกคลางแคลงใจ แต่สำหรับหยตครามการถอยหนีแสดงท่าทีไม่สบายใจเมื่อคนอื่นแนะนำตัวเป็นสิ่งที่เสียมารยาท เธอจึงชักขา กลับมายืนที่เดิม เลียริมฝีปากเล็กน้อยด้วยความประหม่า หลุบตาลง มองพื้นและตอบเสียงเบา “ชื่อหยตคราม”

“หยตครามเหรอ ยินดีที่ได้รู้จักนะ” อีกฝ่ายทวนชื่อเธอด้วยความกระตือรือร้น

“อ้อ แล้วเธอ?” หยตครามพยักหน้ารับ และถามกลับตามมารยาทด้วยเสียงอ้อมแอ้ม

คนตรงหน้ายิ้มหวาน แก้มดันขึ้นจนดวงตาหยาบเป็นสระอึทำให้หยตครามมองไม่เห็นประกายแสงในแววตา อีกฝ่ายตอบเสียงสูงกว่าเดิมหนึ่งระดับ

“ฉันทะขาม”

ทั้งที่เป็นชื่อที่พบเห็นได้ทั่วไปแต่หยตครามกลับขนลุกไปทั้งตัว

'ความจริง'

หรือ

'ความฝัน'

